

КЕНДАР БЛЕЙК

АННА В РОКЛЯ ОТ КРЪВ

Превод от английски: Георги Петков, 2014

chitanka.info

БЛАГОДАРНОСТИ

Не е лесно да дадеш живот на една история. Ако опитам да благодаря на всеки замесен, ще ми трябва още една книга. Затова ще се огранича. Голяма част от заслугата е на моя агент, Адриан Ранга, и на редактора ми Мелиса Фрейн. И двамата направихте „Анна в рокля от кръв“ по-силна. Не мога и да мечтая за по-добри застъпници. Трябва да отдам нужната благодарност и на Бил и Мери Джарет, стопаните на County Cozy Bed and Breakfast в Тъндър Бей, Онтарио, където бях отседнала, за тяхното гостоприемство и познания за местността. Както обикновено, благодаря на уличния отбор, Сюзан Мъри, Миси Голдсмит и на брат ми Райън Вандер Вентер. Благодаря на Тибалт, че е добър приятел, и на Дилън, че ми носи късмет.

И, разбира се, благодаря на всички читатели от всякакъв тип, навсякъде по света. Имаме нужда от повече като вас.

ГЛАВА ПЪРВА

Този пич явно си умира за гелосана коса — майтапът настрана.

Широкото и избеляло кожено яке също го издава, но не толкова, колкото бакенбардите. И начинът, по който отваря и затваря запалката „Зипо“, като клати глава в ритъм. Направо е като член на бандата на „Ракетите“ или „Акулите“ от „Уестсайдска история“.

Но аз имам око за тези неща. Знам за какво да се оглеждам, понеже съм виждал всякакви призраци и привидения, каквито можете да си представите.

Стопаджията витае по една конкретна отсечка от виещия се тесен път в Северна Каролина, сред небоядисани огради от дървени греди, или най-общо казано: сред нищото. Сигурно са го качвали от скука разни нищо неподозиращи шофьори, които са го взимали за някое колежанче, което приема Керуак твърде на сериозно.

— Моята мацка си ме чака — казва ми той с развълнуван глас, сякаш тя го чака едва ли не на следващия хълм.

Почуква силно два пъти със запалката по тапицерията на таблото и аз поглеждам, да не би да ми остави вдлъбнатина. Колата не е моя. Цели осем седмици съм се потил на ливадата на г-н Дийн, пенсионирания полковник, който живее на долната пряка, само за да мога да я взема назаем. За седемдесетгодишен мъж той има най-изправената стойка, която съм виждал. Ако имах повече време, можеше цяло лято да се наслушам на интересни истории за Виетнам. Вместо това скубах бурени и изорах цял декар, където той иска да засади розови храсти, а той гледаше кисело как взимам „бебчето“ му — сигурно се е чудил дали колата е в безопасност с някакво седемнайсетгодишно хлапе с тениска на „Ролинг стоунс“ и с градинарските ръкавици на майка си.

Честно казано, като знам за какво ми трябва колата, ми е малко гузно. Шевролет Камаро спортен модел от 1969 г. в цвят син като летен здрач и в перфектно състояние. Върви като пушка и мърка като котка. Още не мога да повярвам, че ми позволи да я взема, колкото и да

оценява бъртенето ми на ливадата. Но добре че се нави, защото без нея нямаше да ми се получи. Знаех, че ще хване окоето на Стопадджията, че ще го накара да изпълзи от земята.

— Сигурно е много готина — казвам му без особен интерес.

— Да, приятел, абсолютно — казва той.

А аз се чудя за стотен път, откакто го качих преди десет километра, как може да не разпознават, че е мъртъв. Маниерът му на говорене е като от филм с Джеймс Дийн. А и мирише. Не чак на разложено, но със сигурност на гнило. Миризмата витае около него като мъгла. Как може някой да го сбърка с жив човек? Как може някой да го държи в колата си през тези петнадесетина километра до моста Лоурън, където стопаджията без пропуск грабва волана, за да хвърли и кола, и шофьор в реката? Сигурно в някакъв момент са ги полазвали тръпки от дрехите, от гласа му и от миризмата на кости — миризма, която се познава, дори никога да не си я усещал. Но винаги щом се стигне до този момент, вече е твърде късно. Веднъж взели решение да качат стопаджия, не са искали да свалят човека само заради някакво необяснимо предчувствие. Рационализирали са страховете си и са ги отпъдили. Хората трябва да престанат да правят така.

На седалката до мен Стопадджията продължава да си мърмори нещо, мислите му са далеч при момичето, което го чака, някоя си Лиза, която имала най-кадифената руса коса и най-красивата начервена усмивка. Щели да избягат заедно и да се оженят, съвсем скоро, веднага щом той се прибере на стоп от Флорида. Работил там в автокъщата на чичо си през лятото: най-лесният начин да събере пари за сватба, макар че така пък се наложило няколко месеца да не се виждат.

— Сигурно ти е било трудно да си далеч толкова време — казвам аз и дори усещам леко съжаление в гласа си. — Но съм сигурен, че тя те чака с нетърпение.

— Да, приятел. За това говоря. Имам всичко, което ни трябва, точно тук, във вътрешния ми джоб. Ще се оженим и ще се преместим да живеем някъде на брега. Имам там един приятел, Роби. Ще останем при него, докато си намеря работа в някой сервиз.

— Абсолютно — казвам аз.

Стопадджията има едно такова тъжно и същевременно обнадеждено изражение на лицето, озарено от луната и от светлините на таблото. Така и не е стигнал до този Роби, разбира се. Нито пък е

видял своята Лиза. Защото три километра нагоре по пътя, през лятото на 1970 г., се е качил в една кола, сигурно много приличаща на тази в момента. И е казал на този, който го е взел, че има пари за нов живот в джоба си. Местните казват, че доста го били, преди да го завлекат в горичката близо до моста, където го наръгали няколко пъти и после му прерязали гърлото. Хвърлили тялото му в един от притоците на реката. Там го намерил един фермер, почти шест месеца по-късно, оплетен в някакви коренища. Челюстта му все още висяла от изненада, сякаш не можел да повярва, че завинаги ще остане там.

Това, което в момента не му е ясно обаче, е, че наистина завинаги е останал тук. Така е при тях. Сега Стопадджията си свирка и се клати в ритъм с някаква несъществуваща мелодия. Сигурно още чува това, което е вървяло по радиото в нощта, когато са го убили.

Много е симпатичен. Чудесна компания за път. Но като стигнем моста, ще стане толкова ядосан и грозен, колкото не сте виждали. Според хрониките неговият призрак, наречен със скучното име „Стопадджията от Окръг 12“, е убил поне десетима души и е нанесъл тежки физически увреждания на поне още осем. Но не мога да го виня. Така и не се е прибрал при момичето си и сега иска същата съдба за всички останали.

Минаваме километричен камък двадесет и три — мостът е само на две минути. Карах по този път почти всяка вечер, откакто се преместихме тук, с надеждата да видя вдигнатия му палец в светлината на фаровете, но без късмет. Не и преди да седна зад волана на този шевролет. Преди това беше все същият скапан път и все същото острие, което си оставаше затъкнато под бедрото ми. Мразя да става така, като да си отишъл за риба и с дни да не кълве. Но аз не се отказвам лесно. В крайна сметка винаги се появяват.

Вдигам крак от педала на газта.

— Всичко наред ли е, приятел? — пита той.

Клатя глава.

— Просто колата не е моя и нямам кеша да я оправям, ако решиш да се опиташ да ни хвърлиш от моста.

Той се смее, малко по-силно от нормалното.

— Ти май си пийнал или си друсал, а, приятел? Може би е най-добре да ме оставиш тук.

Твърде късно осъзнавам, че не трябваше да казвам това. Не мога да го оставя да слезе. Ще е много кофти, ако скочи от колата и изчезне. Ще трябва да го убия в движение, иначе ще се наложи пак да започвам отначало, а се съмнявам, че г-н Дийн ще ми даде колата още много пъти. А и заминавам за Тъндър Бей след три дни.

Минава ми през ум, че ще трябва отново да причиня всичко това на нещастното копеле. Но тази мисъл бързо отминава. Той така или иначе вече е мъртъв.

Опитвам се да поддържам скоростта над седемдесет — твърде висока, за да реши наистина да скочи, но с призраците човек никога не знае. Ще трябва да действам бързо.

Точно когато бъркам под крачола на дънките си, за да извадя острието, виждам силуета на моста в лунната светлина. Като по команда, Стопаджията грабва волана и го завърта рязко наляво. Опитвам се да го върна вдясно и скачам на спирачката. Чувам звук от недоволстващи гуми по асфалта и с периферното си зрение виждам, че лицето на Стопаджията го няма. Няма го вече симпатягата, няма я гелосаната коса, няма я добронамерената усмивка. Има само една маска от разложена кожа, оголени черни дупки и зъби като плесенявали камъни. Изглежда сякаш се хили, но може би е само ефект от това, че устните му се разпадат.

Макар че колата се хлъзга на зигзаг по асфалта, не е като животът да минава пред очите ми като на филмова лента. Чудя се какво биха представлявали такива кадри? Избрани моменти от убийства на призраци. Вместо това виждам бърза серия от моментни снимки на мъртвото ми тяло: една, в която воланът се е забил в гърдния ми кош; друга, в която главата ми липсва, а останалата част от тялото ми виси през счупения прозорец.

Изведнъж отнякъде се появява едно дърво, което се приближава точно към шофьорската врата. Нямам време да изпсувам, само врътвам волана, стъпвам на газта и дървото остава зад мен. Това, което не искам да се случва, е да стигнем до моста. Колата се движи почти изцяло в страничния банкет, а на моста такъв няма. Той е тесен, дървен и ужасно стар.

— Не е толкова лошо да си мъртъв — казва ми Стопаджията, като драпа по ръката ми, опитвайки се да ми отнеме управлението.

— А не те ли притеснява миризмата? — изсъсквам аз.

През цялото време другата ми ръка е на дръжката на ножа.

Не ме питайте как; имам чувството, че костите в китката ми ще се разпаднат след десет секунди, а от напрежение съм се надигнал от седалката и сега вися в полуизправено положение над скоростния лост. С таза си бутам лоста и изключвам от скорост (нещо, което отдавна трябваше да се сетя да направя) и бързо вадя острието.

Това, което следва, е малко изненадващо: кожата се връща по лицето на Стопадджията, зеленият цвят се връща в очите му. Той е просто едно хлапе, което сезира в ножа ми. Овладеявам колата и натискам спирачката.

Инерцията от спирането го кара да премигне. Поглежда ме.

— Цяло лято работих за тези пари — казва тихо той. — Приятелката ми ще ме убие, ако ги загубя.

Пулсът ми е ускорен от усилията да овладее колата. Не искам да казвам нищо. Просто искам да се свършва. Но вместо това чувам собствения си глас.

— Тя ще ти прости. Обещавам.

Усещам ножа, ритуалната кама на баща ми, лек в ръката ми.

— Не искам пак да се случва всичко това — прошепва Стопадджията.

— Този път е за последно.

Замахвам, прокаравам острието през гърлото му, където се появява черна черта, която се отваря като прозявка. Пръстите на Стопадджията се вкопчват в шията му. Опитват се да съберат кожата отново, но нещо тъмно и гъсто като моторно масло се процежда от раната и започва да го покрива целия, като се разстила не само по ретро якето му, а и по лицето, очите и косата му. Стопадджията не крещи, докато се съсухря, но сигурно и не може: гърлото му е прерязано и черната слуз изпълва устата му. След по-малко от минута няма и следа от него.

Протягам ръка и опипвам седалката. Суха е. После излизам от колата и я оглеждам за драскотини, доколкото е възможно в оскъдната светлина. Следите от разтопена гума още леко димят. Сякаш чувам как г-н Дийн скърца със зъби. Заминавам след три дни и поне един от тях ще прекарам в монтиране на нови ретро гуми. Всъщност като се замисля, май е по-добре да сменя гумите, преди да върна колата.

ГЛАВА ВТОРА

Минава полунощ, когато паркирам шевролета пред къщи. Г-н Дийн сигурно още е буден, с изпъкнали вени по жилавите си ръце и корем, пълен с черно кафе, и ме е наблюдавал как бавно и внимателно завивам по улицата. Но сме се разбрали да му върна колата чак сутринта. Ако стана достатъчно рано, мога да я закарам да ѝ сменят гумите, преди той да се е усетил.

Когато светлината от фаровете описва дъга през градината и се разлива по фасадата на къщата ни, виждам две зелени точки: очите на котката на майка ми. Като стигам входната врата, вече ги няма на прозореца. Ще ѝ сигнализирам, че съм се прибрал. Котаракът се казва Тибалт. Непокорно същество, което не ме обича много. И аз не го харесвам особено. Има странния навик да си скубе опашката и да оставя снопчета черна козина из цялата къща. Но на майка ми ѝ харесва да има котка наоколо. Като повечето деца те умеят да виждат и чуват неща, които са мъртви. Което е доста полезно в домакинство като нашето. Влизам, събувам си обувките и се качвам по стълбите, като взимам по две стъпала наведнъж. Умирам за един душ — искам да разкарам това усещане за гнило и разложено по китката и рамото ми. Също така искам да огледам камата на баща ми и да измия острието, ако е останала някаква черна гадост по него.

Точно в края на стълбите се спъвам в някакъв кашон и казвам „Мамка му!“ малко по-силно от необходимото. Трябваше да се сетя. Животът ми е вечен лабиринт от опаковани кашони. Майка ми и аз станаме професионалисти в това да се местим; не си губим времето с някакви стари смачкани кашони от близката бакалия. Притежаваме висок клас подсилени индустриални кашони с постоянни етикети на тях. Дори в тъмното виждам, че току-що съм се спънал в „Кухненски прибори 2“. Влизам на пръсти в банята и вадя ножа от кожената си раница. След като приключих със Стопадгията, увих острието в парче черно кадифе, но не достатъчно добре. Бързах. Не исках да стоя на този път повече, не исках да съм близо до този мост. Не се изплаших,

като видях как Стопаджията се разпадна и изчезна в нищото. Виждам съм и по-лоши работи. Но така и не се свиква с такива неща.

— Кас?

Поглеждам в огледалото и виждам съненото отражение на майка ми, която държи котката в ръце. Оставям камата в мивката.

— Здравсти, мамо. Извинявай, че те събудих.

— Знаеш, че не мога да си легна, преди да се прибереш. Винаги трябва да ме будиш, за да мога после да заспя.

Не й обяснявам колко тъпа ми се струва тази логика; просто пускам чешмата и започвам да мия острието под студената мода.

— Аз ще го оправя — казва тя и докосва ръката ми.

После, разбира се, сграбчва китката ми, защото вижда синините, които започват да се оформят по ръката ми.

Очаквам да каже нещо майчинско; да се разкроя като разтревожена патица и да се втурне в кухнята да носи лед и мокра хавлия, макар че това далеч не е най-сериозното нараняване, което съм получавал. Но този път не го прави, може би защото е късно и защото е уморена. А може би защото след три години най-после започва да приема факта, че няма да се откажа от това.

— Дай го на мен — казва тя.

Подчинявам се, защото и без това вече съм махнал по-голямата част от чернилката. Тя го взима и излиза. Знам, че отива да направи това, което винаги прави — ще извари острието и после ще го забие в един голям буркан със сол, където да престои три дни на лунна светлина. Като го извади, ще го натрие с масло от канела и ножът ще е като нов.

Правеше същото за баща ми. Той се връщаше, след като е убил нещо, което вече е било мъртво, а тя го целуваше по бузата и взимаше камата, толкова небрежно, както всяка съпруга би взела куфарчето на мъжа си. Двамата с него все се вирахме със скръстени ръце в дръжката, стърчаща от буркана със сол, като по този начин показвахме един на друг колко нелепо ни се струва всичко това. За мен това винаги е било като цитат от детска приказка. Сякаш е Ескалибур, забит в скалата.

Но баща ми нямаше нищо против. Знаел е в какво се забърква, като се жени за нея: красиво момиче с кестенява коса и венец от бели цветя около врата, което практикува Уика^[1]. Тогава малко я излъгал и

казал, че и той се занимава с нещо като Уика, защото не знаел как точно да ѝ обясни. Истината е, че баща ми трудно можеше да бъде определен.

Той просто обичаше легендите. Обичаше хубавите истории, приказките, които карат света да изглежда по-готин, отколкото всъщност е. Беше луд по древногръцката митология, откъдето идва и името ми.

С майка ми стигнали до компромис, защото тя пък обожава Шекспир — затова в крайна сметка се казвам Тезеус Касио. Като Тезей, убиеца на минотавъра, и Касио, обречения лейтенант на Отело. Според мен името си е направо тъпо. Тезеус Касио Лоууд. Всички ми викат просто Кас. Може би все пак трябва да съм благодарен — баща ми обичаше и скандинавската митология, така че можеше да се казвам и Тор, което щеше да е вече непоносимо.

Издишам и поглеждам в огледалото. Няма следи по лицето ми или по официалната ми сива риза, както нямаше и по тапицерията на шевролета (и слава богу). Изглеждам нелепо. Облечен съм в панталон с ръб и риза с дълъг ръкав, все едно съм бил на някаква романтична среща, което всъщност беше поводът, който измислих за пред г-н Дийн, за да взема колата. Като излизах по-рано тази вечер, косата ми беше сресана назад и даже бях сложил малко гел, но след целия скапан зор сега е залепнала за челото ми на тъмни кичури.

— Побързай и си лягай, миличък. Стана късно, а утре ни чака още доста багаж.

Майка ми е приключила с ножа. Качила се е пак тихомълком и сега се е облегла на рамката на вратата, а черната ѝ котка се увива около глезените ѝ, както отегчена златна рибка около пластмасово замъче в аквариум.

— Просто искам да мина през душа — казвам аз.

Тя въздъхва и се обръща.

— Успя да се справиш с него в крайна сметка, нали? — казва тя през рамо, сякаш едва сега се сеца.

— Да. Справих се с него.

Тя ми се усмихва. Усмивката ѝ е тъжна и замислена.

— Този път доста се забави. Мислеше, че ще приключиш с него преди края на юли. Сега е август.

— Оказа се по-упорит — казвам аз и дърпам една хавлия от закачалката в банята.

Мисля, че сме приключили разговора, но тя спира и се обръща.

— Щеше ли да останеш тук, ако не беше го намерил? Щеше ли да отложиш нея?

Замислям се за няколко секунди, просто нормална пауза в разговора, защото вече знам отговора още преди да е довършила въпроса си.

— Не.

Когато майка ми се обръща и си тръгва, аз хвърлям бомбата.

— Може ли да взема малко пари назаем за нови гуми?

— Тезеус Касио — изпъшква тя и аз правя гримаса, но уморената ѝ въздишка ми казва, че на сутринта няма да имам проблем.

Град Тъндър Бей в провинция Онтарио е следващата ни цел. Отивам там, за да я убия. Анна. Анна Корлов. Анна в рокля от кръв.

— Този път нещо те тревожи, нали, Кас — казва майка ми иззад волана на малкия камион, който сме взели под наем, за да си пренесем вещите.

Аз все ѝ казвам, че трябва направо да си купим едно камионче, вместо все да взимаме под наем. Вече загубих бройката за кой път се местим в търсене на поредния призрак.

— Защо така реши? — питам аз.

Тя кима към ръката ми. Не бях усетил, че барабаня с пръсти по кожената чанта, в която е камата на баща ми. С целенасочено усилие продължавам да барабаня в същия ритъм, все едно това няма значение. Искам да ѝ покажа, че твърде много ме анализира и засича грешни сигнали.

— Убих Питър Карвър, когато бях на четиринадесет, мамо. Оттогава не съм спирал. Вече нищо не може да ме учуди кой знае колко.

Лицето ѝ се напруга.

— Не го наричай така. Не си „убил“ Питър Карвър. Питър Карвър те нападна, а и той беше вече мъртъв.

Понякога ме изумява как успява да смени смисъла на нещо само като използва точните думи. Ако търговията ѝ с окултни стоки някога потъне, би намерила добра реализация в ПР-а. Питър Карвър ме нападна, както казва тя. Да. Нападна ме. Но това стана, след като

влязох с взлом в изоставената къща на семейството му. Това беше първата ми задача. Направих го без разрешението на майка ми. Всъщност това е меко казано. Направих го въпреки крещенето и забраните ѝ, като се наложи да разбия ключалката на прозореца на спалнята ми, за да изляза от нас. Но го направих. Взех ножа на баща ми и влязох с взлом. Чаках до два през нощта в стаята, където Питър Карвър застрелял жена си с пистолет 44-ти калибър и после се обесил на собствения си колан в килера. Чаках в същата стая, в която призракът му убил един агент по недвижимите имоти, който се опитал да продаде къщата две години по-късно, а след това и някакъв друг човек, който оглеждал къщите в района.

Сега като се замисля, си спомням как ми трепереха ръцете и как стомахът ми се обръщаше. Помня колко отчаяно исках да го направя, да направя каквото трябва, както баща ми преди това. Когато призраците най-после се появиха (точно така, призраци в множествено число — оказа се, че Питър и жена му са се помирили заради общия си интерес да убиват други хора), мисля, че за малко щях да припадна. Той се появи от килера, а вратът му беше толкова посинял и толкова странно усукан, че изглеждаше сякаш са закачили главата му странично, а тя изникна от локва кръв на пода като в реклама на кухненски ролки, пусната на обратно. Така и не успя да излезе цялата от дъските на пода, горд съм да кажа. Инстинктът ми се включи и я заковах, преди да може да ми се нахвърли. Карвър обаче скочи на гърба ми и ме събори, докато се опитвах да издърпам ножа си от дъските, покрити с петното, което беше останало от жена му. За малко да ме хвърли през прозореца, преди да се докопам до камата, скимтейки като коте. Наръгах го почти случайно. Ножът просто се заби в него, когато той уви въже около врата ми и ме завъртя. Тази част не съм я разпитвал на майка ми.

— Дай да не се лъжем, мамо — казвам аз. — Хората си мислят, че не можеш да убиеш това, което вече е мъртво. Но ние знаем, че не е така.

Иска ми се да кажа, че баща ми също знаеше, но не го правя. Тя не обича да говорим за него, а и знам, че не е същата, откакто той умря. Сякаш вече не е съвсем тук; нещо винаги липсва в усмивката ѝ, като мътно петно в обектива на камера без фокус. Все едно част от нея е тръгнала след духа му, където и да е отишъл той. Знам, че не е като

да не ме обича. Но едва ли си е представяла да отглежда син сама. За нея семейството трябва да образува кръг. Сега се разхождаме като снимка, от която баща ми е изрязан.

— Ще свърша цялата работа ей така — казвам, като щраквам с пръсти и сменям темата. — Сигурно дори няма да изкарам докрай учебната година в Тъндър Бей.

Тя се обляга на волана и клати глава.

— Трябва да си помислиш дали да не останеш повече. Чувам, че е хубаво място.

Извъртам очи. Защо се прави, че не ѝ е ясно? Животът ни не е спокоен. Не е като живота на другите, които имат дом и навици. Ние сме като пътуващ цирк. Не може дори да хвърли вината на баща ми за цялата ситуация, защото и с него пътувахме много, макар че, признавам си, не чак толкова. Това е и причината тя да работи каквото работи — да гледа на карти „Таро“ или да прочиства аурата на някого по телефона и да продава окултни стоки по интернет. Майка ми — пътуващата вещица. Изкарва изненадващо добри пари от това. Дори и без издръжката от пенсионния фонд на баща ми, сигурно пак щяхме да се справяме.

В момента караме на север по някакъв виещ се път, който следва бреговата линия на Горно езеро, едно от петте големи северноамерикански езера. Радвам се, че се магнахме от Северна Каролина, от студените чайове, от акцентите в говора и от това гостоприемство, което никак не ми понася. Когато съм на път, се чувствам свободен. Когато се движа между старото и новото, забравям, че ме чака работа — поне до момента, в който ще стъпя на асфалта в Тъндър Бей. Засега се наслаждавам на редиците иглолистни дървета и слоевете седиментни скали край пътя, от които сълзи подземна вода като неспирна скръб. Горно езеро е по-синьо от леда и по-зелено от тревата и ярката светлина, която влиза през прозореца, ме кара да замижа зад слънчевите очила.

— Мислил ли си за университети?

— Мамо — изстенвам.

Изведнъж се изнервям, все едно под кожата ми има сапунени мехурчета. Пак ми върти своя номер: ако може и едното, и другото.

Хем ме приема такъв, какъвто съм, хем настоява да се държа като нормално дете. Чудя се дали се е държала така и с баща ми. Едва ли.

— Кас — изстенва тя на свой ред. — И супергероите ходят в университет.

— Аз не съм супергерой — казвам.

Това е ужасен етикет. Егоистичен е и не ми приляга. Не се разхождам по улиците в тясно трико. Няма да получа звание за това, което правя, и няма да ме направят почетен гражданин. Аз работя в сенките и убивам това, което е трябвало да си остане мъртво. Ако хората знаеха с какво се занимавам, сигурно щяха да се опитат да ме спрат. Идиотите щяха да застанат на страната на духчето Каспър и щеше да се наложи да убивам и тях покрай Каспър, след като духчето ги ухапе за гърлото. Не съм никакъв супергерой. По-скоро съм като Роршах от комикса „Пазителите“. Аз съм Грендел. Аз съм оцелелият от видеоиграта „Тихият хълм“.

— Ако толкова настояваш да продължиш да правиш това и в университета, има много градове, в които ще си намериш достатъчно занимание за четири години.

Тя завива към входа на бензиностанция, последната преди границата.

— Какво ще кажеш за Бирмингам? В това място витаят толкова духове, че и по два на месец да убиваш, пак ще имаш достатъчно и за магистратурата.

— Да, но това означава да уча в шибания Бирмингам — казвам аз и тя ми хвърля остър поглед.

Промърморвам някакво извинение. Може и да е най-либералната майка, която оставя сина си тийнейджър да ходи по нощите на лов за духове-убийци, но все пак никак не ѝ харесва да чува псувни от устата ми.

Тя спира до една колонка на бензиностанцията и поема дълбоко въздух.

— Отмъстил си за него петкратно, нали ти е ясно?

Преди да мога да кажа, че, не, не съм, тя излиза и затваря вратата.

---

[1] Модерна езическа религия, свързана с вещерство, развита в средата на ХХ век в Англия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Гледката се сменя рязко, като пресичаме границата с Канада, и сега гледам през прозореца към километри хълмист терен, обрасъл с гори. Майка ми казва, че това се нарича „бореална гора“ или нещо като тайга. Наскоро, откакто започнахме да се местим суперчесто, тя разви някакво хоби да проучва ожесточено всяко ново място, където отиваме. Казва, че така се чувства все едно сме на почивка — да знае кои са хубавите ресторанти и интересните места, които иска да посети, като пристигнем. Мисля, че това ѝ създава поне малко усещане за дом.

Пуснала е Тибалт от клетката и той стърчи на рамото ѝ като папагал, увил опашка около врата ѝ. Не си прави труда да ми обръща някакво внимание. Той е наполовина сиамец и притежава типичната черта на тази порода — да си избере един човек, когото да обожава, и да тегли майната на всички останали. Не че ми пука. На мен ми харесва, когато съска и замахва с лапа към мен, а и единственото, с което ми е полезен, е, че от време на време усеща духовете преди мен.

Майка ми се взира в облаците и си тананика някаква несъществуваща мелодия. Усмивката ѝ е същата като на котката.

— Май си в добро настроение — казвам. — Не ти ли изтръпна задникът вече?

— От часове е изтръпнал — отговаря тя. — Но имам чувството, че Тъндър Бей ще ми хареса. А и като гледам тези облаци, явно ще поостанем там.

Вдигам поглед. Облаците са огромни и чисто бели. И висят неподвижно в небето, докато караме под тях. Отвън е мъртвешка тишина. Гледам ги, без да мигам, докато очите ми започват да дращят. Не помръдват и не сменят формата си по никакъв начин.

— Караме под неподвижни облаци — прошепва майка ми. — Нещата ще се проточат повече, отколкото очакваш.

Ще ми се да ѝ кажа, че това са суеверия, че облаци, които не се движат, не значат нищо, а и освен това, ако ги гледаме достатъчно дълго време, все ще се раздвижат, но това би прозвучало лицемерно от

моята уста — все пак съм човекът, който ѝ дава да почиства ножа му със сол под лунна светлина.

По някаква причина ме хваща морска болест от тези заседнали облаци, затова пак обръщам поглед към гората — одеяло от иглолистни дървета в зелени, кафяви и ръждиви цветове, тук-таме пресечено от стволите на бели брези, които стърчат като оголени кости. Обикновено съм в по-добро настроение по време на такива пътувания. Вълнувам се за новото място, за новия призрак, който ще преследвам, за новите неща, които ще видя... тези очаквания обикновено занимават мозъка ми със слънчеви мисли, поне докато сме на път. Може би просто съм изморен. Не спя много, а когато спя, обикновено сънувам кошмари. Но не се оплаквам. Имам такива периоди, откакто започнах да работя с камата. Рисковете на професията, предполагам: подсъзнанието ми освобождава всички страх, който би трябвало да изпитвам, когато отивам на места, където има призрци убийци. И все пак трябва да се опитам да си почина малко. Кошмарите са особено гадни в нощта след като ловът е завършил успешно, а откакто отстраних Стопаджията, не спират.

След около час и след много опити да поспя, Тъндър Бей се появява на предното стъкло: разточен градски пейзаж — население малко над сто хиляди живи хора. Минаваме през квартал с магазини и бизнес сгради, но аз не му обръщам внимание. Супермаркетите са удобно място за все още дишащите, но досега не съм видял призрак, който да тича по разпродажби или да се мъчи да свие някой „Екс бокс“. Чак когато стигаме сърцето на града — по-старата част, която е над пристанището — виждам това, което търся.

Между реновираните еднофамилни жилища са се сгушили къщи с леко криви фасади, с боя, която се свлича на големи люспи, и щори, които висят накриво зад прозорците, като ги карат да изглеждат като бушонирани очи. Почти не забелязвам по-хубавите къщи. Премигвам, докато минаваме покрай тях, и вече ги няма — скучни и маловажни.

В живота си съм виждал много различни места. Мрачни места, където нещо лошо се е случило. Злокобни места, където нещо лошо все още се случва. Но винаги съм мразил слънчевите градове, осеяни с нови жилища с двойни гаражи, боядисани в нюанси на бежово като черупка на яйце, оградени от зелени морави, по които търчат смеещи се деца. В тези градове витаят не по-малко зли духове, отколкото на

други места. Просто залъгват окото по-успешно. Повече ми харесва да ходя по места като това, където усещаш мириса на смърт на всеки седми дъх.

Гледам как водите на Горно езеро лежат до града като спящо куче. Баща ми все казваше, че водата кара мъртвите да се чувстват в безопасност. Нищо не ги привлича повече. И нищо не ги скрива по-добре.

Майка ми е включила навигацията, която с нежност нарича Фран, кръстена на един мой чичо с особено добро чувство за ориентация. Монотонният глас на Фран ни води из града и ни дава наставления като на идиоти. *Подгответе се да завиете наляво след сто метра. Подгответе се да завиете наляво. Завийте наляво.* Тибалт усеща края на пътешествието и се е върнал в клетката си, а аз се пресягам и затварям вратичката. Той ми съска, все едно иска да каже, че и сам е можел да го направи.

Къщата, която сме наели, е сравнително малка, на два етажа, прясно боядисана в червеникавокафяво, с тъмносива дограма и кепенци. Седи в подножието на нисък хълм, след който се простира приятен равен участък. Като паркираме в двора, няма съседи, които да ни зяпат зад пердетата или да излязат на верандата да ни помахат. Къщата изглежда уединена и самотна.

— Какво мислиш? — пита майка ми.

— Харесва ми — казвам честно. — Отворено пространство, отдалече може да забележиш, ако нещо идва.

Тя въздъхва. Щеше да се зарадва повече, ако се бях ухилил и бях се втурнал по стълбите на верандата, ако бях отворил вратата и бях изтичал до втория етаж, за да заплюя по-голямата спалня. Правех така, когато се местехме на ново място с татко. Но тогава бях на седем. Няма да позволя на уморените й от пътя очи да ми вменят чувство за вина. Преди да се усетя, пак ще започнем да правим венчета от маргаритки в задния двор и да коронясваме котката за цар на лятното слънцестоене.

Вместо това грабвам клетката на Тибалт и слизам от камиона. Едва след десетина секунди чувам стъпките на майка ми зад мен. Изчаквам я да отключи входната врата и влизаме вътре при миризмата на застоял летен въздух и стара мръсотия от непознати. Намираме се в широка всекидневна, обзаведена с кремав диван и кресло с извити облегалки за ръцете. Има медна холна лампа, която се нуждае от нов

абажур, и масичка за кафе от черен махагон. В дъното дървен свод води към кухнята и масата за вечеря.

Поглеждам в сенките на стълбището към втория етаж вдясно от мен, затварям входната врата зад себе си, оставям клетката на котарака на дървения под и отварям вратичката. След секунда чифт зелени очи се измъкват оттам, следвани от черно източено тяло. Това е един номер, на който ме научи баща ми. Или по-точно, на който той сам се научи.

Тогава баща ми имаше работа в Портланд. Ставаше дума за множество жертви при пожар в завод за консерви. Съзнанието му беше заето с мисли за машинарии и неща, чиито устни се разпадат, когато заговорят. Не беше обърнал внимание на къщата, която наехме, а хазяинът, разбира се, не беше споменал, че една жена и нероденото ѝ дете са умрели там, когато мъжът ѝ я блъснал по стълбите. Такива теми често се избягват.

Това им е една от особеностите на призраците. Може да са били нормални, или сравнително нормални, докато още са дишали, но веднъж като умрат, и стават типичните обесивни манияци. Това, което им се е случило, им става фикс идея и те се заключват в този най-лош момент като в капан. Нищо друго не съществува в техния свят, освен острието на ножа или усещането за ръцете, които ги стискат за гърлото например. Имат навика да ти показват тези моменти, най-често с лична демонстрация. Ако знаеш историята им, не е трудно да предвидиш какво ще направят.

В онзи конкретен ден в Портланд майка ми ми помагаше да кача кашоните в новата си стая. Тогава още ползвахме евтини кашони и валеше; в горната си част повечето бяха станали на каша. Помня, че се смеех колко се намокрихме и как оставяхме локвички във формата на обувки по линолеума в коридора. По топуркащите ни стъпки някой би помислил, че цяло семейство хипогликемични лабрадори се нанася в къщата.

Случи се на третия курс по стълбите. Шляпах с обувки и цапах навсякъде, бях извадил бейзболната си ръкавица от кашона, защото не исках да стане на петна от водата. И тогава го усетих — нещо се плъзна покрай мен надолу по стълбището, като леко се потърка в рамото ми. Нямахше нищо гневно или припряно в това докосване. Не съм казвал на никого, заради това, което се случи после, но чувството

бе като майчино докосване, сякаш някой внимателно ме отмества от пътя си. Тогава за момент си помислих, че е била майка ми, която ме гони на шега, и се завъртях към нея с широка усмивка на лицето, точно навреме, за да видя как призракът на една жена се превръща от вятър в мъгла. Сякаш беше увита в чаршаф и косата ѝ беше толкова бледа, че можех да видя лицето ѝ през задната част на главата ѝ. Бях виждал призраци и преди. Като растях с баща ми, това беше редовно като руло „Стефани“ в четвъртък. Но никога не бях виждал някой да блъска майка ми толкова силно, че да я накара да полети във въздуха.

Опитах се да я хвана, но сграбчих само кашона и едно парче мокър картон остана в ръката ми. Тя падна назад, а призракът затрептя триумфално. Успях да видя изражението на майка ми през висящия във въздуха чаршаф. Колкото и да е странно, си спомням, че видях кътните ѝ зъби, докато падаше, и че има две дупки в горните кътници. Това се сещам, като си мисля за този инцидент: гадното, обръщащо стомаха усещане, като видях кариесите на майка ми. Тя се приземи на стълбите по задник и издаде тих звук, нещо като „О!“, после се търколи надолу, докато гърбът ѝ се удари в стената. После не помня нищо. Не помня дори дали останахме в тази къща. Разбира се, баща ми сигурно е ликвидирал призрака — най-вероятно още същия ден — но аз не помня нищо друго от Портланд. Всичко, което знам, е, че след това баща ми започна да използва Тибалт, който тогава беше още малко коте, а майка ми все още накуцва в деня преди буря.

Тибалт гледа към тавана, души стените. Опашката му потрепва от време на време. Следваме го, докато той проверява целия долен етаж. Леко му се изнервям в банята, където, изглежда, забравя, че има работа да върши и вместо това иска да се търкаля по хладните плочки. Щракам с пръсти. Той присвива презрително очи, но става и продължава инспекцията.

На стълбите забавя ход колебливо. Не съм разтревожен. Това, за което следя, е дали ще започне да съска към нищото и дали ще седне тихо да се взира в празнотата. Колебанието не значи нищо. Котките могат да виждат призраците, но нямат предчувствия. Следваме го нагоре по стълбите и по навик хващам ръката на майка ми. Кожената чанта е на рамото ми. Камата е вътре и усещането е успокояващо, моята лична версия на медальона на Сейнт Кристъфър^[1].

Има три спални и баня с тоалетна на горния етаж, плюс малко таванско помещение, до което се стига по дърпаща се стълба. Мирише на прясна боя, което е добре. Новото е хубаво нещо. Няма шанс нещо мъртво и сантиментално да се е закачило там. Тибалт се завърта в банята и после влиза в една от спалните. Заглежда се в гардероба, чиито шкафчетата висят отворени, и хвърля презрителен поглед на незастланото легло. После сядва и започва да чисти предните си лапи.

— Тук няма нищо. Да си внесем нещата и да я запечатаме.

При споменаването на физически труд мързеливият котарак обръща глава и ръмжи по мой адрес, зелените му светлоотразяващи очи са кръгли като стенни часовници. Пренебрегвам го и се пресягам към надигащата се вратичка на таванското помещение.

— Ау!

Поглеждам надолу. Тибалт се е покачил по мен като по дърво. Сграбчвам го с две ръце за гърба, а той впива четири комплекта нокти в кожата ми. И мърка, скапаното животно.

— Просто си играе, миличък — казва майка ми и внимателно освобождава дрехите ми от всяка лапа. — Ще го сложа обратно в клетката и ще го оставя в една от спалните, докато внесем кашоните. А ти защо не потърсиш тоалетната му в ремаркетото?

— Супер — казвам саркастично.

Но все пак уреждам котката с храна, вода и котешка тоалетна в новата спалня на майка ми, преди да пренесем останалите ни вещи в къщата. Отнема ни само два часа. Ние сме експерти в това. Но все пак слънцето вече залязва, когато майка ми привършва с вечерските си занимания в кухнята: вари масла и билки, за да намаже вратите и прозорците, с което фактически поставя преграда пред всичко, което не е било вътре, като пристигнахме. Не знам дали работи, но не мога сто процента да кажа и че не работи. Винаги сме били в безопасност в домовете си. Със сигурност знам обаче, че ще смърди на сандалово дърво и розмарин.

След като къщата е запечатана, паля малък огън в задния двор и с майка ми изгаряме всяка намерена джунджурийка, която може да е имала някакво значение за предишните обитатели: огърлица от лилави мъниста, оставена в едно чекмедже, няколко ръчно ушити кухненски ръкавици и дори една кибритена кутийка, която изглежда твърде запазена. Не искаме никакви призраци да се връщат за нещо забравено.

Майка ми натиска с мокър палец челото ми. Усещам мирис на розмарин и сладникаво масло.

— Мамо.

— Знаеш правилата. Всяка нощ през първите три дни.

Тя се усмихва и в светлината от огъня кестенявата ѝ коса изглежда като жарава.

— Ще те пази.

— Ще ми предизвика акне — протестирам аз, но не посягам да се избърша. — Започвам училище след две седмици.

Тя не казва нищо. Само се вира в омазания си с билки палец, сякаш всеки момент ще го притисне между собствените си очи. Но после премигва и го бърше в крачола на дънките си.

Градът мирише на смог и на неща, които гният през лятото. По-голямо свърталище на духове е, отколкото си мислех, цял слой кипи под рохкавата пръст: шепот зад смеха на хората или необяснимо движение, което засичаш с крайчеца на окото. Повечето са безобидни — малки тъжни студени петна или тихи стенания в тъмното. Размазани бели сенки, които се появяват само на полароидни снимки. Нямам работа с тях.

Но там някъде има нещо, което ме вълнува дълбоко. Някъде там е това, за което дойдох, това, което е достатъчно силно да изстиска живеца от дишащи гърла. Пак си мисля за нея. Анна. Анна в рокля от кръв. Чудя се какви ли трикове ще се опита да ми приложи. Чудя се дали ще е умна. Дали ще се рее из въздуха? Дали ще се смее, или ще пици?

Как ще се опита да ме убие?

---

[1] Медальон с лика на светец, който често се носи от пътешественици, които вярват, че ги пази. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Какво предпочиташ да бъдеш: троянец или тигър?

Майка ми задава този въпрос, наведена над тигана, докато прави палачинки от царевично брашно. Това е последният ден, в който мога да се запиша в гимназия; учебните занятия започват утре. Знам, че тя искаше да го свършим по-рано, но беше заета да се сприятелява с няколко търговци в централните части на града, с цел да ги накара да рекламират бизнеса ѝ с предсказване на бъдещето и да види дали биха продавали окултните ѝ стоки. Явно някакъв производител на свещи, който живее малко извън града, се е съгласил да ползва някаква смес от масла за направата на продукта си, нещо като свещ и молитва за здраве две в едно. Ще ги продават в магазините из града, а майка ми ще ги доставя по пощата за поръчки по телефона.

— Това пък що за въпрос е? Имаме ли сладко?

— Има от ягоди и нещо, наречено „Саскатуун“, което изглежда като от боровинки.

Правя кисела физиономия.

— Дай от ягоди.

— Живей на ръба. Пробвай „Саскатуун“.

— Животът ми е достатъчно интересен. Та какво казваше за кондоми и тигри?

Тя слага чиния с палачинки и препечени филийки на масата пред мен, всяка намазана с нещо, което отчаяно се надявам да е сладко от ягоди.

— Дръж се прилично, малкия. Това са талисманите на училищата. Къде искаш да учиш — в „Сър Уинстън Чърчил“ или в „Колеж Уестгейт“? И двете са близо до нас.

Въздъхвам. Няма никакво значение. Ще присъствам в час и ще си взема изпитите, а после ще се прехвърля, както винаги. Тук съм, за да убия Анна. Но трябва да се постарая да изглеждам все едно ми пука, за да е доволна майка ми.

— Татко би искал да съм троянец^[1] — казвам тихо и тя се замисля само за секунда над тигана, после изсипва последната палачинка в чинията си.

— Тогава ще те запиша в „Сър Уинстън Чърчил“ — казва тя.

Ама че късмет. Без да искам, избрах това, което звучи попмпозно. Но както казах, няма никакво значение. Тук съм за едно-единствено нещо. Нещо, което ми попадна, докато търчах по следите на Стопаджията от Окръг 12.

Дойде — колко очарователно! — по пощата. Името и адресът ми написани на плик, изцапан с кръгче от чаша с кафе, а вътре има едно листче хартия с името „Анна“ на него. Името беше написано с кръв. Получавам такива следи от много хора от оня свят. Не са много тези, които могат да правят това, което правя аз, но има страшно много хора, които искат да го правя и постоянно ме търсят, разпитват тези, които ме познават, и се мъчат да ми хванат дирята. Местим се често, но лесно мога да бъда открит, ако ме потърсят. Майка ми пуска съобщение в уебсайта, когато се местим, а и винаги казваме на няколко от най-старите приятели на баща ми накъде сме тръгнали.

Всеки месец, като по часовник, купчина досиета на призраци минава през въображаемото ми бюро: мейл относно изчезнали хора в Сатанинска църква в Италия, изрезки от вестник за мистериозни жертвоприношения близо до погребална могила на индианците Оджибуе. Вярвам само на няколко източници. Повечето са контакти от баща ми, сега старейшини на тайния завет, който сключили в студентските си години, или учени изследователи, които е срещал по време на пътешествията си и благодарение на репутацията си. На тях имам доверие, че няма да ме пратят за зелен хайвер. Те си пишат домашното.

Но през годините създадох и някои свои контакти. Като видях разкривените червени букви, надраскани по листчето като следи от нокти по кора на дърво, веднага се сетих, че това трябва да е работа на Руди Бристол. Театралниченето е типично в негов стил. Готическата романтика на пожълтялото късче пергамент. Сякаш се очакваше да повярвам, че призракът сам го е направил. Че Анна сама е издрала името си с кръвта на някой друг и ми го е пратила като визитна картичка с покана за вечеря.

Руди Бристол-Маргаритката е едно хлапе, хардкор маниак на тема готика, от Ню Орлиънс. Мотае се като барман някъде дълбоко във френската част и е на двадесет и четири-пет, но все още му се иска да е на шестнайсет. Той е слаб, блед като вампир и прекалява с носенето на мрежести дрехи. Досега три пъти ме е пускал по следите на призраци: и трите пъти — бърза, лесна плячка. Единият просто висеше обесен в някакъв зимник и гласът му се чуваше през дъските на пода, приканвайки шепнешком новите обитатели да слязат при него. Влязох, изкормих го и си тръгнах. Този случай ме накара да харесвам Маргаритката. Но ми отне доста повече време да свикна с нестихващия му краен ентузиазъм.

Обадих му се веднага щом получих писмото.

— Здравсти, пич, как се сети, че съм аз?

Нямаше разочарование в гласа му, просто тонът му беше толкова развълнуван и поласкан, че ми напомни на някое хлапе на концерт на Джонас Брайърс. Руди е фен. Ако му позволя, сигурно би нарамил протонова раница и би ме следвал из цялата страна.

— Много ясно, че си бил ти. Колко опита ти трябваша да нацелиш буквите? А кръвта истинска ли е?

— Да, истинска е.

— От какво е?

— Човешка е.

Усмихнах се.

— Използвал си собствената си кръв, нали?

Чу се звук от нервно (или обидено) шаване.

— Виж какво, искаш ли да ти дам следата, или не?

— Да, слушам те.

Очите ми бяха приковани от листчето хартия. Анна. Въпреки че знаех, че това е един от евтините трикове на Маргаритката, не можех да отрека, че името ѝ, написано с кръв, изглеждаше красиво.

— Анна Корлов. Убита през 1958 г.

— От кого?

— Никой не знае.

— Как?

— И това никой не знае май.

Започваше да ми звучи като фалшива следа. Винаги има полицейски хроники, винаги има разследване. Всяка пролята капка

кръв оставя след себе си тонове бумащина, папки — да те замерям от тук до Орегон. А и начинът, по който Руди се насилваше да произнеса фразата „никой не знае“ със злокобен глас, започваше да ми лази по нервите.

— А ти откъде знаеш тогава? — попитах го.

— Много хора знаят — отговори той. — Това е най-популярната страшна история в Тъндър Бей.

— Страшните истории обикновено се оказват точно това: истории. Защо ми губиш времето?

Пресегнах се към листчето, готов да го смачкам в юмука си. Но не го направих. Не знам защо бях толкова скептичен. Хората винаги знаят кога едно място е обладано. Понякога много хора знаят. Но нищо не правят по въпроса. Нищо не казват. Вместо това гледат да стоят надалече от такива места и цъкват с език, когато някой непросветен глупак падне в паяжината. Така им е по-лесно. Така могат да си живеят на светло.

— Анна не е от този тип страшни истории — настоя Маргаритката. — Ако разпиташ из града, никой няма да ти каже нищо за нея, освен ако не питаш на правилните места. Тя не е туристическа атракция. Но ако отидеш на някое пижамено парти на тийнейджърки, гарантирам ти, че ще си разкажат историята на Анна в полунощ.

— Понеже постоянно ходя по пижамени партита — въздъхвам аз.

Разбира се, предполагам, че Маргаритката е ходел, като е бил на тези години.

— Кажи ми какво знаеш.

— Била е на шестнайсет, когато е умряла. Била е дъщеря на емигранти от Финландия. Баща ѝ е починал рано, от някаква болест май, а майка ѝ държала нещо като частно общежитие в центъра на града. Анна била на път към абитуриентския си бал, когато я убили. Някой прерязал гърлото ѝ, но това е меко казано. Почти отрязал главата ѝ. Казват, че била облечена в бяла рокля за бала и като я открили, цялата дреха била станала червена. Затова я наричат Анна в рокля от кръв.

— Анна в рокля от кръв — повтарям меко.

— Някои хора казват, че го е направил един от наемателите в общежитието на майка ѝ. Някой перверзник, който я загледал и

харесал това, което вижда, проследил я и я хвърлил в канавката да ѝ изтече кръвта. Други казват, че е бил кавалерът ѝ или някое ревниво гадже.

Поемам дълбоко въздух, за да изляза от трансa си. Лоша работа, но то винаги е така, а това дори не е най-гадният случай, който съм чувал. Хауърд Соубърг, фермер в централната част на Айова, избил цялото си семейство с лозарските си ножици, като ръгал и кълцал, както му падне. Семейството се състояло от съпругата му, двамата му синове, новородено и възрастната му майка. Ето това е едно от най-гадните неща, които съм чувал. Бях разочарован, като отидох в Айова — открих, че призрактът на Хауърд Соубърг явно не е бил достатъчно разкаян, че да се задържи на тоя свят. Странното е, че обикновено жертвите стават злодеи след смъртта си. Истински злите продължават напред или горят в ада, или стават на пепел, или се прераждат в мухилайнарки. Изхабяват бесовете си, докато са живи.

Маргаритката продължаваше да ми разказва легендата за Анна. Гласът му ставаше все по-тих и задъхан от вълнение. Не можех да преценя дали да се смея, или да се дразня.

— Добре, и какво прави тя сега?

Той млъкна.

— До момента е убила двадесет и седем тийнейджъри... поне това е бройката, която знам.

Двадесет и седем тийнейджъри за половин век. Пак започна да ми звучи като детска приказка — или това, или ставаше дума за най-странното прикритие за жив сериен убиец в историята. Никой не може да убие двадесет и седем тийнейджъри и да се измъкне, без да го преследват тълпи от селяни с факли и вили към някой замък. Дори и призрак не може.

— Двадесет и седем местни хлапета? Бъзикаш ли ме? Не просто бездомници или бегълци?

— Ами...

— Ами, какво? Някой ти е скроил номер, Бристол.

Усещах горчивина в гърлото си. Не знам защо. И какво, ако следата е фалшива? Имаше още петнадесет призраци, които ме чакаха в торбата. Един от тях в Колорадо, тип Гризли Адаме^[2], убиваше ловци по цялата планина. Ето това звучеше забавно.

— Така и не открили нито едно от телата — каза Маргаритката, мъчейки се да обясни. — Сигурно са решили, че хлапетата са избягали от къщи или са били отвлечени. Само другите на тяхната възраст знаели нещо за Анна, но никой нищо не казвал, разбира се. Знаеш как е.

Да. Знаех как е. Знаех и нещо друго. Имаше още нещо в историята на Анна, за което Маргаритката не ми казваше. Не знаех какво, наречете го интуиция. Може би заради името ѝ, надраскано с пурпурночервено. Може би евтиният мазохистичен трик на Маргаритката все пак ми оказваше някакво влияние. Но някак си знаех. И сега знам. Имам вътрешно усещане, а баща ми винаги казваше като става така, да се вслушвам.

— Ще видя какво мога да направя.

— Ще отидеш ли?

Отново този глас, изпълнен с ентузиазъм, като нетърпеливо ловджийско куче, което чака да му пуснат каишката.

— Казах, че ще видя какво мога да направя. Първо трябва да приключа с нещо тук.

— Какво?

Разказах му набързо за Стопадджията от Окръг 12. Той започна да ми дава предложения как да примамя призрака. Правеше го с такава магарешка упоритост и предложенията бяха толкова тъпи, че дори не ги помня. После, както обикновено, се опита да ме накара да отида в Ню Орлиънс. Не бих припарил там и с въже да ме теглят. Този град е ужасно свърталище на призраци и така му се пада. Никъде по света не обичат призраците си повече оттам. Понякога се тревожа за Маргаритката; тревожа се, че някой ще дочуе, че поддържа връзка, че ме праща на лов за духове и някой ден ще се наложи да отида на лов за него самия, за някаква изкормена негова версия, превърната в жертва, която влачи отрязаните си крайници из някое хале.

Бях го излъгал. Нямах какво да гледам и да се чудя. Още преди да приключим разговора, вече знаех, че ще тръгна след Анна. Вътрешното ми усещане казваше, че тя не е просто поредната измислица. А и исках да я видя — в рокля от кръв.

---

[1] „Троянец“ е най-популярната марка презервативи в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Джон „Гризли“ Адаме — известен планинец от Калифорния, живял през XIX век. Опитомявал мечки гризли и други животни за цирка. Станал герой на филм и сериал през 70-те години на XX век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

На пръв поглед Гимназия с професионална насоченост „Сър Уинстън Чърчил“ е като всяко друго училище в САЩ, в което съм бил. Прекарвам целия първи час с педагогическия съветник, г-жа Бен, кльощава млада женица с остри черти, на която ѝ е писано цял живот да носи твърде широки поло блузи и да притежава твърде много котки. Обсъждаме училищната ми програма.

Сега вървя по коридорите и всички очи са вперени в мен. Аз съм нов и различен, но това не е всичко. Всеки зяпа всеки, защото на първия учебен ден хората си умират да видят какво се е случило със съучениците им през лятото. Със сигурност има поне петдесет човека, които се разхождат из сградата с нови прически или тотално са сменили стила на обличане. Момичето с бледа кожа, което всички са смятали за книжен плъх, си е изрусило косата и си е сложило кожен нашийник на врата. Кльощавото момче от отбора по лека атлетика е помпало във фитнеса цяло лято и си е накупило цял куп впити тениски.

И все пак, погледите се задържат по-дълго върху мен, защото макар че съм нов, не се държа като такъв. Не се оглеждам за номерата на класните стаи. Все ще намеря правилната, нали? Няма причина за паника. Аз съм старо куче. Учил съм в дванайсет различни училища за последните три години. А и търся нещо конкретно. Трябва ми някой, който да ме вкара в играта, в социалния живот в училище. Трябва да накарам хората да си говорят с мен, за да мога да им задам въпросите, на които търся отговор. Затова винаги като се местя, първо търся кралицата на гимназията — пчелата майка.

Всяко училище си има такава. Момичето, което знае всичко и познава всеки. Сигурно може да опитам набързо да се сприятеля и със спортната звезда, но никога не съм бил добър в това. С баща ми никога не сме гледали мачове и никога не сме играли с топка на двора. Мога да се боричкам с призраци с часове, но петнадесет минути на игрището за американски футбол биха ми изкарали въздуха.

Момичетата, от друга страна, винаги се лепят по мен. Не знам точно защо. Може би защото създавам впечатление на аутсайдер и имам един такъв разсеян поглед, който ги привлича. Може би е нещо, което понякога виждам в огледалото — нещо, което ми напомня за баща ми. А може би просто съм адски приятен за окото. Затова се тътря по коридорите, докато най-после я виждам — усмихната, заобиколена от хора.

Не можеш да я сбъркаш: кралицата на училището винаги е хубава, но тази си е направо красавица. Има гъста руса коса, дълга почти до кръста, и устни с цвят на узрели праскови.

Веднага щом ме вижда, леко ми кимва. Усмихва се с лекота. Това е момичето, което получава всичко, което иска, в „Сър Уинстън Чърчил“. Тя е любимката на учителите, кралицата на бала и центърът на купона. Тя може да ми каже всичко, което ми трябва. И точно така се надявам да стане.

Като минавам покрай нея, нарочно не ѝ обръщам внимание. След няколко секунди тя се отделя от групичката и изтича до мен.

— Хей, не съм те виждала преди.

— Наскоро се преместих в града.

Тя пак се усмихва. Има идеални зъби и топли шоколадови очи. В нейно присъствие моментално ти пада гардът.

— Значи е хубаво някой да те ориентира в обстановката. Аз съм Кармел Джоунс.

— Тезеус Касио Лоууд. Що за родители си кръщават детето Кармел?

Тя се размива.

— Що за родители си кръщават детето Тезеус Касио?

— Хипита — отговарям аз.

— Именно.

Смеем се заедно и моят смях не е изцяло неискрен. Кармел Джоунс притежава това училище. Това си личи от начина, по който се държи — сякаш не ѝ се е налагало да моли за нищо в живота. Личи си и по това как тълпата ѝ прави път, като птички покрай дебнеща котка. И въпреки всичко, тя не вири нос, сякаш всичко това ѝ се полага, както е при много от този тип момичета. Показвам ѝ учебната си програма и тя отбелязва, че караме четвърти час биология заедно и — още по-

добре — обедната ни почивка съвпада. Когато ме оставя пред вратата на класната стая за втори час, се обръща и ми намигва през рамо.

Този тип момичета са само част от работата ми. Понякога е трудно да не го забравям.

На обяд Кармел ми маха, но не отивам веднага при нея. Не съм тук, за да излизам с момичета, и не искам тя да си извади грешна представа. Вярно, много си я бива, и с мъка си напомням, че цялата тази популярност и лесен живот сигурно са я направили невероятно скучна. Тя принадлежи към светлата страна на живота и това ми идва в повече. Но истината е, че съм така с повечето хора. Какво очаквате? Пътувам често и прекарвам твърде много нощи в това да убивам разни неща. Кой би ме търпял?

Оглеждам останалата част от училищния стол, като отбелязвам различните групички и се чудя кои са тези, които има най-голяма вероятност да ме заведат при Анна. Феновете на готиката сигурно знаят историята най-добре, но пък е трудно да се отървеш от тях. Ако разберат, че имам сериозното намерение да убия призрак, сто процента след мен ще се повлече цяла тълпа от чуруликащи ентузиастични с черна очна линия, носещи разпятия и цитиращи реплики от „Бъфи, убийцата на вампири“.

— Тезеус!

Мамка му, забравих да кажа на Кармел да ме нарича Кас. Последното, което ми трябва, е хората да ме запомнят като „Тезеус“. Приближавам масата ѝ и виждам как няколко чифта очи се разширяват, докато го правя. Десетина други момичета сигурно моментално започват да си падат по мен само защото виждат, че Кармел ми обръща внимание. Или поне така казва социологът в главата ми.

— Здравсти, Кармел.

— Здравсти. Как ти се струва „Сър Уинстън“?

Наум се заричам никога да не наричам училището „Сър Уинстън“.

— Не е лошо, благодарение на обиколката с теб тази сутрин. Между другото, повечето хора ми викат Кас.

— Каз?

— Да. Ама по-меко, със „с“. Какво ядете на обяд тук?

— Обикновено си взимаме пица оттам.

Тя кимва леко с глава и аз се обръщам в тази посока.

— Е? Защо се премести в Тъндър Бей, Кас?

— Заради гледката — казвам и се усмихвам. — Честно, няма да повярваш, ако ти кажа.

— Пробвай ме — казва тя.

Пак ми идва наум, че Кармел Джоунс знае точно как да получи това, което иска. Но също така ми дава възможност да бъда напълно честен. Устата ми се раздвижва, за да оформи думите „Анна, тук съм за Анна“, когато скапаната армия на троянците се изсипва зад нас в поточна линия от тениски на отбора по борба на „Сър Уинстън Чърчил“.

— Кармел — казва един от тях.

Без да погледна, знам, че е или доскоро е бил гадже на Кармел. Начинът, по който казва името ѝ, някак лепне в устата му. Начинът, по който Кармел реагира, като повдига брадичка и свива вежди, ме кара да си мисля, че по-скоро става дума за бивш.

— Идваш ли довечера? — пита той, като напълно ме игнорира.

Поглеждам го развеселен. Типичната спортна звезда, която си брани територията.

— Какво има довечера? — питам аз.

— Всяка година има „Парти на ръба на света“ — Кармел извърта очи към тавана. — Открай време го правим на първия учебен ден.

Открай време, или поне откакто излезе филмът „Правилата на привличането“.

— Звучи готино — казвам.

Не мога да продължавам да не обръщам внимание на неандерталеца зад мен, затова протягам ръка и се представям.

Само най-големият задник би отказал да стисне ръката ми. Но явно току-що съм срещнал най-големия от всички задници. Той само кима към мен и казва:

— К'во става?

Не се представя, но Кармел го прави.

— Това е Майк Андовър.

Сочи към останалите.

— А това са Чейс Пътнам, Саймън Пери и Уил Розенбърг.

Всички те само ми кимат, като пълни нещастници, освен Уил, който се здрависва с мен. Той е единственият, който не изглежда като тотален скапаняк. Носи якето си с емблемата на отбора леко неглиже и

с отпуснати рамене, сякаш малко го е срам от това. Или сякаш малко го е срам от тази компания.

— Идваш ли, или не?

— Не знам — отговаря Кармел. Звучи раздражена. — Ще видя.

— Ще сме на водопадите към десет — казва той. — Кажу ми, ако искаш да те закарам.

Когато той си тръгва, Кармел въздъхва.

— За какво говорят? Водопадите? — питам аз с престорен интерес.

— Партието е на водопадите Какабека. Всяка година го местим, за да не се усетят ченгетата. Миналата година беше на водопадите Троубридж, но всички доста се изплашиха, когато...

Тя млъква.

— Когато какво?

— Нищо. Това са просто страшни истории.

Май ще ми излезе късметът. Обикновено минава поне седмица, преди да има удобен преход към разговори за духове. Не е много лесно да се повдигне тази тема.

— Обожавам страшните истории. Всъщност умирам си за една такава история.

Сядам срещу нея и се облягам на лакти.

— А и е хубаво някой да ми покаже нощния живот на Тъндър Бей.

Тя ме поглежда право в очите.

— Можем да отидем с моята кола. Къде живееш?

Някой ме следи. Усещането е толкова силно, че имам чувството, че очите ми искат да изскочат през черепа и да разтворят косата на тила ми, за да погледнат. Прекалено горд съм да се обърна — минал съм през твърде много страхотии, за да ме изплаши някакъв си жив нападател. Има и лек шанс да ставам параноичен. Но не мисля така. Има нещо там и това нещо още диша, което ме кара да се чувствам некомфортно. Мъртвите имат простички мотиви: омраза, болка, обърканост. Искат да те убият, защото само това им остава. Живите имат нужди и този, който ме следи, иска мен или нещо мое. Това ме изнервя.

Упорито гледам напред, като спирам често, моткам се излишно и чакам търпеливо на всеки пешеходен светофар. В главата си се упреквам, че съм идиот, задето отложих купуването на нова кола, и се чудя къде да се покрия за няколко часа, да си събера мислите и да избегна шанса да бъда проследен до къщи. Спирам, свалям кожената раница от рамото си и ровичкам вътре, докато напипвам ножницата, в която е камата ми. Нервите ми започват сериозно да се опъват.

Минавам покрай гробище, някакъв тъжен презвитериански неподдържан буренак — надгробните плочи окичени с мъртви цветя и окъсани от вятъра панделки, изцапани с кал. Близко до мен има една плоча, паднала като мъртва на земята също като човека, погребан под нея. Колкото и да е тъжно наоколо, също така е и тихо, застинало и това малко ме успокоява. Една жена стои в средата, стара вдовица, която се взира в гроба на съпруга си. Вълнено палто виси на раменете ѝ като на закачалка, а тънка кърпичка е вързана под брадичката ѝ. Толкова съм разсеян от това, че някой ме следи, че ми отнема минута да осъзная, че носи палто през август.

Буца засяда в гърлото ми и се прокашлям. Тя обръща глава към звука и виждам, дори отдалеч, че няма очи. Само два сиви камъка, където някога са били очите ѝ. Гледаме се един друг, без да мигаме. Бръчките по бузите ѝ са толкова дълбоки, че изглеждат като нарисувани с черен маркер. Сигурно си има история. Някоя разтърсваща тъжна приказка, която ѝ е дала камъни вместо очи и я води обратно тук да се взира в гроба, който сега подозирам, че е нейният. Но в момента някой ме следи. Нямам време за това.

Отварям раницата си и вадя камата, само колкото да проблесне острието. Старицата оголва зъби в беззвучно съскане. После тръгва назад и отстъпвайки бавно, потъва в земята, а ефектът е като някой, който слиза по ескалатор. Не усещам страх, само глуповат срам, че ми отне толкова време да разпозная, че е мъртва. Може би щеше да се опита да ме изплаши, ако беше достатъчно близо, но тя не е от типа духове-убийци. Ако бях някой обикновен човек, сигурно дори нямаше да я забележа. Но аз имам око за тези неща.

— Аз също.

Подскачам, като чувам гласа точно до рамото ми. Някакво момче стои до мен, кой знае откога е там. Има пършива черна коса и очила с черни рамки, слабо, дългуресто тяло, скрито под дрехи, които далеч не

са по мярка. Имам смътен спомен, че съм го виждал в училище. Той кима към гробището.

— Страшничка е тая старица, а? — казва той. — Не се тревожи. Безвредна е, тук е през ден. А аз мога да чета мисли само когато хората яко са се замислили за нещо.

Той се усмихва с половин уста.

— Но ми се струва, че на теб често ти се случва яко да си замислен за нещо.

Чувам тупване и осъзнавам, че съм изпуснал нещо. Звукът е от камата, която се удря в дъното на раницата. Знам, че той е преследвачът ми, и чувствам облекчение, че съм бил прав. В същото време приемам факта, че има телепатични способности, за леко объркващ.

Срещал съм телепати и преди. Някои от приятелите на баща ми имат такива способности в различна степен. Той често казваше, че това може да е от полза. Аз основно го намирам за отблъскващо. Когато за пръв път се запознах с един негов приятел, Джаксън, когото сега доста харесвам, облепих вътрешността на бейзболната си шапка с алуминиево фолио. Какво? Бях на пет. Мислех, че върши работа. Но сега нямам под ръка нито шапка, нито фолио, затова се мъча да мисля слабо... каквото и да значи това.

— Ти кой си? — питам. — Защо ме следиш?

И тогава се сещам. Той е дал следата на Маргаритката.

Някакво момче с телепатични способности, на което му се иска да види малко екшън. Защо му е иначе да ме следи? Как иначе ще знае кой съм? Той ме е чакал. Чакал ме е да се появя в училището, като някаква шантава змия в тревата.

— Искаш ли да хапнем нещо? Умирам от глад. Не те следя чак толкова отдавна. Колата ми е малко нагоре по улицата.

Той се обръща и тръгва, протърканите краища на крачолите на дънките му метат тротоара. Ходи като наристано куче, с наведена глава и ръце, натъпкани в джобовете. Не знам откъде е изкопал прашното си зелено яке, но предполагам, че е от някой магазин за неизползвани военни униформи.

— Ще ти обясня всичко, като стигнем — казва той през рамо. — Хайде, идвай.

Не знам защо тръгвам след него, но го правя.

Той кара Форд Темпо. Боята на колата е в около шест различни нюанса на сивото, а двигателят звучи като много ядосано хлапе, което се прави, че кара моторница във ваната. Води ме в някакъв суши бар, който отвън изглежда като страшна дупка, но вътре е поносимо.

Сервитьорката ни пита каква маса искаме: традиционна или обикновена. Оглеждам се и виждам няколко ниски маси с постелки и възглавници около тях.

— Обикновена — казвам, преди психарят с военното яке да се надъха.

Досега не съм ял кацнал на коленете си, и точно в момента не ми се иска да изглеждам толкова неловко, колкото се чувствам. Като му казвам, че никога не съм ял суши, той поръчва и за двама ни, с което никак не ми помага да се отърва от това чувство за дезориентация. Сякаш съм в плен на един от онези сънища, в които се гледаш отстрани как вършиш глупости и крециш на себе си, че вършиш глупости, но сънното ти „аз“ продължава да прави каквото си знае.

Момчето през масата ми се хили идиотски.

— Видях те днес с Кармел Джоунс — казва той. — Не си губиш времето.

— Какво искаш? — питам.

— Само да помогна.

— Нямам нужда от помощ.

— Веднъж вече ти помогнах.

Той се навежда над храната, която пристига — две чинии с мистериозни кръгчета, в едната панирани, в другата покрити с малки оранжеви точки.

— Пробвай ги — казва той.

— Какво е това?

— Филадельфия рол.

Оглеждам чинията скептично.

— А оранжевото какво е?

— Хайвер от треска.

— Какво, по дяволите, е хайвер от треска?

— Яйцата на рибата.

— Не, мерси.

Толкова се радвам, че има „Макдоналдс“ през улицата. Рибешки яйца. И какъв е този, по дяволите?

— Аз съм Томас Сабин.

— Спри да правиш така.

— Извинявай — ухилва се той. — Просто при теб е толкова лесно. Знам, че е невъзпитано. Освен това наистина не мога да чета мисли постоянно.

Той натъпква в устата си цяло руло от сурова риба, осеяно с рибешки яйца. Опитвам се да не дишам, докато той дъвче.

— Обаче наистина вече ти помогнах. Армията на троянците, сещаш ли се? Когато тия се появиха зад теб днес. Кой ги прати тази мисъл? Предупредих те да внимаваш с тях. Пак заповядай!

Троянската армия. Точно това си помислих, когато Майк и компания застанаха зад мен на обяд. Но сега като се сещам, не знам как ми хрумна това. Бях ги забелязал само с периферното си зрение. Армията на троянците. Това хлапе е навряло мисълта в главата ми толкова недоловимо, колкото бележка, закачена на видно място.

А сега ми обяснява колко е трудно да изпращаш такива сигнали, как му пламвала главата в началото, докато се е учил.

Звучи сякаш се мисли за мой личен малък ангел хранител, или нещо от сорта.

— И за какво да съм ти благодарен? — казвам ядно. — За остроумието ти? За това, че вкара личните си преценки в главата ми? Сега ще има да се чудя дали съм решил, че тези типове са скапаняци, защото наистина така мисля, или защото ти така мислиш.

— Повярвай ми, ще се съгласиш с мен. А и наистина не е добра идея да говориш с Кармел Джоунс. Или поне засега. Наскоро скъса с бичето Майк Андовър, май миналата седмица. А за него се знае, че има навика да блъска хора с колата си само защото ѝ хвърлят погледи, докато я вози.

Не ми харесва това хлапе. Самонадеян е. Но същевременно е искрен и добронамерен, което ме кара да омекна малко. Но ако и сега подслушва какво си мисля, ще му надупча гумите.

— Нямам нужда от твоята помощ — повтарям.

Ще ми се да не ми се налага да го гледам повече как яде. Но панираните хапки не изглеждат толкова зле и май миришат поносимо.

— Аз пък мисля, че имаш. Забелязал си, че съм по-различен. Ти дойде тук преди колко — седемнайсет дни?

Кимам сковано. Точно преди седемнайсет дни взехме отбивната за Тъндър Бей.

— Така си и мислех. През последните седемнайсет дни имам най-гадното главоболие в опита си на медиум досега. От тия, дето ти пулсират в главата и се загнезждат зад лявото око. Кара всичко да ми мирише на сол. Чак сега като си говорим, малко започна да ми минава.

Той избърсва уста и изведнъж става сериозен.

— Трудно е за вярване, но трябва да ме чуеш. Получавам такива главоболия, само когато нещо наистина лошо е на път да се случи. А досега никога не е било толкова зле.

Облягам се назад и въздъхвам.

— И с какво точно мислиш, че ще ми помогнеш? За кого ме мислиш?

Разбира се, мисля, че знам отговорите на тези въпроси, но не пречи да проверя за всеки случай. А и се чувствам в напълно неизгодна позиция, хванат тотално неподготвен. Щеше да ми е по-добре, ако можех да спра с този дяволски вътрешен монолог. Може би просто трябва да казвам всичко на глас. Или да мисля само в картинки: коте, което си играе с кълбо прежда; продавач на хотдог на ъгъла на улицата; продавач на хотдог, който държи коте.

Томас избърсва крайчето на устата си със салфетка.

— Готино желязо имаш в чантата — казва той. — Старата г-жа Мърви Очи изглеждаше доста впечатлена.

Щраква с клечките и взема едно парче от панираното суши, после го натъпква в устата си. Докато дъвче, говори, а ми се ще да не е така.

— Бих казал, че си някакъв тип убиец на духове. И знам, че си тук за Анна.

Сигурно трябва да го питам какво още знае. Но не го правя. Не ми се говори повече с него. И без това вече знае твърде много за мен.

Шибаният Бристол-Маргаритката. Ще му скъсам главичката — да ме запрати тук, където ме дебне някакъв навлек телепат, и дори да не ме предупреди.

Като гледам Томас Сабин сега, виждам наперена малка усмивчица на бледото му лице. Бута очилата нагоре по носа си с жест, който е толкова бърз и несъзнателен, че очевидно го прави често. Има толкова самоувереност в тези хитри сини очи; едва ли някой може да

го убеди, че интуицията му на медиум греши. А и кой знае колко от мислите ми е успял да прочете вече.

Инстинктивно вдигам с два пръста едно кръгче панирана риба от чинията и го слагам в уста. Има някакъв сладко пикантен сос. Изненадващо добро е, тежко и твърдо. Но продължавам да нямам намерение да докосвам това с рибешките яйца. Стига ми толкова. Ако не мога да го разубедя, ако не мога да го накарам да повярва, че не съм този, за когото ме мисли, тогава поне трябва да бутна наперения му задник от коня и да го пратя да си ходи дома.

Свивам вежди с объркано изражение.

— Коя Анна? — казвам.

Той премигва и започва да бръщолеви, като пръска слюнка. Облягам се на лакти и се навеждам напред.

— Искам да ме чуеш много добре, Томас. Оценявам желанието ти да помогнеш. Но това не е ловна дружинка и аз не набирам доброволци. Разбираш ли ме?

И тогава, преди той да има време да запротестира, се замислям яко, замислям се за всяко ужасяващо нещо, което съм правил, за всичките безброй начини, по които съм виждал неща да кървят, да горят и да се разпаднат. Изпращам му очите на Питър Карвър, които експлодират в орбитите си. Изпращам му черната слуз, която изтича от Стопадгията от Окръг 12, кожата му, която се съсухря чак до костите.

Той поглежда все едно съм го ударил с юмрук в лицето. Главата му направо отскача назад и капчици пот се насъбират над веждите и горната му устна. Той преглъща, адамовата му ябълка се движи нагоре-надолу. Струва ми се, че горкото момче може да върне сушито, което изяде.

Не протестира, когато искам сметката.

ГЛАВА ШЕСТА

Оставям Томас да ме закара до къщи. Всъщност като се поотпуснах малко, той спря да ми лази толкова по нервите. Докато вървя към стъпалата на верандата, чувам как сваля прозореца и пита смутено дали ще ходя на „Партито на ръба на света“. Не казвам нищо. Всичката тази смърт, която го накарах да види, го е разтърсила здраво. Все повече ми прилича просто на едно самотно хлапе и не искам пак да ми се налага да му казвам да стои далеч от мен. А и нали чете мисли — би трябвало сам да се досети.

Като влизам, оставям чантата си на кухненската маса. Майка ми е там и реже на ситно някакви билки, което може да означава вечеря, освен ако не е някое от различните ѝ магически заклинания. Виждам листа от ягода и канела. Значи или е любовно заклинание, или е плодов пай. Стомахът ми се обръща и ме подсеща, че е празен, така че отивам до хладилника и си правя сандвич.

— Ей, вечерята ще е готова след час.

— Знам, но съм гладен сега. Раста.

Вадя майонеза, пушено сирене и болонски колбас. Като се пресягам за хляба, прехвърлям наум всичко, което трябва да свърша за тази вечер. Камата е почистена, но това не е толкова важно. Не очаквам да видя мъртъвци, независимо какви слухове се носят из училище. Никога не съм чувал за призрак, който напада група от повече от десет човека. Такива работи стават само в долнопробните филми на ужасите.

Тази вечер важното е да се впиша. Искам да чуя историята за Анна, искам да се запозная с хората, които могат да ме заведат при нея. Маргаритката ми каза името, фамилията и възрастта ѝ, но не може да ми каже къде се подвизава. Само знаеше, че е в къщата на семейството си. Мога, разбира се, да отида в местната библиотека и да потърся адреса на Корлови. Нещо толкова сериозно като убийството на Анна сигурно е влязло във вестниците. Ама какво му е забавното на това? Това е любимата ми част от лова. Да опозная призраците. Да чуя

легендите им. Искам да са възможно най-страховити в главата ми и, когато най-сетне ги видя, не искам да се разочаровам.

— Как беше твоят ден, мамо?

— Нормален — казва тя, приведена над дъската за рязане. — Трябва да повикам да напръскат срещу гризачи. Бях тръгнала да оставям няколко кутии на тавана и видях опашката на плъх да изчезва зад една от дъските.

Тя потръпва и издава звуци на отвращение.

— Защо просто не пуснеш Тибалт горе? Нали затова са котките. Да хващат мишки и плъхове.

Лицето ѝ се свива от ужас.

— Гадост. Не искам да хване глисти, като дъвче някакви мръсни плъхове. Ще се обадя да напръскат. Или ти се качи и сложи няколко капана.

— Нямах грижи — казвам. — Обаче не тази вечер. Имам среща.

— Среща? С кого?

— Кармел Джоунс — усмихвам се и клатя глава. — По работа е. Има парти на някакви водопади и се надявам да получа добра информация.

Майка ми въздъхва и се връща към кълцането на билките.

— Добро момиче ли е?

Както винаги, тя се хваща за грешната част от новината.

— Не ми харесва как постоянно използваш тези момичета.

Засмивам се, скачам на кухненския плот и сядам до нея. Открадвам си една ягода.

— Като го кажеш така, звучи като голям мръсник.

— Дори целта ти да е благородна, пак си е използване.

— Никога не съм разбивал сърца, мамо.

Тя цъква с език.

— Също така никога не си се влюбвал, Кас.

Разговор с майка ми за любовта е дори по-лош от този за птичките и пчеличките, така че измърморвам нещо, докато предъвквам сандвича, и се изсулвам от кухнята. Не ми харесва намекът ѝ, че ще нараня някого. Не може ли да схване колко съм внимателен? Не знае ли колко се старая да държа всички на разстояние?

Дъвча ожесточено и се мъча да не се самонавивам. Тя се държи като майка, това е. И все пак, щом за толкова години не съм водил

вкъщи никакви приятели, трябва досега да е разбрала.

Но не е сега моментът да мисля за това. Това са усложнения, които не ми трябва. Ще стане някой ден, сигурен съм. Или пък не. Защото не е редно да забърквам и някой друг, а не виждам как някога ще приключи с това. Винаги ще има мъртви, а мъртвите винаги ще убиват.

Кармел ме взема малко след девет. Изглежда страхотно, с розово потниче с тънки презрамки и къса пола цвят каки. Дългата ѝ руса коса пада свободно върху раменете. Трябва да се усмихна. Трябва да кажа нещо мило, но усещам, че се спирам. Думите на майка ми пречат на работата ми.

Кармел кара сребристо ауди на две-три години, което прегръща завоите, докато профучаваме покрай странни пътни знаци, които приличат на тениска на Чарли Браун^[1], и други, които предупреждават, че има опасност някой лос да се втурне пред колата. Здрачава се и светлината започва да оранжевее; влажността на въздуха е смазваща, а вятърът е като длан, която натиска лицето ми. Искане ми се да подам цялата си глава през прозореца като куче. Когато градът остава зад нас, ушите ми се наострят, слушвам се за нея — за Анна — и се чудя дали усеща, че се отдалечавам.

Чувствам присъствието ѝ, омешано в калта на стотици други призраци, някои от тях скитащи и безвредни, други — обсебени от ярост. Не мога да си представя какво е да си мъртъв; идеята ми се струва странна. Дори след като съм срещал толкова много духове, смъртта си остава мистерия. Все още не съм съвсем наясно защо някои призраци остават на тази земя, а други не. Чудя се къде отиват тези, които си тръгват. Чудя се дали тези, които убивам, отиват на същото място.

Кармел ме разпитва за уроците тук и за предишното ми училище. Изтърсвам някакви неясни отговори. Гледката рязко се сменя със селски пейзаж и минаваме покрай градче, в което половината сгради са прогнили и порутени. Има паркирани коли в дворовете, проядени от години в ръжда. Напомня ми за други места, на които съм бил, и ми хрумва, че съм бил на твърде много места; че може би вече няма никога да видя нищо ново.

— Пиеш, нали? — пита ме Кармел.

— Да, що не.

Всъщност не пия, не точно. Така и нямах възможност да придобия този навик.

— Супер. Винаги се намира по някоя бутилка, но обикновено някой успява да докара и кег с бира в пикапа си.

Тя дава мигач и отбива от пътя към някакъв парк. Чувам заплашителния тътен на водопадите някъде зад дърветата. Стигнахме бързо; дори не обърнах внимание откъде минахме. Бях твърде зает да мисля за мъртвите, и по-специално за едно конкретно мъртво момиче, облечено в красива рокля, обагрена в червено от собствената ѝ кръв.

Парти като парти. Запознавам се с множество лица, които в следващите дни ще се опитвам да свържа с имена, и то безуспешно. Момчетата са развълнувани и се опитват да впечатлят останалите наоколо. Момчетата са се скупчили на групички и са оставили по-голямата част от мозъците си в каните. Някак си изпивам две бири; Третата я ближа вече почти час. Общо взето скука.

„Ръбът на света“ не прилича на ръб на нищо, освен ако не го приемеш буквално. Събрали сме се отстрани на водопадите, върволици от хора, които зяпат как кафеникава вода се стича над черните скали. Честно казано, няма и толкова вода. Някой отбелязва, че лятото било сухо. И все пак проломът, който водата е издълбала през годините, е впечатляващ — пропасть от двете страни и извисяващо се скално образувание в средата на водопада, което бих искал да изкача, стига да имах по-подходящи обувки.

Искам да остана насаме с Кармел, но откакто пристигнахме, Майк Андовър ни прекъсва при всяка възможност и се опитва да ме изпепели с поглед толкова усърдно, че чак се чувствам леко хипнотизиран. И всеки път като се отървем от него, се появяват приятелките на Кармел, Натали и Кейти, които ме гледат с очакване. Дори не съм сигурен коя, коя е — и двете са с черни коси и имат супер сходни черти, чак щипките им за коса са еднакви. Хващам се, че се усмихвам често и имам странния импулс да остроумнича. Слепоочията ми пулсират от напрежение. Всеки път като кажа нещо, те се захилват и се гледат една друга, сякаш взаимно си искат разрешение да се засмеят, и после пак ме поглеждат в очакване на следващия убийствен лаф. Боже, живите хора могат да бъдат толкова дразнещи.

Най-после някакво момиче на име Уенди започва да повръща през парапета и суматохата е достатъчна, за да хвана Кармел под ръка

и да се разходим по дървените стълбички. Искам да преминем по мостчето чак от другата страна, но като стигаме средата и се заглеждаме надолу в пенещата се вода под нас, тя спира.

— Добре ли си изкарваш? — пита тя и аз кимам. — Всички те харесват.

Не мога да си представя защо. Не съм казал нищо интересно. Не мисля, че дори има какво интересно да се каже за мен, освен това, което не казвам на никого.

— Може би всички ме харесват, защото всички харесват теб — казвам натъртено.

Очаквам тя да се засмее иронично или да отбележи ласкателството, но тя не го прави. Вместо това кима безмълвно, в смисъл че сигурно съм прав. Тя е умна и е наясно със себе си. Чудя се как е ходила с идиот като Майк. Майк от армията на троянците.

Мисълта за армията ме кара да се сетя за Томас Сабин. Очаквах да го видя тук, да се мръщи до някое дърво и да следи всяко мое движение като влюбен ученик, но не го виждам. След всички кухи разговори, които проведох тази вечер, той започва малко да ми липсва.

— Щеше да ми разказваш за призраци — казвам.

Кармел премигва и се усмихва.

— Щях.

Тя прочиства гърло и започва да разказва, доколкото може, като излага техническите подробности от партито миналата година: кой е бил там, какво са правили, кой с кого бил дошъл. Предполагам, иска да придобия пълна и реалистична картина. Сигурно някои хора имат нужда от това. Аз лично предпочитам да запълвам сам празните места и да си доизмислям. Сигурно така историите ми стават по-интересни, отколкото наистина са.

Най-накрая тя стига до мрачната част — мрак, изпълнен с пияни и неконтролируеми тийнейджъри, и чувам преразказ от трета ръка на страшните истории, които са се разказвали в тази нощ. За плувци и катерачи, които са загинали на водопадите Троубридж, където е било партито онази година. Как те искали да направят така, че да претърпиш същата злополука като тях, и как не един човек е ставал жертва на невидима ръка, която го бута от ръба на скалата или го дърпа надолу по течението на реката. Тази част от историята ме кара да наостря уши. От моя опит с призраци това звучи доста вероятно. Като цяло духовете

искат да причинят на други същата злина, която е сполетяла тях самите. Вижте Стопаджията например.

— И тогава Тони Гибни и Сузана Норман се спуснаха с писъци по едно от дървените мостчета и се разкрещяха, че някой ги нападнал, докато се натискали.

Кармел клати глава.

— Беше станало доста късно и много от нас се поизплашиха, затова се качихме на колите и си тръгнахме. Аз се возех с Майк и Чейс, Уил караше и като излизахме от парка, нещо скочи пред нас. Още не знам откъде се появи, дали е тичало по хълма, или е скочило от някое дърво. Изглеждаше като голяма рунтава пума, или нещо такова. Уил наби спирачки и нещото просто си стоеше там за секунда. Помислих, че ще скочи на капака, и се заклевам, щях да се разпищя. Но вместо това то оголи зъби и изсъска и после...

— И после? — окуражавам я, защото знам, че това се очаква от мен.

— И после се отдръпна от светлината на фаровете, изправи се на два крака и тръгна навътре в гората.

Започвам да се смея и тя ме удря по ръката.

— Не го разказах добре — казва тя и се мъчи да не се смее. — На Майк му се получава повече.

— Да, сигурно го разкрасява с много псувни и ръкомахане.

— Кармел.

Обръщам се и ето го пак Майк, с Чейс и Уил от двете му страни, който изплюва името на Кармел от устата си като топка лепкава паяжина. Странно е как само звукът от нечие име може да бъде използван със същата цел, с която жигосват добитък.

— Какво е толкова смешно? — пита Чейс.

Загася цигарата си в парапета и прибира фаса в раницата си. Струва ми се леко гнусно, но също така съм впечатлен от еко културата му.

— Нищо — отговарям аз. — В последните двадесет минути Кармел ми разказваше как сте срещнали Голямата стъпка миналата година.

Майк се усмихва. Нещо е различно. Нещо не е както трябва и не мисля, че е само от това, че са пили.

— Шибаната история си е чистата истина — казва той.

Осъзнавам, че различното е, че той се държи приятелски с мен. Гледа към мен, а не към Кармел. Нито за секунда не бих помислил, че е искрен. Явно пробва друга тактика. Искане нещо от мен, или още по-лошо — опитва се да ми скрои някой номер.

Слушам, докато Майк разказва същата история, само че с много повече жестикулации. Версиите са изненадващо сходни, но не знам дали това значи, че може да са верни, или че просто са разказвали историята много пъти. Като приключва с разказа си, Майк се поклаща леко на място и се взира в тъмнината.

— Значи си падаш по страшни истории, а? — пита Уил Розенбърг, за да запълни тишината.

— Обожавам ги.

Изправям леко гръб. Влажен бриз идва откъм водата и черната тениска започва да лепне за гръба ми, от което ме ползват студени тръпки.

— Поне тези, които не завършват с някаква котка, приличаща на Йети, която пресича пътя, без да нападне никого — казвам аз.

Уил се смее.

— Знам. На такава история й трябва завършваща фраза. „Едно мокро коте на никого не пречи.“ Казвам им да я добавят, ама кой ли ме слуша.

И аз се смея, макар че чувам как Кармел мърмори до рамото ми, че това е отвратително. Ами, какво да се прави. Май Уил Розенбърг ми е симпатичен. Той поне има мозък в главата си. Разбира се, това го прави и най-опасния от тримата. От начина, по който Майк е застанал, знам, че чака Уил да продължи или да направи нещо. От чисто любопитство решавам да го улесня.

— Знаеш ли други по-добри? — питам аз.

— Знам няколко — казва той.

— Чух от Натали, че майка ти е нещо като вещица — намесва се Чейс. — Верно ли?

— Верно — свивам рамене. — Прави предсказания.

Обръщам се към Кармел.

— Продава свещи и други неща по интернет. Няма да повярваш какви пари се изкарват от това.

— Яко — казва Кармел и се усмихва. — Може да ми гледа на ръка някой път.

— Ужас — казва Майк. — Само това ни липсва в тоя град: още една откачалка. Ако майка ти е вещица, ти какъв си? Хари Потър?

— Майк — казва Кармел. — Не се дръж като тъпак.

— Мисля, че искаш твърде много от него — казвам меко.

Но Майк не ми обръща внимание и пита Кармел защо ѝ е да се занимава с изрод като мен. Чувствам се много поласкан. Кармел започва да изглежда изнервена, сякаш се страхува, че Майк ще откачи и ще ме удари или ще ме метне през парапета в плитката вода долу. Поглеждам над ръба. В тъмното не мога да видя колко е дълбоко, но не мисля, че е достатъчно да омекоти падането, а и сигурно ще си счупя врата на някоя скала. Опитвам се да остана спокоен и концентриран, с ръце в джобовете. И все пак се надявам, че безразличното ми изражение му къса нервите, защото коментарите му за майка ми и това, че ме сравни с някакво слаботелесно вълшебниче, ме ядосаха. Ако ме хвърли през парапета, сигурно ще остана да витая по мокрите скали, мъртъв и чакащ отмъщение, без покой, докато не изям сърцето му.

— Споко, Майк — казва Уил. — Щом иска страшна история, да му дадем нещо добро. Да му дадем това, заради което долните класове не могат да спят.

— Какво е то? — питам аз.

Космите на врата ми настръхват.

— Анна Корлов. Анна в рокля от кръв.

Името ѝ се плъзга в мрака като танцорка. Когато го чувам от чужда уста, извън главата ми, ме побиват тръпки.

— Анна в рокля от кръв? Като Пепеляшка в жълта рокля?

Шегувам се, защото знам, че ще ги раздразни. Ще положат особено усилие да я направят ужасяваща, страховита, а аз точно това искам. Но Уил ме поглежда изненадан, сякаш се чуди откъде знам детската приказка.

— Анна Корлов умряла, когато била на шестнайсет — казва той след малко. — Гърлото ѝ било прерязано от ухо до ухо. Била тръгнала за абитуриентския си бал, когато се случило. Открили тялото ѝ на следващия ден, вече било покрито с мухи, а бялата ѝ рокля била пропита с кръв.

— Казват, че гаджето ѝ я е убило, нали? — Чейс приглася с отработена реплика.

— Може и така да е — свива рамене Уил. — Защото напуснал града няколко месеца по-късно. Но всички го видели на бала тази нощ. Питал за Анна и решил, че му е вързала тенекия. Но няма значение как е умряла. Или кой я е убил. Важното е, че тя не е съвсем мъртва. Година след като я намерили, тя пак се появила в старата си къща. Къщата била продадена, когато майката на Анна умряла от инфаркт няколко месеца по-рано. Един рибар и семейството му я купили и се нанесли. Анна избила всички. Откъснала им крайниците един по един. Оставила главите и ръцете им на купчини пред стълбището, а телата им окачила в мазето.

Оглеждам бледите лица в малката тълпа, която се е събрала наоколо. Някои от тях очевидно изглеждат неспокойни, включително Кармел. Повечето изглеждат любопитни, чакат реакцията ми.

Дишането ми е ускорено, но се насилвам да прозвуча скептично, когато питам:

— Откъде знаеш, че не е бил някой скитник? Някой психопат, който е разбил вратата на къщата, докато рибаря го нямало?

— От начина, по който полицията покрива цялото нещо. Няма арести. Почти няма разследване. Просто запечатали къщата и се направили, че нищо не се е случило. Било по-лесно, отколкото си мислили. Всъщност хората проявяват голямо желание да забравят такива неща.

Кимам. Това е вярно.

— Но има и още нещо. Имало нещо, написано с кръв по всички стени: Anna taloni — „Къщата на Анна“.

Майк се ухилва.

— Плюс това, няма как някой нормален човек да разкъса тяло по този начин. Рибарят бил сто и двадесет кила човек. Тя му откъснала ръцете и главата. Трябва да имаш мускулите на Скалата, да си друсан с метамфетамини и да са ти били адреналин в сърцето, за да можеш да откъснеш главата на такъв човек.

Изсумтявам и армията на троянците се размива.

— Той не ни вярва — мърмори Чейс.

— Просто го е страх — казва Майк.

— Млъкни — казва остро Кармел и ме хваща под ръка. — Не им обръщай внимание. Вдигнали са ти мерника още от момента, в който видяха, че можем да станем приятели. Безумно е. Това са детински

глупости, като да викаш „Кървавата Мери“ пред огледалото на пижамено парти.

Ще ми се да ѝ кажа, че това е съвсем различен случай, но не го правя. Вместо това стискам успокояващо ръката ѝ и се обръщам отново към тях.

— И къде е къщата?

Тогава, разбира се, те се споглеждат, сякаш само това са чакали.

---

[1] Чарли Браун е анимационен герой, оцветен в черно и жълто. Знаците за опасни завой в Канада са черни стрелки на жълт фон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Тръгваме от водопадите и караме обратно в посока Тъндър Бей, като се спускаме с твърде висока скорост под кехлибарената светлина на улични лампи и покрай размазаните цветове на светофари. Чейс и Майк се смеят шумно, свалили са прозорците и говорят за Анна, като раздуват легендата ѝ. Кръвта пици в ушите ми толкова силно, че забравям да се оглеждам за пътни табели, забравям да следя пътя натам.

Отне им някакво време да ни измъкнат от партито, но го направиха с известен финес, убеждавайки другите да продължат да пият и да се забавляват. На Кармел едва ли не ѝ се наложи да извърти стария номер с „Я, вижте там“, за да се отърве от Натали и Кейти, преди да се метнем в минивана на Уил. Но сега просто се носим в летния въздух.

— Далечко е — казва Уил иззад волана.

Сецам се, че и миналата година той е бил нароченият шофьор след партито на водопадите Троубридж. Не мога да го разбера съвсем; това, че все него прецакват да не пие, за да може да ги кара, ме навежда на мисълта, че той се мъкне с тези боклуци само за да се впише. В същото време е твърде умен и нещо в поведението му ме кара да си мисля, че той командва парада без другите да подозират.

— Доста извън града е. В северна посока.

— Какво ще правим, като стигнем? — питам и всички се смеят.

— Ще пием бири, ще замеряме къщата с бутилки... — Уил свива рамене. — Не знам. Има ли значение?

Не, няма. Няма да убия Анна тази нощ, не и пред всички тези хора. Просто искам да отида там. Да усетя присъствието ѝ зад някой прозорец — да ме гледа, да се взира в мен и после да изчезне навътре в къщата. Ако трябва да съм честен пред себе си, ще призная, че Анна Корлов ми е влязла под кожата, както малко призраци преди нея. Не знам защо. Има само един призрак, освен нея, който заема такава

място в мислите ми, който предизвиква толкова силни чувства и това е призрактът, който уби баща ми.

Сега се движим близо до Горно езеро и чувам как вълните ми нашепват за всички тези мъртви неща, които се крият под повърхността и се взират от дълбините с мътни очи и проядени от рибите бузи. Те могат да почакаат.

Уил завива надясно по един черен път, гумите изскърцват и колата се разклаща. Като вдигам поглед, виждам къщата, изоставена от години и вече леко наклонена като фигура в тъмното, приклепнала за скок. Той спира в края на нещо, което някога е било алея, и аз излизам от колата. Фаровете осветяват приземния етаж, като разкриват олющена сива боя, прогнили дъски и веранда, превзета от бурени и трева. Старата алея пред къщата е била дълга; поне тридесет метра ме делят от входната врата.

— Сигурен ли си, че е това? — чувам Чейс да шепне.

Но аз знам, че е. Знам от начина, по който лек ветреца раздвижва косата и дрехите ми, но нито едно клонче не трепва наоколо. Къщата е под нечий контрол, наблюдава ни. Пристъпвам напред. След няколко секунди техните колебливи стъпки захрущават зад мен.

По пътя насам ми казаха, че Анна убива всеки, който влезе в дома ѝ. Разказаха ми за скитници, които се натъквали на къщата в търсене на подслон за през нощта, но били изкормвани в момента, в който си лягали. Те няма откъде да знаят това, разбира се, макар че сигурно е вярно.

Зад мен се чува остър звук, последван от бързи стъпки.

— Това е глупаво — казва рязко Кармел.

Нощта става студена и тя е сложила сива жилетка над потничето. Ръцете ѝ са натъпкани в джобовете на полата, а раменете ѝ са свити.

— Трябваше да си стоим на партито.

Никой не я слуша. Момчетата лочат бира и говорят ненужно високо, за да прикрият собствената си нервност. Промъквам се към къщата с внимателни стъпки, очите ми шарят от прозорец на прозорец, в търсене на движение, което не би трябвало да е там. Навеждам се, когато кутийка бира прелита над главата ми, тупва на алеята и отскача към верандата.

— Анна! Хей, Анна! Ела да си поиграем, мъртва кучко!

Майк се смее и Чейс му подхвърля още една бира. Макар че става все по-тъмно, виждам, че бузите му са зачервени от алкохола. Леко се клати, като върви. Поглеждам къщата и после тях. Колкото и да ми се иска да проуча още, ще трябва да спра. Не е редно така. Те са тук и се страхуват, затова ѝ се присмиват и се опитват да го обърнат на майтап. Ще ми се да смачкам някоя пълна кутия с бира в главите им. И да, осъзнавам лицемерието в това да искам да защитя достойнството на нещо, което смятам да убия.

Поглеждам покрай тях към Кармел, която пристъпва от крак на крак и разтрива раменете си заради хладния бриз, идващ от езерото. В сребрилата светлина русата ѝ коса се спуска на тънки паяжини над лицето.

— Момчета, хайде да се махаме. Кармел започва да се изнервя, а и там няма нищо, освен паяци и мишки.

Тръгвам да мина между тях, но Майк и Чейс ме хващат за ръцете. Забелязвам, че Уил се е върнал при Кармел и тихо ѝ обяснява нещо, наведен към нея, като сочи към спрялата кола. Тя клати глава и тръгва към нас, но той я задържа.

— Не бива да си тръгваме, без да сме погледнали вътре — казва Майк.

Двамата с Чейс ме завъртат и ме повеждат по алеята, застанали от двете ми страни като надзиратели, ескортиращи затворник.

— Хубаво — не споря, а може би трябва.

Защото истината е, че бих искал да огледам по-отблизо. Просто не ми се щеше те да са тук, като го правя. Помахвам към Кармел, за да ѝ покажа, че всичко е наред, и се отърсвам, за да ме пуснат.

Когато кракът ми стъпва на първата от плесенясалите дъски на верандата, почти усещам как къщата се свива, като че ли си поема въздух, след като не е била докосвана толкова дълго време. Изкачвам последните две стъпала и се изправям, сам, пред тъмната сива врата. Ще ми се да имах фенерче или свещ. Не мога да кажа какъв цвят е била къщата. Отдалече изглеждаше като да е била сива някога, сиви люспи, ронещи се по земята, но сега като я гледам отблизо, ми се струва гнила и като покрита с катран. Кое е невъзможно. Никой не боядисва къщата си черна.

Високите прозорци от двете страни на вратата са покрити с мръсотия и прах. Отивам до левия и описвам с дланта си бърз кръг по

стъклото. Вътре къщата е почти празна, с изключение на няколко мебели, разхвърляни тук-там. Има диван в средата на нещо, което някога сигурно е било всекидневна, покрит с бял чаршаф. Останките от полилей висят от тавана.

Въпреки тъмнината, виждам ясно стаите. Осветени са от сиви и сини сияния, които сякаш идват от нищото. Има нещо странно в светлината, което мозъкът ми отказва да възприеме първоначално, но после осъзнавам, че нищо не хвърля сянка.

Шепот ме кара да си спомня, че Майк и Чейс са тук. Тръгвам да се обръщам към тях, за да им кажа, че тук няма нищо, което не сме виждали преди, и хайде, ако обичат, да се връщаме на партито, но в отражението на прозореца виждам, че Майк държи парче от счупена дъска и се цели в черепа ми с ръце, вдигнати над главата си... и ми идва наум, че ще мине известно време, преди да мога да кажа каквото и да било.

Събуждам се сред миризма на прах и с усещането, че голямата част от главата ми лежи на парчета някъде зад мен. После премигвам. Всеки мой дъх вдига малки сиви облачета над старите и неравни дъски на пода. Завъртам се по гръб и установявам, че главата ми е цяла, но мозъкът ме боли толкова много, че отново се налага да затворя очи. Не знам къде съм. Не помня какво съм правил, преди да се озова тук. Единственото, което ме занимава, е, че мозъкът ми сякаш се е откачил и сега се плиска напред-назад в черепа. Една картинка се появява в главата ми: някакъв изрод неандерталец замахва с дъска. Парченцата от пъзела започват да се подреждат на местата си. Премигвам пак в странната сива светлина.

Странната сива светлина. Очите ми се разширяват. Аз съм вътре в къщата.

Съзнанието ми се отръсква, както куче отръсква козината си от вода, и един милион въпроси излитат като капчици. Колко време съм бил в безсъзнание? В коя стая съм? Как да се измъкна? И, разбира се, най-важното: дали тези копеленца са ме зарязали тук?

Последният ми въпрос получава отговор, когато чувам гласа на Майк.

— Видя ли, казах ти, че не съм го убил.

Той почуква с пръст по стъклото и аз се извивам към прозореца, за да видя идиотското му ухилено лице. Казва нещо тъпо от сорта, че

съм мъртъв и че това се случва с тези, които посягат на това, което е негова собственост. Тогава чувам Кармел, която крещи, че ще повика ченгетата, и пита с глас, изпълнен с паника, дали поне съм се събудил вече.

— Кармел! — извиквам, като се мъча да се подпра на коляно. — Добре съм.

— Кас — извиква тя обратно. — Тези кретени... не знаех, че така ще направят, кълна се.

Вярвам й. Разтривам тила си. По пръстите ми има малко кръв. Всъщност доста кръв, но не съм разтревожен, защото раните по главата кървят като вода от чешмата, дори когато нараняването е не по-лошо от порязване на хартия. Слагам ръка на пода, за да се надигна, и кръвта се смесва с прахта в зловеща червеникава паста.

Твърде рано е да се опитвам да стана. Главата ми плува. Налага се пак да легна на пода. Стаята започва да се движи от само себе си.

— Ужас, виж го! Пак припадна. Май трябва да го извадим оттам, пич. Може да има сътресение или... знам ли.

— Ударих го с дъска; много ясно, че ще има сътресение. Голям идиот си.

Кой го казва, ще ми се да отбележа. Всичко това е някак нереално, някак без да прави връзка. Почти като в сън.

— Аз викам просто да го оставим тук. Ще намери как да се върне обратно.

— Пич, не можем да го оставим. Виж му главата; адски много кръв тече.

Докато Майк и Чейс спорят дали да останат да ме бавят, или да ме оставят да умра, аз чувствам, че пак потъвам в мрака. Май това ще е то. Да ме убият живи хора — е това не си го бях представял.

Но тогава чувам гласа на Чейс, поне с пет октави по-писклив.

— О, Боже! О, Боже!

— Какво? — извиква Майк. Гласът му издава едновременно раздражение и паника.

— Стълбите! Виж шибаните стълби!

Отварям очи с усилие и с цялата си воля вдигам глава на няколко сантиметра от пода. В първия момент не виждам нищо необичайно в стълбите. Малко са тесни и перилата са счупени на поне три места. Но после поглеждам по-нагоре.

Тя е тук. Присветва като на компютърен екран, мрачно привидение, което се мъчи да намери път от видеото към реалността. Когато ръката ѝ сграбчва парапета, тя придобива телесна форма и стълбището изстенва под натиска.

Бавно разтърсвам глава, все още съм дезориентиран. Знам коя е, знам името ѝ, но не мога да се сетя защо съм тук. Изведнъж ми става ясно, че съм в капан. Не знам какво да правя. Чувам как Чейс и Майк повтарят паникьосано някакви молитви, докато спорят дали да избягат, или да опитат някак си да ме извадят от къщата.

Анна слиза към мен, като се спуска надолу по стълбите, без да пристъпва. Краката ѝ се влачат ужасяващо, сякаш са безчувствени. Тъмни лилави вени прорязват бледата ѝ кожа. Косата ѝ е плътна черна маса и се движи във въздуха, сякаш плава във вода, точи се като змия зад нея и се поклаща като тръстика. Това е единственото нещо в нея, което изглежда живо.

Тя не показва смъртоносните си рани като другите призраци. Казват, че гърлото ѝ било прерязано, а шията на това момиче е дълга и бяла. Но ето я роклята. Тя е мокра и червена и постоянно се движи. От нея капе по пода.

Осъзнавам, че съм се свил до стената, чак когато усещам студената ѝ твърдост на гърба и рамото си. Не мога да сваля поглед от очите ѝ. Те са като големи капки моторно масло. Не може да се каже накъде гледа, но не съм толкова глупав да се надявам, че не ме е видяла или че не може да ме види. Тя е ужасяваща. Не по гротесков начин, а като нещо от друг свят.

Сърцето ми блъска в гърдите, а болката в главата ми е непоносима. Болката ми казва да легна на пода. Казва ми, че не мога да се измъкна. Нямам сили да се боря. Анна ще ме убие и с изненада откривам, че предпочитам да е някой като нея, с роклята ѝ от кръв. По-скоро бих се оставил на какъвто и ад да ми е подготвила, отколкото да умра тихо в някоя болница, защото някой ме е цапардосал с парче дъска.

Тя се приближава. Очите ми се затварят, но чувам движенията ѝ като шепот във въздуха. Чувам как всяка тежка капка кръв удря пода.

Отварям очи. Тя стои пред мен, богинята на смъртта, с черни устни и студени ръце.

— Анна.

Устата ми се изкривява в слаба усмивка.

Тя ме поглежда отвисоко, поглежда жалкото същество, свито до стената ѝ. Челото ѝ се смръщва, докато се носи из въздуха. И тогава рязко вдига поглед към прозореца над главата ми. Преди да мога да помръдна, ръцете ѝ се стрелват напред и минават през стъклото. Чувам виковете на Майк и Чейс почти до ухото ми. По-отдалеч чувам Кармел.

Анна е издърпала Майк през прозореца вътре в къщата. Той вреци като пленено животно, като се гърчи в хватката ѝ и се мъчи да не гледа лицето ѝ. Напъните му сякаш изобщо не я притесняват. Ръцете ѝ не трепват, като издялани от мрамор.

Пусни ме — пищи той. — Пусни ме бе, беше само шега! Беше само шега!

Тя го оставя да стъпи на крака. Той кърви от рани по лицето и ръцете. Отстъпва една крачка назад. Анна оголва зъби. Чувам гласа си, сякаш идва отнякъде другаде — казвам ѝ да спре или просто крещя, а Майк няма време дори да изпищи, когато тя да забива ръце в гръдния му кош, разкъсвайки кожа и мускули. Тя дръпва настрани, както се прави с плъзгаща се врата, която се затваря, и тялото на Майк Андовър се разкъсва на две. Двете части падат на колене, гърчещи се конвулсивно като части от насекомо.

Виковете на Чейс идват отдалеч. Някой пали колата. Влача се по пода по-далеч от кървавата маса, която допреди малко беше Майк, като се опитвам да не гледам към тази половина от тялото, която още е свързана с главата. Не искам да знам дали е още жив. Не искам да знам дали сега гледа как другата половина от тялото му се гърчи.

Анна гледа спокойно към трупа. Поглежда ме за един дълъг момент преди отново да върне вниманието си към Майк. Когато вратата се отваря с трясък, тя сякаш не забелязва и след секунда някой ме хваща отзад за раменете и ме дръпва, влачи ме вън от къщата, далеч от кръвта. Краката ми топуркат по стъпалата на верандата отпред. Този, който ме тегли, ме пуска твърде рязко. Пак си удрям главата и не виждам нищо повече.

ГЛАВА ОСМА

Хей. Хей, пич, събуди се!

Познавам този глас. Не го харесвам. Повдигам клепачи и ето го и лицето му, надвесено над мен.

— Доста ни поизплаши. Май не трябваше да те оставяме да спиш толкова дълго. Сигурно трябваше да те закараме в болница, но не можахме да измислим какво да обясним.

— Добре съм, Томас.

Вдигам ръка и разтървам очи, събирам цялата си воля и се изправям в седнало положение, като знам, че светът около мен ще се разлюлее толкова силно, че сигурно ще повърна. Някак си успявам да праметна крака и да ги спусна на пода.

— Какво стана?

— Ти ми кажи.

Той пали цигара. Ще ми се да я загаси. С рошавата си коса и очилата изглежда като дванайсетгодишен, който е задигнал пакет цигари от чантата на майка си.

— Защо беше в къщата на Корлов?

— А ти защо пак ме следиш? — връщам въпроса, но приемам чашата вода, която ми подава.

— Правя, както ти казах — отговаря той. — Само че не си представях, че ще имаш нужда от толкова много помощ. Кой нормален човек влиза в шибаната й къща!

Сините му очи ме гледат втренчено, сякаш съм някой новоизлюпен идиот.

— Ами не е като да съм се разхождал вътре и да съм паднал.

— И аз така си помислих. Но не мога да повярвам, че са направили такова нещо, да те хвърлят в къщата и да те оставят да умреш.

Оглеждам се наоколо. Нямам представа колко е часът, но слънцето вече е изгряло и се намирам в нещо като антикварен магазин. Пълно е с твърде много предмети, но пък изглеждат приятни, не

обичайните купчини боклуци, които виждаш в някои по-долнопробни места. И все пак, мирише на стари хора.

Седя на пращен стар диван в дъното на помещението, до възглавница, напоена със засъхналата ми кръв. Или поне се надявам, че е моята засъхнала кръв. Надявам се да не съм спал върху нечия чужда кръв, заразена с хепатит например.

Поглеждам Томас. Той изглежда бесен. Мрази армията на троянците; сто процента са го тормозили още от детската градина. Такова хилаво и непохватно хлапе като него, което твърди, че има свръхестествени способности и се мотае в прашни магазини за редки вещи — най-вероятно е бил любима мишена за техните шеги. Сигурно са му нахисвали главата в тоалетната неведнъж. Но те са безобидни шегаджии, които се забавляват, като тормозят по-слабите. Не мисля, че наистина се опитаха да ме убият. Просто не приемаха Анна на сериозно. Не вярвах на историите. А сега един от тях е мъртъв.

— Ужас — казвам на глас.

Кой знае какво ще стане с Анна сега. Майк Андовър не е като онези скитници и бегълци. Той беше спортната звезда на училището, едно от популярните момчета, а и Чейс видя всичко. Само мога да се надявам, че е бил твърде изплашен, за да каже на ченгетата.

Не че ченгетата могат да спрат Анна, така или иначе. Ако влязат в къщата, просто ще има още трупове. А може и тя въобще да не се покаже пред тях. И освен това, Анна е моя. Образът ѝ изниква в съзнанието ми за секунда, бледа и надвиснала над мен, капеща кръв. Но контузеният ми мозък не може да издържи на тази картина.

Поглеждам пак към Томас, който все още пуши нервно.

— Благодаря ти, че ме извади — казвам аз и той кима.

— Не че не исках — казва той. — Тоест, исках, но като видях Майк да лежи там на купчина, не ми беше много лесно.

Дърпа от цигарата.

— Ужас. Не мога да повярвам, че е мъртъв. Не мога да повярвам, че тя го уби.

— Защо не можеш? Знаеше, че тя съществува.

— Да, знам, но не я бях виждал. Никой не е виждал Анна. Защото ако видиш Анна...

— Не доживяваш да разказваш — довършвам мрачно репликата му.

Поглеждам напред, когато чувам звук от стъпки по крехките дъски на пода. Някакъв възрастен мъж е влязъл — възрастен мъж с гъста сива брада, която завършва с малка плитка. Облечен е с доста износена тениска на „Грейтфул дед“^[1] и кожено елече. Има странни татуировки по ръцете — нищо, което да ми изглежда познато.

— Имаш голям късмет, хлапе. Трябва да призная, че очаквах повече от един професионален убиец на духове.

Хващам торбичката с лед, която той подхвърля към мен, и я слагам на главата си. Той се усмихва с набръчкано лице и ме гледа втренчено през очила с тънки обли рамки.

— Ти си този, който е дал следата на Маргаритката — веднага ми става ясно. — Мислех, че е бил нашият човек Томас.

В отговор получавам само усмивка. Но това ми е достатъчно.

Томас прочиства гърло.

— Това е дядо ми, Морфран Старлинг Сабин.

Не успявам да не се засмея.

— Защо вие, феновете на готиката, винаги измисляте изчанчени имена?

— Силни думи за човек, който се разхожда насам-натам, наричайки се Тезеус Касио.

Той е пиперливо старче и веднага ми става симпатичен, с този глас, който сякаш идва от някой черно-бял спагети-уестърн^[2]. Не ме притеснява фактът, че знае кой съм. Всъщност даже се чувствам леко облекчен. Радвам се да срещна още един член на това затворено общество, в което хората знаят за работата ми, за репутацията ми, за репутацията на баща ми. Не живея като супергерой. Имам нужда от хора, които да ме насочват в правилната посока. Имам нужда от хора, които знаят кой съм наистина. Просто не твърде много хора. Не знам защо Томас не ми го каза направо, като ме откри на гробището. Защо му трябваше да е толкова мистериозен.

— Как ти е главата? — пита Томас.

— Не можеш ли сам да си отговориш, нали си телепат?

Той свива рамене.

— Казах ти, не мога да чета мисли постоянно. Дядо ми каза, че идваш и че трябва да ти пазя гърба. Чета мисли само понякога. Но твоите днес не мога. Може би е заради сътресението. Може би нямам нужда да го правя повече. То е на приливи и отливи.

— Много хубаво. Цялата тая работа с бъркането в главите на хората доста ме дразни.

Поглеждам към Морфран.

— Защо ме повика тук? И защо просто не каза на Маргаритката да ни уреди среща, като дойда, вместо да ми пращаш Менток — Четеца на мисли?

Кимвам към Томас и веднага се псувам за остроумниченето си. Главата ми още не е достатъчно здрава за такива жестове.

— Искрах да дойдеш бързо — отговаря той, като свива рамене. — Познавам Маргаритката, а той познава теб, лично. Каза, че не обичаш да ти се бъркат. Но все пак исках да те държа под око. Убиец на духове или не, все пак си още хлапе.

— Добре — казвам. — Но защо си се разбързал? Нали Анна е тук от десетилетия?

Морфран се обляга на стъкления тезгях и клати глава.

— Нещо се променя в Анна. Много по-гневна е напоследък. Аз съм свързан с мъртвите в известен смисъл много повече от теб. Виждам ги и ги чувствам, чувам мислите им, чувам какво искат. Така е, откакто...

Той пак свива рамене. Тук има някаква история. Сигурно е най-добрата му история и не иска да я издава поне засега. Разтрива слепоочията си.

— Усещам, когато убива. Всеки път, когато някой нещастник се натъкне на къщата ѝ. Преди беше просто гъдел по гърба ми. Тези дни направо ми се обръщат червата. Ако всичко беше по-старому, дори не би се явила пред теб. Отдавна е мъртва и не е глупава, знае кой е лесна плячка и кой — дете на богати родители като Майк. Но започва да става небрежна. Ще си докара статия на първа страница. А и двамата с теб знаем, че е по-добре някои неща да останат в тайна.

Сяда в едно кресло и потупва с длан по коляното си. Чувам дращенето на кучешки нокти по пода и скоро един черен лабрадор е посивял нос се появява с клатушкане и полага глава в скута му.

Припомням си събитията от предната нощ. Анна беше много различна от това, което си представях, макар че след като я видях, вече не мога да си спомня какви бяха първоначалните ми очаквания. Може би си мислех, че ще е едно тъжно, изплашено момиче, което убива от страх и мъка. Мислех, че ще се тътри надолу по стълбите в бяла рокля

с тъмно петно на яката. Мислех, че ще има две усмивки, една на лицето и една на врата, от която капе червено. Мислех, че ще ме пита защо съм дошъл в къщата ѝ и после ще се хвърли към мен с остриите си малки зъби.

Вместо това открих призрак със силата на буря, с черни очи и бледи ръце, не мъртъв човек, а мъртва богиня. Персефона, завърнала се от Хадес, или полуразложена Хеката^[3].

От тази мисъл леко потръпвам, но решавам да го припиша на загубата на кръв.

— Какво ще правиш сега? — пита Морфран.

Поглеждам надолу към торбичката с разтопен лед, изцапана в розово от рехидратираната ми кръв. Точка първа от дневния ред е да се прибера вкъщи и да взема душ, да се опитам да потуша паниката на майка ми и желанието ѝ да ме залее с масло от розмарин.

После трябва да отида в училище и да установя контрол над ситуацията с Кармел и армията на троянците. Най-вероятно не са видели как Томас ме вади от къщата; сигурно ме мислят за мъртъв и сега подготвят мелодраматична среща на някоя скала, за да решат какво да правят с Майк и с мен, как да обяснят всичко. Без съмнение Уил ще има няколко страхотни предложения.

А после ще се върна в къщата. Защото вече видях Анна. И трябва да я спра.

Вадя късмет с майка ми. Не си е вкъщи, като се прибирам, има бележка на кухненския плот, с която ми съобщава, че обядът ми е в пликче в хладилника. Не се е подписала със сърчице или нещо подобно, което значи, че ми е ядосана, че ме е чакала цяла нощ, а аз не съм се обадил. После ще измисля какво да ѝ разкажа — нещо, в което да не се споменава, че съм бил окървавен и в безсъзнание.

Нямам такъв късмет с Томас, който ме докарва до къщи и се качва по стълбите на верандата. Когато слизам долу след душа, а главата ми все още пулсира, все едно сърцето ми се е преместило в слепоочията, го намирам седнал на кухненската маса. С Тибалт се взират един в друг.

— Това не е обикновена котка — казва Томас през зъби.

Гледа, без да мига, в зелените очи на Тибалт — зелени очи, които присвяткат към мен, сякаш казват „Това момче е голям досадник“. Опашката му потръпва в края като връх на въдица.

— Разбира се, че не е.

Търся аспириин в шкафчето, който да подъвча — придобих този навик, след като четох „Сиянието“ на Стивън Кинг.

— Той е котка на вещица.

Томас спира да се взира в него и ме зяпва. Знае, когато някой го взема на подбив. Усмиввам му се и му подхвърлям кенче с безалкохолно. Той го отваря прекалено близо до Тибалт и котаракът отскача, като съска и ръмжи раздразнено, докато минава покрай мен. Пресягам се и го почесвам по гърба, а той ме удря с опашка, за да ми каже, че иска този мърляв образ въвн от къщата му.

— Какво ще правиш с Майк? — Очите на Томас са големи и кръгли над ръба на кенчето кока-кола.

— Първо: кризисен контрол — казвам.

Реално няма какво друго да направя. Щях да имам повече възможности, ако не бях прекарал цяла нощ в безсъзнание, но станалото — станало. Трябва да намеря Кармел. Трябва да говоря с Уил. Трябва да им затворя устите.

— Може би е най-добре да ни закараш до училище.

Той повдига вежди, сякаш е изненадан, че съм спрял с опитите да се отърва от него.

— Какво очакваше? — питам. — Вече си в играта. Нали искаше да се включиш в каквото там екшън си представяше, че се случва? Ами, честито. Сега няма време за заден ход.

Томас преглъща. Чест му прави, че не казва нищо.

Като влизаме в училище, коридорите са празни. За миг си мисля, че сме разкрити, че сме прецакани, че в момента зад всяка врата се провежда някаква импровизирана панихида за Майк.

После осъзнавам, че съм пълен тъпак. Коридорите са празни, защото в момента тече трети час.

Всеки от двамата ни спира пред шкафчето си и избягваме погледите на случайно преминаващи учители. Няма да влизам в час. Просто ще изчакаме обедната почивка и ще се мотаем около шкафчето на Кармел с надеждата, че е дошла на училище, а не лежи бледа и болна в леглото у тях. Но и така да е, Томас казва, че знае къде живее тя. Може да се отбием по-късно. Ако ни е останал някакъв късмет, още няма да е говорила е родителите си.

Когато бие звънецът, толкова ме стряска, че почти изхвърчам от кожата си. Това никак не помага на главоболието ми. Но мигам на парцали и се вирам в тълпата, безкраен поток от сходно облечени тела, които крачат през коридорите. Отдъхвам си, когато виждам Кармел. Изглежда леко бледа, като че ли е плакала или повръщала, но все пак е облечена добре и носи учебници. Можеше да е много по-зле.

Една от двете брюнетки от снощи — не знам коя, но ще я наричам Натали — се залепя, подскачайки, за нея и започва да бърбори нещо. Реакцията на Кармел заслужава Оскар: повдига брадичка и я гледа с внимание, извърта очи и се смее — всичко изглежда толкова леко и искрено. После казва нещо, за да отклони вниманието, и Натали се обръща и продължава да подскача в друга посока. Маската на Кармел се стопява отново.

Вече е на по-малко от пет метра от шкафчето си, когато най-после вдига поглед достатъчно, за да забележи, че стоя пред нея. Очите ѝ се разширяват. Изрича името ми на висок глас, преди да се огледа и да се приближи, сякаш не иска да я чуят.

— Ти си... жив?

Начинът, по който фразата я задавя, подсказва колко странно се чувства да го каже. Очите ѝ ме оглеждат от горе до долу, сякаш очаква от мен да тече кръв или да стърчи някоя кост.

— Как?

Кимам към Томас, който се спотайва вдясно от мен.

— Томас ме извади.

Кармел го удостоява с бърз поглед и усмивка. Не казва нищо повече. Не ме прегръща, както май очаквах да стане. Но фактът, че не го прави, ме кара да я харесвам повече по някаква причина.

— Къде е Уил? И Чейс? — питам аз.

Не я питам дали още някой знае. Очевидно е от настроението по коридорите, от факта, че всички ходят и бърбрят нормално, че никой друг не знае. Но все пак трябва да изговорим нещата. Да си уеднаквим версиите.

— Не знам. Няма да ги засека преди обяд. Не знам и в колко часове ще влязат въобще.

Тя свежда поглед. Изпитва нужда да говори за Майк. Да каже нещо, което смята за редно да каже, че съжالياва или че той не е бил чак толкова лош и че не заслужава това, което му се случи. Хапе устна.

— Трябва да говорим с тях. Всички заедно. Намери ги на обяд и им кажи, че съм жив. Къде можем да се срещнем?

Тя не отговаря веднага, пристъпва от крак на крак. *Хайде, Кармел, не ме разочаровай.*

— Ще ги доведе на футболното игрище. Никой няма да е там по това време.

Кима бързо и тя си тръгва, като се обръща веднъж, сякаш да се увери, че съм там, че съм истински и че не се е побъркала. Забелязвам, че Томас зяпа след нея като много тъжна и вярна хрътка.

— Пич — казвам му, като тръгвам към гимнастическия салон, през който се излиза на игрището. — Не е време за това.

Зад мен той мърмори нещо от сорта, че винаги е време за това. Позволявам си да се захия за минутка, преди да започна да се чудя какво да направя, за да държа Уил и Чейс изкъсо.

---

[1] Американска рок група от 60-те. В буквален превод „Благодарните мъртви“. — Б.пр. ↑

[2] Спагети уестърн е субжанр на уестърните, останал с това наименование заради голямото количество продуценти и режисьори италианци. — Б.р. ↑

[3] Персефона е древногръцка богиня, съпруга на Хадес и царица на подземното царство. Хеката е древногръцка богиня, свързвана с магическото изкуство и тройния кръстопът, често изобразявана с три глави. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Когато Уил и Чейс пристигат на игрището, ни намират с Томас излегнати на седалките, вперили поглед в небето. Денят е слънчев, топъл и мек. Майката природа не скърби по Майк Андовър. Топлината прави чудеса с пулсиращата ми глава.

— О, боже — казва един от тях.

После се изсипват цял куп ругатни, които не са за повтаряне. Тирадата най-после завършва с:

— Наистина е жив.

— Не и благодарение на вас, гъзове такива.

Изправям се в седнало положение. Томас прави същото, но остава леко прегърбен. Тези тъпаци са го мачкали твърде много пъти.

— Хей — виква рязко Уил. — Нищо не сме ти направили, ясно ли е?

— Дръж си шибаната уста затворена — добавя Чейс, като размахва пръст срещу мен.

Известно време не знам какво да кажа. Не очаквах, че те ще дойдат и ще се опитат да накарат мен да си мълча.

Изтупвам крачола на дънките си. Има малко прах, където съм се отъркал в ръба на седалката.

— Наистина нищо не сте ми направили — казвам честно. — Замъкнахте ме в някаква къща, защото искахте да ми изкарате акъла. Откъде да знаете, че приятелят ви ще се окаже разкъсан на две и изкормен.

Това беше злобно. Признавам си. Чейс веднага пребледнява. Последните мигове от живота на Майк минават пред очите му. За момент омеквам, но после пулсиращата ми глава напомня, че можеше да ме убият.

До тях, но един ред по-надолу, Кармел прегръща раменете си и отмества поглед встрани. Може би не трябва да съм толкова ядосан. И все пак, тя сериозно ли? Разбира се, че трябва да бъда! Не ми харесва

това, което се случи с Майк. Никога нямаше да позволя да се случи, ако не ме бяха обезвредили с дъска по главата.

— Какво ще кажем на хората за Майк? — пита Кармел. — Ще има въпроси. Всички видяха, че си тръгна от партито с нас.

— Не можем да им кажем истината — казва Уил жално.

— Каква е истината? — пита Кармел. — Какво се случи в тази къща? Наистина ли очаквате да повярвам, че някакъв призрак е убил Майк? Кас...

Срещам погледа ѝ.

— Видях всичко.

— И аз го видях — добавя Чейс и изглежда сякаш всеки момент ще повърне.

Кармел клати глава.

— Не е вярно. Кас е жив. И Майк също. Това е просто някаква супер тъпа шега, която сте измислили, за да ми го върнете, че скъсах с него.

— Не бъди толкова егоцентрична — казва Уил. — Видях как ръцете ѝ минаха през прозореца и го сграбчиха. Видях как го издърпа вътре. Чух виковете. После видях как силуетът на Майк се разцепи на две.

Той ме поглежда.

— Какво беше? Какво живее в тази къща?

— Беше вампир, пич — заеква Чейс.

Идиот. Не му обръщам никакво внимание.

— Нищо не живее в тази къща. Майк беше убит от Анна Корлов.

— Няма начин, брато, няма начин — казва Чейс с нарастваща паника.

Но аз нямам време за отказа му да приеме истината. За късмет, Уил също няма и му казва да млъкне.

— Ще кажем на ченгетата, че сме отишли да се поразходим малко с колата. После Майк е побеснял заради Кармел и Кас и е слязъл. Не сме успели да го спрем. Казал е, че ще си ходи пеша до вкъщи и понеже не е било много далече, не сме се притеснили. Като не се появи днес на училище, сме решили, че има махмурлук.

Уил стиска челюст. Умее да мисли бързо дори когато не му се иска.

— Ще трябва да изтърпим няколко дни или седмици, докато го търсят. Ще ни разпитват още. После ще се откажат.

Уил ме гледа. Няма значение какъв задник е бил Майк, бил му е приятел и сега му се иска аз никога да не съм съществувал, да ме изпари с поглед. Ако наоколо нямаше кой да гледа, сигурно дори би опитал с „абракадабра“, или нещо такова.

Може би е прав. Може би аз съм виновен. Можеше да измисля друг начин да търся Анна. Но майната му на всичко. Майк Андовър ме удари в тила с талпа и ме хвърли в изоставена къща само защото си говорих с бившата му приятелка. Не заслужаваше да бъде разцепен на две, но така или иначе си търсеше белята.

Чейс държи главата си в ръце и си повтаря на глас колко скапано е всичко това, какъв кошмар ще е да лъжем ченгетата.

По-лесно му е да фокусира вниманието си върху не-свръхестествената част от проблема ни. На повечето хора им е по-лесно така. Точно това позволява на духове като Анна да остават в тайна толкова дълго време.

Уил го бутна по рамото.

— Какво ще правим с нея? — пита той.

За момент решавам, че говори за Кармел.

— Не можете да направите нищо с нея — изпреварва ме Томас, проговаряйки за пръв път от не знам колко време. — Тя не ви е по силите.

— Тя уби най-добрия ми приятел — изплюва Уил. — Какво се очаква да направя? Нищо?

— Точно така — казва Томас и свива рамене с крива усмивка, което някой ден ще му докара юмрук в лицето.

— Все нещо трябва да направим.

Поглеждам Кармел. Очите ѝ са разширени и тъжни, русата ѝ коса се спуска над тях на кичури. Сигурно никога не е изглеждала толкова „емо“.

— Ако тя е истинска — продължава тя, — тогава явно трябва да се направи нещо. Не можем просто да я оставим да продължава да убива хора.

— Няма — казва ѝ Томас успокояващо.

Ще ми се да го метна надолу по пейките. Нищо ли не чу от речта ми, озаглавена „не е сега време за това“?

— Виж — казвам. — Няма как да скокнем в някой зелен бус и да я премахнем с помощта на „Харлем Глоубтротърс“^[1]. Всеки, който влезе в тази къща, е мъртъв. И освен ако не искаш и ти да бъдеш разкъсана на две и да гледаш собствените си черва по пода, по-добре стой надалеч.

Не искам да бъда твърде груб с тях, но това е на път да се превърне в бедствие. Един от хората, които замесих, вече е мъртъв, а сега всички тези ентузиастични искат да се включат. Дори не знам как успях да предизвикам такъв тайфун от лайна. Толкова бързо оплесках нещата.

— Аз се връщам — казва Уил. — Трябва да направя нещо.

— Идвам с теб — добавя Кармел и ми хвърля поглед, сякаш ме предизвиква да я спра.

Явно забравя, че преди по-малко от двадесет и четири часа стоях лице в лице с мъртво същество, прорязано от черни вени. Няма да получи точно от мен червени точки за демонстрация на смелост.

— Никой от вас няма да ходи никъде — казвам аз, но после изненадвам сам себе си, като добавям: — Не и без да сте подготвени.

Поглеждам Томас, чиято уста виси леко зяпнала.

— Дядото на Томас е някакъв спиритуалист. Морфран Старлинг. Той знае за Анна. Трябва първо да говорим с него, ако ще правим каквото и да било.

Сръчквам Томас по рамото и той се опитва да върне нормалното изражение на лицето си.

— А как се убива такова нещо? — пита Чейс. — С кол в сърцето?

Ще ми се пак да отбележа, че Анна не е вампир, но ще изчакам да предложи сребърни куршуми и тогава просто ще го блъсна надолу по пейките.

— Не ставай глупав — сопва се Томас. — Тя вече е мъртва. Не можеш да я убиеш. Трябва да я прокудиш от тоя свят, или нещо такова. Дядо ми е правил такива работи веднъж или два пъти. Има някакво заклинание, свещи и билки и така нататък.

С Томас се споглеждаме. Това хлапе наистина може да бъде понякога полезно понякога.

— Мога да ви заведа при него. Още тази вечер, ако искате.

Уил зяпа Томас, после мен и после пак Томас. Чейс изглежда сякаш му се иска да не се очаква от него да се държи като такова

голямо и силно биче през цялото време, ама какво да направя, като сам така си е постлал. Кармел просто се взира в мен.

— Добре — казва Уил най-накрая. — Да се срещнем след училище.

— Аз не мога — казвам бързо. — Имам работа с майка ми. Но ще се отбия след това.

Всички слизат надолу по пейките непохватно — което е единственият начин да се слиза по пейки. Томас се усмихва, като тръгват.

— Доста добре ни се получи, а? — хили се той. — Кой казва, че не съм телепат?

— Сигурно е просто женска интуиция — отговарям аз. — Само гледай ти и старият Морфран да им измислите достатъчно убедителни занимания.

— Ти къде ще бъдеш? — пита той, но аз не отговарям.

Много добре знае. Ще бъда при Анна.

---

[1] „Харлем Глоубтротърс“ е баскетболно шоу, което комбинира атлетика, актьорска игра и комедия. В случая става дума за препратка към епизоди на анимационната поредица „Скуби Ду“, в която баскетболистите имат роля. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Отново се вирам в къщата на Анна. Разумната част на мозъка ми казва, че това е просто къща. Че това, което е вътре, я прави зловеща и опасна и че не е възможно къщата да се навежда към мен, сякаш иска да ме подгони сред избуялите бурени. Не е възможно да се мъчи да се откъсне от основите си, за да ме изяде цял. Но точно така ми изглежда.

Зад мен се чува тихо съскане. Обръщам се. Тибалт е вдигнал предните си лапи на шофьорската врата в колата на майка ми и гледа през прозореца.

— Баш си прав — казвам.

Не знам защо майка ми ме накара да го взема с мен. Няма как да ми е от помощ. Употребата му е по-скоро като детектор на дим, отколкото като пожарна кола. Но като се прибрах след училище, казах на майка ми къде отивам и какво се е случило — като пропуснах частта, в която почти бях убит, а един съученик беше разцепен на две — и тя сигурно се е досетила, че премълчавам нещо, защото нанесе пресен слой масло от розмарин във формата на триъгълник на челото ми и ме накара да взема котката. Понякога си мисля, че няма представа какво точно правя на такива места.

Тя не каза много. Винаги е там, на върха на езика й, да ми каже да спра. Да ми каже, че е опасно и че някои хора намират смъртта си така. Но повече хора ще умрат, ако не си върша работата. Баща ми започна всичко. Това съм роден да правя, това е наследството ми от него и това е истинската причина майка ми да си мълчи. Тя вярваше в него. Знаела е с какво се захваща, до деня, в който той беше убит — убит от това, което е мислел за просто поредния от върволица призраци.

Вадя камата от раницата и я освобождавам от ножницата. По същия начин баща ми излезе от къщи един следобед, както е правил толкова много пъти още преди да се родя. И така и не се върна. Нещо го надви. Полицията дойде един ден след като майка ми се обади да

съобщи, че е изчезнал. Казаха, че баща ми е мъртъв. Спотайвах се в тъмното, докато те разпитвах майка ми и в крайна сметка детективът прошепна тайната: че като открили тялото на баща ми, цялото било покрито с ухапвания, че цели части от него липсвали.

Месеци наред след това ужасната смърт на баща ми тровеше мислите ми. Представях си го по всички възможни начини. Сънувах го. Рисувах го на хартия с черен молив и червен пастил, тънки черни фигури като скелет и червена кръв като размазан восък от свещ. Майка ми се опитваше да ме лекува; пееше ми постоянно и оставяше лампата светната, мъчеше се да ме държи далеч от тъмното. Но виденията и кошмарите не спираха, до деня, в който не вдигнах камата.

Така и не хванаха убиеца на баща ми, разбира се. Защото убиецът на баща ми вече беше мъртъв. Така че знам какво ми е писано да направя. Като гледам къщата на Анна сега, не ме е страх, защото Анна Корлов няма да бъде моят край. Не може да бъде. Някой ден ще се върна на мястото, където баща ми умря, и ще прокарам неговата кама през устата на нещото, което го изяде.

Поемам си дълбоко въздух два пъти. Ножът стои оголен в ръката ми; няма смисъл от преструвки. Аз знам, че тя е там, и тя знае, че аз идвам. Усещам я как ме наблюдава. Котката ме гледа от колата със светлоотразяващ поглед, така че усещам и този чифт очи върху себе си, докато се движа напред през буренясалата алея към входната врата.

Едва ли е имало по-тиха нощ. Няма вятър, няма насекоми, нищо няма. Звукът от чакъла под обувките ми се чува болезнено силно. Няма смисъл да опитвам да се промъкна незабелязано. Чувството е като да се събудиш първи сутринта, когато шумът от всяко твое движение е като корабна сирена, независимо колко тих се опитваш да бъдеш. Ще ми се да тропам с крака по стълбите на верандата. Да отчупя някоя дъска и да разбия вратата с нея. Но това би било грубо, а и няма нужда да го правя. Вратата вече е отворена.

Зловеща сива светлина се стича отнякъде, без да хвърля лъчи по пода. Просто някак си се смесва с нощния въздух като сияеща мъгла. Ушите ми се напрягат да чуят нещо; мисля, че чувам ниския тътен на влак в далечината, а после и скриптенето на кожената дръжка, когато стягам хватката си върху камата. Минавам през вратата и затварям след себе си. Нямам навика да оставям на призраците възможността да ме стреснат, затръшвайки я като в евтин филм на ужасите.

Преддверието е празно, стълбицето също. Скелетът на разсипания полилей виси от тавана, без да помръдва, и има маса, покрита с пращен чаршаф, която мога да се закълна, че не беше там снощи. Нещо не е наред с тази къща. Нещо друго, освен присъствието, което витае в нея.

— Анна?

Гласът ми се изтъргулва във въздуха. Къщата поглъща звука без ехо.

Поглеждам вляво. Мястото, където Майк Андовър умря, е празно, с изключение на тъмно мазно петно. Нямам представа какво е направила Анна с тялото и, честно казано, предпочитам да не мисля за това.

Нищо не помръдва, а аз не съм в настроение да чакам. А и не искам да ѝ налетя на стълбите. Тя има твърде голямо преимущество, защото е силна като викингска богиня и немъртва, и какво ли още не. Влизам навътре в къщата, като обикалям внимателно разхвърляните и покрити с прашни чаршафи мебели. Минава ми през ум мисълта, че може тя да ми крои капан, че може разкривеното канапе изобщо да не е разкривено канапе, а мъртво момиче, покрито с изпъкнали вени. Тръгвам да го промуша с камата за всеки случай, когато чувам нещо да се тътри зад мен. Обръщам се.

— Мамка му...

— Минаха ли вече три дни? — пита ме призракът на Майк Андовър.

Той стои до прозореца, през който беше издърпан. И е цял. Пускам колеблива усмивка. Смъртта, изглежда, го е направила по-остроумен. Но част от мен подозира, че това, което виждам, изобщо не е Майк Андовър. А е просто петното на пода, под контрола на Анна, която ми праща това видение и го кара да се движи и говори. Но пък в случай че не е...

— Съжалявам. За това, което се случи с теб. Не трябваше да става така.

Майк повдига глава.

— Никога не трябва да става така. Или пък така е било писано. Все тая.

Той се усмихва. Не знам дали е добронамерено, или иронично, но със сигурност е стряскащо. Особено след като спира рязко.

— Нещо не е наред с тази къща. Веднъж като влезем, никога не можем да си тръгнем. Не трябваше да се връщаш.

— Имам работа тук — казвам аз.

Опитвам се да не мисля за факта, че той никога няма да си тръгне оттук. Твърде ужасно е и твърде несправедливо.

— Същата работа, която аз имах тук ли? — пита той с ниско ръмжене.

Преди да мога да отговоря, той бива разкъсан на две от невидими ръце — точно повторение на смъртта му. Отстъпвам назад и краката ми се удрят в масичка, или нещо такова, не знам какво и не ме интересува. Шокът, че за втори път го виждам да се разпада на две ужасяващи кървави купчини, ме кара да забравя за мебелировката. Казвам си, че това е просто евтин номер и че съм виждал и по-лоши неща. Опитвам се да успокоя дишането си. Тогава чувам пак гласа на Майк от пода.

— Хей, Кас.

Очите ми намират в цялата телесна каша лицето му, което още се държи към дясната половина на тялото. В тази част е и гръбнакът. Преглъщам с мъка и се опитвам да не гледам оголените прешлени. Окото на Майк се завърта нагоре към мен.

— Боли само за малко — казва той.

После потъва обратно в пода, бавно, както олио попива в хавлиена кърпа. Окото му не се затваря, докато изчезва.

Продължава да се взира в мен. Наистина можех да мина и без тази последна малка размяна на погледи. Докато продължавам да гледам тъмното петно на пода, осъзнавам, че не съм си поел въздух. Чудя се точно колко хора е убила Анна в тази къща. Чудя се дали всички те са още тук, или поне техните черупки, и дали тя може да ги контролира като марионетки и да ги праща към мен в различни фази на разложение.

„Стегни се.“ Не е сега моментът за паника. Сега трябва да стисна ножа си и да осъзная твърде късно, че нещо идва зад мен.

Тъмни кичури коса проблясват до рамото ми, два или три от тях се пресягат към мен като мастиленосини пипала, сякаш ме приканват да се приближа. Завъртам се и замахвам във въздуха, като наполовина очаквам, че тя вече не е там, че е изчезнала в същия миг. Но не е. Тя се рее пред мен, на петнадесетина сантиметра от земята.

И двамата се колебаем за секунда, гледаме се един друг, кафявите ми очи се взират право в нейните маслени. Тя би била висока около метър и седемдесет, ако беше стъпила на пода, но понеже се носи из въздуха, почти ми се налага да гледам нагоре. Дишането ми звучи шумно в главата ми. Кръвта от роклята ѝ пада с меко тупкане по пода. В какво се е превърнала, откакто е умряла? Откъде е намерила тази сила, тази ярост, която ѝ позволява да бъде повече от привидение, която я превръща в демон на отмъщението?

Пътят на острието ми е закачил краищата на косата ѝ. Отрязаните кичури падат като черни снежинки и тя гледа как потъват в дъските на пода, както тялото на Майк преди малко. Нещо минава по челото ѝ — напрежение, тъга — после ме поглежда и оголва зъби.

— Защо се върна? — пита тя.

Преглъщам. Не знам какво да кажа. Хващам се, че отстъпвам, въпреки че си казвам да не го правя.

— Поцадих те, подарих ти живота.

Гласът, който идва от пещерата в устата ѝ, е дълбок и ужасяващ. Това е звукът на глас без дъх. Все още носи лек фински акцент.

— Да не би да мислиш, че беше лесно? Да не би да искаш да умреш?

Усеща се нотка на надежда в последния въпрос, нещо, което кара очите ѝ леко да заблестят. Тя поглежда надолу към ножа ми с неестествено изкривена глава. Някаква гримаса превзема лицето ѝ; израженията се преливат шантаво като вълнички по повърхността на езеро.

После въздухът около нея потрепва и богинята пред мен изчезва. На нейно място стои бледо момиче с дълга тъмна коса. Краката ѝ са стъпили на земята. Поглеждам надолу към нея.

— Как се казваш? — пита тя и когато не отговарям, продължава. — Ти знаеш моето име. Аз спасих живота ти. Мисля, че е честно поне това да ми кажеш, нали?

— Името ми е Тезеус Касио.

Чувам се да го казвам, въпреки че знам, че това е евтин трик, и то глупав. Ако си мисли, че няма да я убия в тази ѝ форма, нечовешки се лъже — майтапът настрана. Но прикритието е добро, това ѝ го признавам. Маската, която носи, има замислено лице с меки виолетови очи. Облечена е с бяла старомодна рокля.

— Тезеус Касио — повтаря тя.

— Тезеус Касио Лоууд — казвам, въпреки че не ми е ясно защо го правя. — Всички ми викат Кас.

— Дошъл си да ме убиеш.

Тя започва да ходи около мен в широк кръг. Оставям я само леко да подмине рамото ми преди и аз да се обърна. Няма начин да я оставя да ми мине в гръб. Може сега да е сладка и невинна, но знам какво същество ще изскочи, ако ѝ падне шансът.

— Някой вече го е направил — казвам.

Няма да ѝ разправам красиви истории как съм тук, за да я освободя. Това би било измама, да я забаламосам, да я накарам сама да го поиска. И освен това е лъжа. Нямам представа къде ще я изпратят и не ме интересува. Само знам, че ще е далеч оттук — тук, където може да убива още хора и да ги кара да потъват в тази проклета къща.

— Някой го направи, да — казва тя и главата ѝ се усуква наляво-надясно няколко пъти. За момент косите ѝ започват отново да се извиват като змии. — Но ти не можеш.

Тя знае, че е мъртва. Това е интересно. Повечето от тях не знаят. Повечето са просто гневни и уплашени, по-скоро отпечатък от една емоция, от един ужасен момент, отколкото реални същества. Можеш да говориш с някои от тях, но те обикновено те мислят за някой друг, някой от миналото им. Нейната осъзнатост леко ме обърква; проговарям пак, за да спечеля малко време.

— Миличка, баща ми и аз сме пратили повече призраци под земята, отколкото можеш да преброиш.

— Не и такъв като мен.

Има нещо в тона на гласа ѝ, когато казва това, което не е точно гордост, но е нещо такова. Гордост, примесена с горчивина. Мълча си, защото предпочитам да не разбира, че е права. Не съм виждал нищо подобно на Анна досега. Силата ѝ изглежда безгранична, както и торбата ѝ с трикове. Тя не е просто някакъв тътрещ се фантом, ядосан, че са го застреляли. Тя е самата смърт, страховита и безчувствена, и дори когато е в роклята си от кръв и е покрита с изпъкнали вени, не мога да отместя поглед от нея.

Но не ме е страх. Силна или не, всичко, което ми трябва, е само един добър удар. Тя не е извън обхвата на камата ми и ако мога да я докопам, ще се изпари в ефира като всички други.

— Може би е добра идея да повикаш баща ти да ти помогне — казва тя.

Стискам острието.

— Баща ми е мъртъв.

Нещо минава през очите ѝ. Не мога да повярвам, че може да е съжаление или срам, но така изглежда.

— И моят баща умря, когато бях малка — казва меко тя. — Буря в езерото.

Не мога да я оставя да продължава така. Усещам как нещо в гърдите ми се размеква, спира да ръмжи, въпреки мен. Цялата ѝ сила прави уязвимостта ѝ още по-трогваща. Би трябвало да съм над тези неща.

— Анна — промълвявам и погледите ни се срещат.

Вдигам острието и проблясъкът от него се отразява в очите ѝ.

— Върви — нарежда тя, кралицата на мъртвешкия си замък. — Не искам да те убивам. А и изглежда не ми се налага по някаква причина. Така че върви.

Веднага се пораждат въпроси в главата ми, но упорито оставам на мястото си.

— Няма да си тръгна, преди да те прогоня от тази къща и да те пратя обратно в земята.

— Никога не съм била в земята — просъсква тя през зъби.

Зениците ѝ потъмняват, черното се плиска из тях, докато бялото в очите ѝ изчезва. Черни вени прорязват бузите ѝ и се настаняват на слепоочията и шията. Капки кръв се процеждат от кожата ѝ, разливат се по тялото и се превръщат в червена одежда, която започва да капе по пода.

Замахвам с ножа и усещам как нещо тежко среща ръката ми, миг преди да бъде хвърлен към стената. Мамка му. Дори не я видях да помръдва. Тя се рее в средата на стаята, където бях допреди малко. Рамото ме боли доста от сблъсъка със стената. Ръката ме боли доста от сблъсъка с Анна. Но аз съм си твърдоглав, изправям се и пак се хвърлям към нея, като този път замахвам ниско, не търся смъртоносен удар, а просто искам да докопам нещо. В момента и парче коса ме устройва.

В следващия миг пак съм в другия край на стаята. Плъзгам се по гръб. Мисля, че трески се забиват в крачолите ми. Анна продължава да

се рее и ме гледа с нарастваща неприязън. Звукът от капките, падащи от роклята ѝ по пода, ми напомня за един учител, който имаше навика да почуква челото си, когато се дразнеше, че не съм си научил урока.

Изправям се пак на крака, този път по-бавно. Надявам се отстрани да изглежда по-скоро сякаш внимателно обмислям следващия си ход, а не толкова, че изпитвам страшна болка, което си е самата истина. Тя не се опитва да ме убие и това започва да ме дразни. Размята ме наляво-надясно като котешка играчка. На Тибалт това би му се сторило мега забавно. Чудя се дали ме вижда от колата.

— Спри с това — казва тя с бездънния си глас.

Засилвам се към нея и тя ме хваща за китките. Напъвам се, но все едно се боря с гранит.

— Просто ме остави да те убия — промълвявам в безсилие.

Ярост проблясва в очите ѝ. За секунда ми хрумва каква огромна грешка направих, че забравих коя е, и че ще свърша като Майк Андовър. Тялото ми инстинктивно се стяга от страх да не бъде разкъсано на две.

— Никога няма да те оставя да ме убиеш — казва през зъби тя и ме бута към вратата.

— Защо? Не мислиш ли, че така ще намериш покой? — питам я.

За милионен път се чудя защо така не ми спира устата. Тя свива очи, като че ли съм идиот.

— Покой? След всичко, което направих? Покой в къща с разкъсани момчета и изкормени странници?

Тя придърпва лицето ми много близо до нейното. Черните ѝ очи са разширени.

— Не мога да те оставя да ме убиеш.

Започва да крещи и да крещи, достатъчно силно, че да накара тъпанчетата ми да пулсират, и ме хвърля през вратата, като прелитам над почупените стълби на верандата и падам чак върху буренясалия чакъл на алеята пред къщата.

— Никога не съм искала да бъда мъртва!

Претъркувам се, като срещам земята и вдигам поглед точно навреме, за да видя как вратата се затръшва. Къщата изглежда тиха и празна, сякаш нищо не се е случвало там от милиони години. Енергично проверявам крайниците си и откривам, че всичките работят. После се изправям на колене.

Никой от тях не е искал да бъде мъртъв. Не съвсем. Дори и самоубийците — всички променят намерението си в последния момент. Ще ми се да можех да ѝ го кажа, да ѝ го кажа, за да не се чувства толкова самотна. Плюс това би ми помогнало да се чувствам по-малко като малоумник, след като ме размятаха като безименен злодей от филмите с Джеймс Бонд. Голям професионалист съм, няма що.

По пътя към колата на майка ми се опитвам да се опомня. Защото ще се справя с Анна, независимо какво си мисли тя.

Първо, защото досега не съм се дънил, и второ, защото в момента, в който ми каза, че не може да ме остави да я убия, ми прозвуча като че ли малко ѝ се иска да може. Нейната осъзнатост я прави специална по повече от един начин. За разлика от другите, Анна чувства разкаяние. Разтривам болезнения участък на лявата си ръка и разбирам, че ще ми излезе огромна синина. Със сила няма да стане. Трябва ми план Б.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Майка ми ме оставя да проспя по-голямата част от деня, а когато най-после ме буди, е за да ми каже, че ми е приготвила вана от варени чаени листа, лавандула и беладона. Беладоната е, за да укроти безразсъдното ми поведение, но нямам против. Боли ме навсякъде. Така става, като те размятат цяла нощ из къщата на богинята на смъртта.

Като се потапям във ваната, много бавно, с гримаса на лицето, започвам да обмислям следващия си ход. Истината е, че Анна ме превъзхожда. Не ми се случвало много често досега и никога в такава степен. Но от време на време ми се налага да помоля за помощ. Пресягам се към мобилния телефон на шкафчето в банята и намирам номера на стар приятел. В семейството е от поколения всъщност. Познаваше баща ми.

— Тезеус Касио — казва той, като вдига.

Ухилвам се. Той никога не ми вика Кас. Просто името ми му се струва твърде забавно.

— Гидиън Палмър — отговарям аз.

Представям си го от другата страна на линията, от другата страна на света, седнал в образцовата си английска къща, която гледа над Хамстед Хийт в Северен Лондон.

— Толкова отдавна не сме се чували — казва той.

Представям си го как кръстосва крака и почти чувам шумоленето на костюма от туид по телефона. Гидиън е класически английски джентълмен, на шестдесет и пет, ако не и повече, с бяла коса и очила. Той е типът човек с джобен часовник и дълги рафтове с книги, високи от пода до тавана, от които педантично бърше праха.

Имаше навика да ме вози на стълбичка на релси, когато бях дете, и да ме кара да му свалям по някой странен том за полтъргайсти или заклинания за призоваване на духове, и какво ли още не. Семейството ми и аз прекарахме едно лято при него, когато баща ми гонеше един

призрак из Уайтчапъл, Източен Лондон — някакъв подражател на Джак Изкормвача, или нещо такова.

— Кажи ми, Тезеус казва той. — Кога се очаква да се върнеш в Лондон? Тук има изобилие от нощен живот, с който да си уплътняваш времето. И няколко отлични университета, пълни с призраци.

— Да не сте се наговорили с майка ми?

Той се смее, но разбира се е точно така. Двамата останаха близки след смъртта на баща ми. За баща ми той беше... май ментор е най-точната дума. Но и повече от това. Когато баща ми бе убит, Гидиън взе полет още същия ден. Той ни закрепил с майка ми. Сега започва да говори сладкოდумно как догодина ще трябва да кандидатствам и как съм голям късметлия, че баща ми е оставил пари за образованието ми и няма да се налага да се занимавам със студентски заеми и такива работи. Наистина е голям късмет, защото скитник като мен едва ли има шансове за стипендия, но го прекъсвам. Вълнуват ме по-важни и належащи въпроси.

— Имам нужда от помощ. Забърках се в супер лепкава каша.

— Какъв тип лепкава каша?

— От мъртвия тип.

— Ама разбира се.

Той слуша, докато му обяснявам за Анна. После чувам познатия звук от релсите на стълбата и тихото му пухтене, като се качва по нея, за да стигне някоя книга.

— Тя не е обикновен призрак, това е сигурно — казва той.

— Знам. Нещо я е направило по-силна.

— Начинът, по който е умряла? — пита той.

— Не съм сигурен. От това, което чувам, просто е била убита, както много други. Прерязано гърло. Но сега витае в старата си къща и убива всеки, който прекрачи прага, като някакъв шибан паяк.

— Какъв е този език? — сгълчава ме той.

— Извинявай.

— Очевидно не е никакво скитащо се привидение — мърмори си той под носа. — А поведението ѝ е твърде контролирано и целенасочено, за да е полтъргайст...

Той прави пауза и чувам как се разлистват страници.

— Ти си в Онтарио, казваш? Да не би къщата да е построена върху някаква свещена земя на погребани индианци?

— Не мисля.

— Хммм.

Следват още няколко „хъмкания“. Предлагам му просто да изгоря къщата до основи и да видя какво ще стане.

— Не бих ти препоръчал това — казва той строго. — Къщата може да се окаже единственото нещо, което я спира.

— Или да се окаже източникът на нейната сила.

— Наистина и така може да е. Но за това си трябва проучване.

— Какво проучване?

Знам какво ще каже. Да си стана от задника и да отида да свърша малко черна работа. Ще ми каже, че баща ми никога не се е свенил да разтвори някоя книга. После ще мърмори относно днешната младеж. Само ако знаеше за какво става дума...

— Ще ти трябва доставчик на окултни стоки.

— А?

— Трябва да накараме това момиче да си издаде тайните. Нещо се е случило с нея, нещо ѝ влияе и преди да можеш да прокудиш духа ѝ от тази къща, трябва да разбереш какво е то.

Това не го очаквах. Искане да направя заклинание. Аз не правя заклинания. Не съм вещица.

— А за какво са ми окултните стоки? Майка ми се занимава с това.

Поглеждам ръцете си под повърхността на водата. Кожата ми започва да щипе, но чувствам мускулите си отпочинали и виждам дори през помътнялата вода, че синините започват да изчезват. Майка ми е най-великата вещица на билките.

Гидиън се засмива.

— Бог да благослови скъпата ти майка, но тя не е добра в окултните стоки. Тя е много талантлива бяла вещица, но няма работа с това, което се изисква тук. Не ти трябва венци с цветя и масло от хризантема. Трябват ти кокоши крака и заключваща пентаграма, светена вода и врачуване с огледало, кръг от осветени камъни...

— Трябва ми и вещица.

— След всичките тези години вярвам, че имаш ресурсите да намериш поне това.

Правя гримаса, но двама души ми идват наум. Томас и Морфран Старлинг.

— Дай ми малко време за още проучване, Тезеус, и до ден-два ще ти изпратя имейл с пълно описание на ритуала.

— Добре, Гидиън. Благодаря.

— За теб винаги. И, Тезеус?

— Да?

— В това време ти отиди в библиотеката и опитай да разбереш каквото можеш за начина, по който е умряло това момиче. Знанието е сила, наясно си е това.

Усмиввам се.

— Черната работа. Добре.

Затварям. Той ме мисли за прост инструмент, само ръце, острие и ловкост, но истината е, че съм вършил черната работа, правил съм проучвания, още преди да започна да използвам камата.

След като баща ми беше убит, имах въпроси. Проблемът беше, че никой не можеше да ми даде отговори. Или, както подозирах, никой не искаше да ми даде отговори. Затова започнах да ги търся сам. Гидиън и майка ми ни стегнаха багажа и доста бързо се изнесохме от къщата в Батън Руж, но преди да тръгнем, успях да отида набързо до изоставената плантация, където баща ми намери своя край.

Беше грозна, шибаната къща. Колкото и да бях гневен, не исках да влизам. Може и да е невъзможно неодушевен предмет да гледа свирепо и да ръмжи, но тази къща точно това правеше. Със седемгодишното си съзнание видях как разтваря увивните растения по стените си, как сваля мъха от себе си и как оголва зъби. Въображението е голямо нещо, нали?

Майка ми и Гидиън бяха прочистили мястото преди няколко дни, бяха изписвали руни и палили свещи, за да се уверят, че духът на баща ми ще намери покой, да се уверят, че всички призраци ще се махнат оттам. Въпреки това, като изкачвах стълбите на верандата, започнах да плача. Сърцето ми казваше, че баща ми е там, че се е скрил от тях, за да ме изчака, и че всеки момент ще отвори вратата, с тази широка мъртва усмивка. Очите му ще ги няма и ще е покрит с огромни сърповидни рани по страните и ръцете си. Звучи глупаво, но мисля, че се разплаках още по-силно, когато отворих вратата и той не беше там.

Вдишвам дълбоко миризмата на чай и лавандула. Тя ме връща в тялото ми. Като си спомням за този ден, за тази къща, сърцето ми започва да тъгне в ушите. От другата страна на вратата открих следи

от борба и извърнах лице. Исках отговори, но не исках да си представям баща ми ритан до ада и обратно. Не исках да си го представям изплашен. Минах покрай строшения парапет на стълбите и инстинктивно се насочих към камината. Стаята миришеше на старо дърво, на гнило. Имаше и по-пресен мирис на кръв. Не знам откъде познах мириса на кръв, както и не знам защо отидох право при камината.

Нямаше нищо там, освен черни въглени и пепел отпреди десетки години. И тогава го видях. Само крайчето му, черно като въглените, но някак различно. По-гладко. Набиващо се на очи и зловещо. Пресегнах се и го извадих от пепелта: тънък черен кръст, дълъг около десет сантиметра. Около кръста имаше увита черна змия, внимателно изплетена от нещо, което веднага разпознах като човешка коса.

Увереността, която усетих, когато го стиснах, беше същата увереност, която мина през мен, когато седем години по-късно взех ножа на баща ми. В този момент разбрах със сигурност. Тогава разбрах, че каквото и да е текло във вените на баща ми — каквото и магическо нещо да му е давало способността да посича мъртвата плът и да я гони от тоя свят — тече и в моите вени.

Когато показах кръста на Гидиън и на майка ми и им казах къде съм бил, те откачиха. Очаквах да ме успокояват, да ме прегръщат и люлеят като бебе и да ме питат дали съм добре. Вместо това Гидиън сграбчи раменете ми.

— Никога, никога повече не се връщай там! — изкрещя той и ме раздруса толкова силно, че зъбите ми затракаха.

Той взе черния кръст и не го видях повече. Майка ми просто стоеше настрани и плачеше. Бях изплашен; Гидиън никога не се беше държал така преди. Винаги ми е бил като дядо — намигаше ми и ми даваше скришом бонбони, такива неща. И все пак, баща ми беше убит преди няколко дни и аз бях гневен. Попитах Гидиън какъв е този кръст.

Той ме изгледа отвисоко със студен поглед и после замахна с ръка и ме шамароса през лицето толкова силно, че паднах на пода. Чух как майка ми изскимтя, но не се намеси. После и двамата излязоха от стаята и ме оставиха сам. Когато ме повикаха за вечеря, и двамата бяха усмихнати и спокойни, сякаш нищо не се беше случило.

Това беше достатъчно да ме изплаши толкова, че да си мълча. Не повдигнах въпроса отново. Но това не значи, че съм го забравил.

Прекарах последните десет години в това да чета и проучвам каквото мога. Черният кръст се оказа вуду талисман. Още не съм разкрил значението му или защо беше покрит със змия от човешка коса. Според дебелите книги свещената змия се храни с жертвите си, като ги поглъща цели. Баща ми беше изяден на парчета.

Проблемът с проучването ми е, че не мога да попитам най-достоверните източници, с които разполагам. Принуден съм да се спотайвам и да говоря кодирано, за да държа майка ми и Гидиън в неведение. Това, което прави нещата още по-сложни, е, че вуду магията е някаква супер дезорганизирана гняс. Всеки я практикува различно и анализът си е почти невъзможен, мамка му.

Чудя се дали пак да не питам Гидиън, след като приключим с Анна. Вече съм по-голям и съм се доказал. Този път няма да е същото. Но само като си мисля за това, се потапям по-дълбоко във ваната. Защото още помня усещането от ръката му през лицето ми и яростта в празния му поглед и това пак ме кара да се чувствам сякаш съм на седем.

След като се обличам, звъня на Томас и го моля да ме вземе и да ме закара в магазина. Той любопитства, но успявам да го накарам да изчака. Трябва да кажа всичко това и на Морфран, а не ми се повтаря два пъти.

Подготвям се за лекция от страна на майка ми за това, че изпускам от училище, и очаквам да ме поизпържи, докато разбере защо съм звънял на Гидиън, което със сигурност е дочула, но като слизам надолу по стълбите, чувам гласове. Два женски гласа. Единият е на майка ми. Другият е на Кармел. Спускам се по стълбите и ги виждам да заговорничат нещо като крадци. Седят в дневната на съседни столове, наведени една към друга, и си бърбят сладко над поднос с курабийки между тях. Когато и двата ми крака стъпват на пода на приземния етаж, те спират да говорят и ми се усмихват.

— Здравсти, Кас — казва Кармел.

— Здравсти, Кармел. Какво правиш тук?

Тя се обръща и вади нещо от чантата си.

— Донесох ти домашното по биология. За групова работа е. Искаш ли да го правим заедно?

— Виж колко мило от нейна страна, нали, Кас? — казва майка ми. — Не искаш да изоставаш още от третия ден.

— Можем да започнем още сега — предлага Кармел, като размахва лист хартия.

Отивам до нея и го поглеждам. Не знам защо се налага да е групова работа. Нищо повече от това да се намерят отговорите в учебника. Но майка ми е права. Не бива да изоставам. Без значение дали имам някаква друга работа на живот и смърт.

— Много яко от твоя страна, наистина — казвам.

Ясно ми е, че тук играе и друг мотив. На Кармел не ѝ пука за биологията. Ще се учудя, ако самата тя е била в час. Кармел е взела домашното, защото си е търсила извинение да говори с мен. Исква отговори.

Хвърлям поглед към майка ми, която ме оглежда от глава до пети по един обезпокоителен начин. Опитва се да види дали минават синините. Ще приеме с облекчение факта, че съм се обадил на Гидиън. Като се прибрах снощи, изглеждах полумъртъв. За момент си помислих, че ще ме заключи в стаята ми и ще ме накисне в масло от розмарин. Но тя ми има доверие. Разбира какво трябва да направя. И съм ѝ благодарен за тези две неща.

Навивам листа с домашното по биология на руло и потупвам дланта си с него.

— Може да отидем да работим в библиотеката — казвам на Кармел.

Тя премята чантата на рамо и се усмихва.

— Взemi си една курабийка за из път, мила — казва майка ми.

И двамата си вземаме по една, Кармел леко колебливо, и се отправяме към вратата.

— Не е нужно да го ядеш — казвам на Кармел, като сме във на верандата. — Анасоновите курабийки на майка ми са въпрос на придобит вкус.

Кармел се засмива.

— Взех си една вътре и почти щях да я изплюя. Имат вкус на лекарство за болно гърло.

Усмихвам се.

— Не казвай на майка ми. Тя сама измисли рецептата и е много горда от това. Мисли, че носят късмет, или нещо такова.

— Тогава може би ще я изям.

Тя се взира в курабийката за един дълъг момент, после вдига поглед и се заглежда втренчено в бузата ми. Знам, че там има тъмна синина по дължината на челюстта.

— Върнал си се в къщата без нас.

— Кармел.

— Ти луд ли си? Можеше да си мъртъв!

— А ако всички бяхме отишли, всички щяхме да сме мъртви. Виж, просто слушай това, което казват Томас и дядо му. Ще измислят нещо. Запази спокойствие.

Определено се усеща хлад във въздуха, с привкус на подранила есен, който минава през косата ми с ледени пръсти. Като поглеждам нагоре по улицата, виждам колата на Томас, която пърпори към нас със сменена врата и стикер на Уили Уонка на бронята. Това хлапе се вози със стил и ме кара да се ухилия.

— Може ли да се срещнем в библиотеката след час и нещо? — питам Кармел.

Тя проследява погледа ми и вижда Томас да се приближава.

— Абсолютно не. Искам да знам какво става. Ако си мислиш и за секунда, че съм повярвала на тези глупости, които ни наговориха Морфран и Томас снощи... Не съм глупава, Кас. Мога да разпозная кое си е чисто отвлечане на вниманието.

— Знам, че не си глупава, Кармел. И ако си толкова умна, за колкото те смятам, ще стоиш настрана от това и ще ме чакаш в библиотеката след час.

Слизам по стълбичките на верандата и минавам по алеята пред къщата ми, като въртя ръка към Томас да не паркира. Той ме разбира и забавя точно колкото да отвори страничната врата и да скоча вътре. После отпрашваме, като оставяме Кармел да се взира след нас.

— Какво правеше Кармел у вас? — пита той.

В гласа му има малко повече ревност от нужното.

— Направи ми масаж на гърба и после се натискахме половин час — казвам му и го первам по рамото. — Томас. Стегни се. Дойде да ми остави домашното по биология. Ще се срещнем с нея в библиотеката, след като говорим с дядо ти. Сега ми кажи какво стана с момчетата снощи.

— Тя май доста те харесва, нали се сещаш?

— Да, ама ти я харесваш повече — казвам аз. — Та, кажи какво стана?

Той се опитва да ми повярва, че нямам интерес към Кармел и че съм му достатъчно приятел, за да уважавам чувствата му към нея. Странното е, че и двете неща са верни. Най-после той въздъхва и казва:

— Пратихме ги за зелен хайвер, както си трябва, както се разбрахме. Беше жестоко. Успяхме да ги накараме да си мислят, че ако закачат торбички със сира над леглата си, тя няма да ги нападне, докато спят.

— Не си измисляйте толкова. Трябва да им създадем повече занимавки.

— Не се безпокой. Морфран го бива за шоу. Запали син пламък от нищото и се направи, че изпада в транс и всичко останало. Каза им, че ще измисли прогонващо заклинание, но ще му трябва светлината на пълнолунието, за да го завърши. Мислиш ли, че това ще ти даде достатъчно време?

По принцип бих казал да. Все пак не се налага да търся Анна. Знам точно къде е.

— Не съм сигурен — отговарям. — Отидох пак снощи и тя ми нарича задника из цялата стая.

— И какво ще правиш?

— Говорих с един приятел на баща ми. Той каза, че трябва да разберем какво ѝ дава тази свръхсила. Познаваш ли вещици?

Той присвива очи.

— Майка ти не е ли такава?

— Познаваш ли черни вещици?

Той се върти неспокойно в седалката известно време и после свива рамене.

— Ами, аз, май. Не съм толкова добър, но мога да вдигам предпазни бариери и да карам елементите да работят за мен и такива работи. Морфран също е, но той вече не практикува.

Завива наляво и паркира пред антикварния магазин. През витрината виждам опърпаното черно куче, носът му е залепен за стъклото, а опашката му тропа по пода.

Влизаме и откриваме Морфран зад щанда да слага етикет с цена на някакъв нов пръстен, красив и старинен, с голям черен камък.

— Случайно да разбираш нещо от заклинания и екзорсизъм? — питам аз.

— Разбира се — казва той, без да вдигне поглед от работата си.

Черното му куче е приключило с посрещането на Томас и се обляга тежко на бедрото му.

— В това място витаеше какво ли не, като го наех. Все още има разни неща. Тези предмети си вървят с бившия собственик, ако разбираш какво имам предвид.

Оглеждам магазина. Разбира се. Антикварните магазини сигурно си имат по едно-две привидения, които се разхождат из тях. Очите ми попадат на голямо овално огледало, закачено за дъбова тоалетна маса. Колко ли лица са се взирали в него? Колко ли мъртви отражения чакат там и си шепнат едно на друго в тъмното?

— Можеш ли да ми намериш малко неща? — питам.

— Какви неща?

— Трябват ми кокоши крака, кръг от осветени камъни, заключваща пентаграма и някакво си нещо за врачуване.

Хвърля ми мръсен поглед.

— Някакво си нещо за врачуване? Доста точно описание.

— Добре де, нямам още всички детайли. Можеш ли да ми намериш, или не?

Морфран свива рамене.

— Мога да пратя Томас на езерото. Ще извадим тринадесет камъка от водата. Едва ли ще намерим по-осветени от това. Кокошите крака ще трябва да ги поръчаме, а колкото до някаквото нещо за врачуване, обзалагам се, че искаш огледало, или може би кристална топка или кристална купа.

— В кристалната топка се вижда бъдещето — казва Томас. — За какво му е това?

— В кристалната топка се вижда каквото искаш да видиш — поправя го Морфран. — А колкото до заключващата пентаграма, това ми се струва прекалено. Запалете тамян за защита или някакви билки. Това би трябвало да е достатъчно.

— Наясно ли си срещу какво се изправяме? — питам аз. — Тя не е просто призрак. Тя е ураган. Нямам нищо против да се презастраховаме.

— Виж, хлапе. Това, за което говориш, си е чисто и просто сеанс. Призовавате духа и го затваряте в кръга от камъни. Ползвате кристална купа, за да получите отговори. Прав ли съм?

Кимвам. От устата му звучи толкова лесно. Но за някой, който не се занимава със заклинания и който е прекарал последната нощ подмятан като гумена топка, изглежда почти невъзможно.

— Имам един приятел в Лондон, който урежда детайлите. Ще имам заклинанието до няколко дни. Може и да ми трябват още неща според зависи.

Морфран свива рамене.

— И без това най-доброто време за призоваване на духове е след пълнолуние — казва. — Това ти дава седмица и половина. Предостатъчно време.

Той присвива очи и така изглежда точно като внука си.

— Тя май ти взима здравето, а?

— Не задълго.

Градската библиотека не е кой знае колко впечатляваща, но може би просто съм разглезен, израствайки с баща ми и колекциите от прашни томове на приятелите му. В нея обаче има доста добра хроника на местната история, което е важното в моя случай. Понеже трябва да намеря Кармел и да оправим цялото това с домашното по биология, давам задача на Томас да търси информация за Анна и нейното убийство в базата данни на компютъра.

Намирам Кармел на една маса в дъното, зад редиците книги.

— Какво прави Томас тук? — пита тя, когато сядам.

— Прави проучване за някакъв доклад — свивам рамене. — Та, какво е това домашно?

Тя се ухилва.

— Таксономична класификация.

— Гадно. И скучно.

— Трябва да направим таблица по биологични типове и видове. На нас ни се паднаха рак-отшелник и октопод.

Тя свива вежди.

— Как се пише множествено число на „октопод“ на латински? Не е ли octopuses?

— Мисля, че е octopi — казвам аз и завъртам учебника към себе си.

Да го свършваме и да се приключва, макар че е последното нещо, с което ми се занимава в момента. Искам да гледам статии от вестници с Томас, да търсим нашето мъртво момиче. От мястото, където седя, го виждам на компютъра, прегърбен към екрана, да щрака трескаво с мишката. После пише нещо на листче хартия и става.

— Кас — чувам Кармел да казва, а от тона на гласа ѝ усещам, че явно говори от известно време.

Слагам най-чаровната си усмивка.

— Аха?

— Попитах дали искаш да правиш октопода, или рака-отшелник.

— Октоподът. Много са вкусни със зехтин и лимон. С лека панировка.

Кармел прави гримаса.

— Отврат.

— Не, не е. Постоянно ядяхме такива с баща ми в Гърция.

— Бил си в Гърция?

— Да — казвам разсеяно, докато прелиствам страници с безгръбначни. — Живяхме там няколко месеца..., когато бях на четири примерно. Не помня много.

— Баща ти много ли пътува? За работа, предполагам?

— Да. Или поне пътуваше.

— Вече не го ли прави?

— Баща ми е мъртъв.

Мразя да говоря с хората за това. Никога не знам как точно ще прозвучи гласът ми, като го казвам, и мразя стреснатите им погледи, докато се чудят какво да ми отговорят. Не поглеждам към Кармел. Просто продължавам да чета за различните биологични родове. Тя казва, че съжالياва, и пита какво се е случило. Казвам ѝ, че е бил убит, и тя ахва.

Това са правилните реакции. Би трябвало да съм трогнат от опита ѝ за съчувствие. Не е нейна вината, че не съм. Просто съм виждал тези лица и съм чувал тези ахкания твърде дълго време. Убийството на баща ми вече ме прави само и единствено гневен.

Изведнъж ми проблясва, че Анна е последната ми тренировъчна работа. Тя е невероятно силна. Тя е най-трудното нещо, срещу което мога да си представя, че ще ми се наложи да се изправа. Ако я победя, ще бъда готов. Ще съм готов да отмъстя за баща си.

Мисълта за това ме смразява. Идеята да се върна в Батън Руж, да се върна в тази къща, досега винаги е била някак абстрактна. Просто идея, дългосрочен план. Предполагам, че колкото и да се ровех в проучвания за вуду магията, част от мен нарочно забавяше нещата. А и не бях особено ефективен до момента. Все още не знам какво е убило баща ми. Не знам дали въобще ще мога да призова това нещо, а и ще бъда съвсем сам. Да взема майка ми не е вариант. Не и след като години наред крия разни книги и дискретно сменям интернет страници, когато тя влезе в спалнята ми. Ще ме заключи в стаята ми до живот, ако някога разбере, че обмислям такова нещо.

Потупване по рамото ме вади от трансa. Томас поставя вестник на масата пред мен — крехка, пожълтяла стара хартия, която се изненадвам, че изобщо са му дали да извади.

— Това успях да намеря — казва той.

И ето я, на първа страница, а отдолу заглавието гласи „Момиче открито заклано“. Кармел се надига, за да види.

— Това не е ли...?

— Тя е — изтърсва развълнувано Томас. — Няма много статии. Полицията е била втрещена. Почти не са провели разпити.

В ръката си държи друг вестник и го прелиства.

— Последното е просто некрологът ѝ: „Анна Корлов, обичана дъщеря на Малвина, беше погребана в четвъртък в гробището Кивикоски“.

— Мислех, че търсиш информация за доклад, Томас — коментира Кармел.

Томас започва да заеква и да обяснява. Изобщо не ги слушам какво си говорят. Взирам се в снимката ѝ, снимка на живо момиче, с бледа кожа и дълга тъмна коса. Не си е позволила да се усмихне, но очите ѝ са ясни, любопитни и развълнувани.

— Колко жалко — въздъхва Кармел. — Толкова е красива.

Тя посяга да докосне лицето на Анна, но аз отблъсвам пръстите ѝ. Нещо се случва с мен и не знам какво. Момичето, което гледам, е чудовище, убийца. Същото момиче по някаква причина пощади живота ми. Внимателно прокарам поглед по косата ѝ, която е вързана с панделка. В гърдите си усещам топлина, но главата ми е студена като лед. Струва ми се, че може да припадна.

— Ей, пич — казва Томас и разтърсва леко рамото ми. — Какво ти е?

— Ъм — изгъргорвам аз. Не знам какво да му кажа, не знам какво се случва.

Поглеждам настрана, за да спечеля време, и виждам нещо, което ме кара да стисна челюст. Двама полицаи стоят на регистратурата.

Да кажа нещо на Кармел и Томас би било глупаво. Инстинктивно ще погледнат през рамо и това ще бъде адски подозрително. Така че просто изчаквам, като дискретно откъзвам некролога на Анна от вестника. Не обръщам внимание на разгневеното съскане на Кармел и го пъхам в джоба си.

— Не се прави така!

Дискретно прикривам вестника с чантата и учебника и отварям на страница със снимка на сепия.

— Имаш ли представа това от кой род животни е? — питам.

И двамата ме поглеждат сякаш рязко съм изплискал. Кое то е добре, защото точно в този момент библиотекарката се обръща и посочва към нас. Ченгетата се насочват към нашата маса, точно какво си знаех, че ще стане.

— За какво говориш? — пита Кармел.

— Говоря за сепията — казвам меко. — И ви казвам да изглеждате леко изненадани, но не твърде изненадани.

Преди да имат време да ме попитат още нещо, тропотът от стъпките на двамата мъже, окичени с белезници, фенерчета и кобури на коланите, се чува достатъчно силно, за да накара всички глави да се обърнат. Не виждам лицето на Кармел, но се надявам да не изглежда толкова потресаващо виновно, колкото това на Томас. Навеждам се към него, той преглъща и се стяга.

— Здравейте, деца — казва първият полицаи с усмивка.

Той е набит, изглежда приятелски настроен и е с десетина сантиметра по-нисък от мен и Кармел. Започва, като поглежда Томас право в очите.

— Учите ли си?

— М-м-да — заеква Томас. — Случило ли се е нещо, г-н полицаи?

Другият полицаи човърка по масата ни и гледа отворените учебници. Той е по-висок и по-слаб от партньора си, с ястребов нос и

малка брадичка. Грозен е като буболечка, но се надявам да не е злобен.

— Аз съм полицай Роубък — казва симпатичният. — А това е полицай Дейвис. Нещо против да ви зададем няколко въпроса?

Следва групово свиване на рамене от наша страна като мексиканска вълна.

— Всички познавате момче на име Майк Андовър, нали?

— Да — казва Кармел.

— Да — съгласява се Томас.

— Малко — казвам аз. — Запознах се с него преди няколко дни.

Мамка му, това е доста неприятно. Пот избива по челото ми. Никога не ми се е случвало преди. Никога не съм правил така, че някой да умре.

— Знаете ли, че е изчезнал?

Полицай Роубък ни гледа внимателно. Томас просто кима; аз правя същото.

— Да не сте го открили вече? — пита Кармел. — Той добре ли е?

— Не, не сме го открили. Но според свидетели вие двамата сте последните видени с него. Нещо против да ни кажете какво се случи?

— Майк не искаше да стои на партито — казва небрежно Кармел. — Тръгнахме си с идеята да се помотаем някъде другаде, не бяхме измислили точно къде. Уил Розенбърг караше. Разходихме се с колата по малките пътища близо до Доусън. Скоро Уил отби и Майк слезе.

— Просто така си слезе?

— Ядоса се, че Кармел движи с мен — намесвам се аз. — Уил и Чейс се опитаха да ни сдобрят, да го успокоят, но той не искаше и да чуе. Каза, че ще се прибере пеша и че иска да остане сам.

— Наясно сте, че Майк Андовър живее на поне петнадесет километра от района, за който говорите? — казва полицай Роубък.

— Не, не знаех — отговарям аз.

— Опитвахме се да го спрем — казва енергично Кармел, — но той не искаше да слуша. Затова си тръгнахме. Помислих, че просто ще се обади след малко да се върнем да го вземем. Но така и не го направи.

Лекотата, с която лъжем, е притесняваща, но версията ни поне обяснява вината, ясно изписана по лицата ни.

— Наистина ли е изчезнал? — пита пискливо Кармел. — Мислех си... надявах се, че е само слух.

Това продава лъжата от името на всички ни. Ченгетата видимо омекват пред нейната тревога. Роубък казва, че Уил и Чейс са ги завели до мястото, където сме оставили Майк, и че вече е започнало търсенето му. Питаме дали има с какво да помогнем, но той махва с ръка, в смисъл че е по-добре да оставим това на професионалистите. До няколко часа снимката на Майк би трябвало да бъде изтъпанена във всички новинарски емисии. Би трябвало целият град да се мобилизира и да хукне в гората с фенерчета и дъждобрани, за да търси следи от него. Но някак си знам, че това няма да се случи. Това е всичко, което Майк Андовър ще получи. Една смотана дружинка в гората и няколко въпроса от полицаите. Не знам как ми е ясно това. Има нещо в очите им, сякаш ходят полузаспали. Сякаш нямат търпение това да отmine, да сложат топла храна в стомасите си и да вдигнат крака на диваните си. Чудя се дали усещат, че тук се случва нещо по-голямо, отколкото им е по силите, дали смъртта на Майк им праща сигнали на ниската честота на странното и необяснимото, които им нашепват да стоят далеч от това.

След още няколко минути полицаи Роубък и Дейвис се сбогуват с нас и ние потъваме обратно в столовете.

— Това беше... — започва Томас, но не си довършва мисълта.

Някой звъни на Кармел и тя вдига. Когато се извъръща, за да говори, я чувам да шепне нещо като „не знам“ и „сигурна съм, че ще го намерят“. След като затваря, погледът ѝ е напрегнат.

— Всички добре ли са? — питам аз.

Тя показва телефона си някак апатично.

— Натали — казва тя. — Иска да ме успокоява, предполагам. Но някак не съм в настроение да гледам романтични комедии с нея, нали се сещате?

— Има ли нещо, което ние можем да направим? — пита нежно Томас.

Кармел започва да прелиства учебника.

— Честно казано, просто искам да си напишем домашното по биология — казва тя и аз кимам.

В момента трябва да отделим малко време за „нормалност“. Трябва да работим и да учим и да се подготвим да разцепим на

контролното в петък. Защото изрезката от вестник в джоба ми сякаш тежи един тон. Усещам как снимката на Анна се взира в мен отпреди шестдесет години и някак не мога да потисна желанието си да я опазя, да я спася от това, в което ще се превърне. Не мисля, че в близкото бъдеще ще имаме много време за нормалност.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Събуждам се облян в пот. Имах гаден сън, сънувах, че нещо се е надвесило над мен. Нещо с криви зъби и сгърчени пръсти. Нещо, чийто дъх мирише, сякаш е яло хора от десетилетия и не си е мило зъбите. Сърцето хлопа в гърдите ми. Бъркам под възглавницата за камата на баща ми и за секунда мога да се закълна, че пръстите ми напипват кръст, увит със змия от груба материя. После се появява дръжката на ножа ми, здрав и читав в кожената ножница. Шибани кошмари.

Сърцето ми започва да успокоява ритъма си. Поглеждам към пода и виждам Тибалт, който се взира в мен с бухнала козина на опашката. Чудя се дали е спал на гърдите ми и дали съм го катапултирал, като съм скочил в леглото. Не помня, но се надявам да е било така, защото би било супер смешно.

Мисля, че е най-добре пак да си легна, но не го правя. Усещам дразнещо напрежение във всичките си мускули и макар че съм изморен, ми се иска да отида на стадиона и да хвърлям гюле или да бягам с препятствия. Навън сигурно духа вятър, защото старата къща скърца и стене върху основите си, дъските по пода се движат като парчета домино и звучат като бързи стъпки.

Цифрите на часовника до леглото ми казват, че е 3:47. За момент не мога да се сетя кой ден сме. Събота. Поне не трябва да ставам за училище. Нощите започват да ми се сливат. Май ми се събират само три нощи здрав сън, откакто дойдохме тук.

Ставам от леглото, без да мисля, и навличам дънки и тениска, после натъпквам камата в задния джоб и слизам по стълбите. Спирам само за да се обуя и дръпвам ключовете за колата на майка ми от масичката за кафе.

След малко карам по мрачни улици под светлината на нарастващата луна. Знам къде отивам, макар че не помня да съм взимал решение да го направя.

Паркирам в края на тревясалата алея пред къщата на Анна и излизам от колата, като все още имам чувството, че ходя насън. Напрежението в крайниците ми след кошмара още е там. Дори не чувам звука от собствените си стъпки по разнебитените стълбички на верандата и не усещам как пръстите ми се свиват около бравата на входната врата. После влизам и пропадам.

Фоайето изчезва. Вместо това падам от около два метра и половина по лице в прахоляк и мръсотия. Студено е. Вдишвам дълбоко няколко пъти и гърдите спират да ме болят толкова. По рефлекс свивам крака, а единствената мисъл в главата ми е „какво, да го...?“. Когато мозъкът ми се включва отново, напругам мускулите на бедрата си и изчаквам в полуприклекнало положение. Имам късмет, че и двата ми крака работят, но се чудя къде, по дяволите, съм. Имам чувството, че всеки момент тялото ми ще изхаби и последния останал адреналин. Където и да съм, е тъмно и мирише. Опитвам се да дишам спокойно, за да не се паникьосам и за да не вдишвам твърде много от скапания въздух. Смърди на влажно и гнило. Много неща са умрели тук — или са умрели другаде, но са били довлечени дотук.

Тази мисъл ме кара да бръкна за ножа си — моята остра, режеща гърла, застрахователна полица. Оглеждам се. Разпознавам нереалната сива светлина от къщата; мисля, че се процежда през дъските на тавана. Когато очите ми свикват с тъмното, виждам, че стените и подът са от грубо изсечен камък и са покрити с мръсотия. В съзнанието си гледам повторение на това как се качвам по стълбичките на верандата и влизам през входната врата. Как така се озовах в мазето?

— Анна? — казвам меко.

Земята се надига под мен. Подпирам се на стената, но повърхността под ръката ми не е мръсната стена. Нещо лепкаво, кишаво и влажно. И дишащо.

Трупът на Майк Андовър е наполовина потънал в стената. Бил съм се облегнал на стомаха му. Очите на Майк са затворени, сякаш спи. Кожата му изглежда тъмна и увиснала. Той се разлага, а начинът, по който е втъкнат в каменните основи, създава впечатление, че къщата бавно го поглъща. Храносмила го.

Отстъпвам няколко крачи назад. Не ми се иска той да се събуди и да започне да ми обяснява какво точно му се случва.

Тих звук от тътрене на крака грабва вниманието ми и се обръщам, за да видя една фигура, която се движи към мен, като се клати и залита като пияна. Шокът, че не съм сам, веднага е засенчен от факта, че ми се обръща стомахът. Фигурата е на мъж и смърди на пикня и повърнат алкохол. Облечен е с мръсни дрехи, стар дрипав шлифер и панталони с дупки на коленете. Преди да мога да се отместя от пътя му, изражение на страх минава през лицето му. Вратът му се завърта около раменете, сякаш е капачка на бутилка. Чувам продължителното хрущане на гръбначния стълб и той се строполява в краката ми.

Започвам да се чудя дали въобще съм се събудил от онзи кошмар. Тогава, по някаква причина, гласът на баща ми се появява в главата ми. „Не се страхувай от тъмното, Кас. Но и не вярвай, че всичко, което го има в тъмното, го има и на светло. Не е така.“

Мерси, тате. Поредната странна перла на мъдростта, която реши да споделиш с мен.

Но той беше прав. Или поне прав за последното. Кръвта ми пулсира и усещам изпъкналата вена на врата си. Тогава чувам гласа на Анна.

— Виждаш ли какво правя? — пита тя.

Но преди да мога да отговоря, тя ме обгражда с трупове, повече отколкото мога да преброя, проснати по пода като торби със смет и натрупани един върху друг чак до тавана, с ръце и крака, оплетени едни в други като гротескна плитка. Вонята е ужасна. С периферното си зрение забелязвам, че един помръдва, но като поглеждам, виждам, че движението е от буболечките, които се хранят с разложената плът, пъхат се под кожата и я повдигат на невъзможни малки бабуни. Само едно нещо в телата се движи по собствена воля: очите им се въртят лениво напред-назад, покрити с бяла слуз, сякаш се опитват да видят какво им се случва, но вече нямат сили за това.

— Анна — повтарям тихо.

— Тези не са най-страшните — изсъсква тя.

Дано се майтапи. На някои от тези трупове са им били причинени ужасяващи неща. Липсват им крайници или всичките зъби. Покрити са със засъхнала кръв от стотици малки рани. И твърде голяма част от тях са млади хора. Лица като моето, или по-млади от моето, с откъснати бузи и плесен по зъбите. Когато се обръщам и

виждам, че очите на Майк са се отворили, знам, че трябва да се махна оттук. Заеби това с убиеца на духове, майната ѝ на семейната история, няма да остана и минутка повече в някаква стая, която се пълни с мъртви тела.

По принцип нямам клаустрофобия, но в момента трябва много усърдно да си го напомням. Тогава виждам нещо, за което досега не бях имал време. Има стълби, които водят нагоре към приземния етаж. Не знам как е направила така, че да падна право в мазето, и не ми пука. Просто искам горе, във фоайето. А веднъж като съм там, искам да забравя какво видях под краката си.

Втурвам се към стълбите и това е моментът, в който тя пуска водата — блика и се стича отвсякъде, извира от пода и тече през процепи в стените. Мръсна е, по-скоро слуз, отколкото течност, и за секунди се събира до кръста ми. Започвам да се паникьосвам, когато трупът на бездомника със счупения врат минава, плавайки покрай мен. Не ми се плува с тях. Не ми се мисли за всичко, което е под водата, но в съзнанието ми изниква една наистина тъпа картинка, как труповете отдолу отварят челюсти и изведнъж се стрелват към мен по пода да ме захаят за крака като крокодили. Газя покрай бездомника, който се поклаща на повърхността като червясала ябълка, и с изненада чувам как малко стенание се отронва от устните ми. Май ще повърна. Стигам стълбите точно когато една от колоните с трупове се поклаща и се срива с отвратителен плясък.

— Анна, спри!

Кашлям, като се опитвам да не гълтам от зеленикавата вода. Не мисля, че ще издържа. Дрехите ми тежат като в кошмар и пълзя по стълбите като на забавен каданс. Най-последно ръката ми напипва сухия под и се набирам до приземния етаж.

Облекчението трае около половин секунда. После изквичavam като прасе и се хвърлям далеч от вратата на мазето, като очаквам оттам да се появят мъртви ръце, които искат да ме издърпат обратно долу. Но мазето е сухо. Сивата светлина се разлива в помещението долу и виждам стълбите и малко от пода. Всичко е сухо. Няма нищо там. Прилича на всяко друго мазе, където хората обикновено държат консерви и буркани. За да се почувствам още по-глупаво, дрехите ми също са сухи.

Шибаната Анна. Мразя ги тези халюцинации или манипулации на времепространството, или както там се казва. Така и не се свиква с тях.

Изправям се и изтупвам ризата си, въпреки че няма какво да изтупам. Оглеждам се. Намирам се в нещо, което някога е било кухня. Има прашна черна печка и маса с три стола. Много ми се иска да поседна на един от тях, но шкафовете започват да се отварят и затварят от само себе си, чекмеджетата се затръшват, а стените започват да кървят. Ха! Тряска врати и чупи чинии. Анна се държи като обикновен полтъргаист. Колко нелепо.

Леко успокоение се настанява по кожата ми. С полтъргаисти мога да се справя. Свивам рамене, излизам от кухнята и отивам в дневната, където покритият с прашен чаршаф диван ми изглежда толкова облекчаващо познат. Просвам се на дивана, като се надявам, че отстрани това изглежда като проява на някаква смелост. Нищо че ръцете ми още треперят.

— Махай се!

Анна кресва точно над рамото ми. Надигам се и поглеждам над ръба на облегалката и ето я там, моята богиня на смъртта, с коси като голям облак от черни змии и зъби, с които скърца толкова силно, че би накарала живи венци да кървят. Импулсът да скоча към нея с извадена кама кара сърцето ми да ускори двойно ритъма си. Но поемам дълбоко въздух. Анна не ме уби досега. Имам предчувствието, че и в момента не иска да ме убие. Защо иначе ще си губи времето с аквапарка на трупове долу? Дарявам я с най-наперената си усмивка.

— А ако не искам? — питам.

— Дошъл си да ме убиеш — изръмжава тя, очевидно решавайки да не обърне внимание на въпроса ми. — Но не можеш.

— Кое от двете те ядосва повече всъщност?

Тъмна кръв минава през очите и кожата ѝ. Тя е ужасна, отвратителна — убийца. А също така подозирам, че съм в пълна безопасност с нея.

— Ще намеря начин, Анна — обещавам ѝ. — Все има начин да те убия, да те отпратя.

— Не искам никъде да ходя — казва тя.

Цялата ѝ форма се свива, тъмнината се стопява и пред мен застава Анна Корлов, момичето от снимката във вестника.

— Макар че заслужавам да умра.

— Тогава не си го заслужавала — казвам, без задължително да ѝ противореча.

Защото не смятам, че трупите долу са само плод на въображението ѝ. Мисля, че някъде там Майк Андовър наистина бива погълнат от стените на къщата, дори да не го виждам.

Тя разтърсва ръка, долу в китката, където все още се задържат черни вени. Разтърсва я по-силно, затваря очи и те изчезват. Хрумва ми, че гледам не просто един призрак. Гледам призрака и нещото, което е причинено на този призрак. Това са две различни неща.

— Налага ти се да се бориш с това, нали? — казвам меко.

Очите ѝ са пълни с изненада.

— В началото не можех да се боря с него въобще. Това не бях аз. Бях полудяла, затворена вътре, а това беше просто един ужас, който вършеше страшни неща, докато аз гледах, свита в тъгълчето на съзнанието си.

Тя повдига глава и косата се спуска меко по раменете ѝ. Не мога да ги видя като един и същи човек. Богинята и това момиче. Представям си я как гледа през собствените си очи, като че ли са просто прозорци, притихнала и изплашена в бялата си рокля.

— Сега кожата ни се сля — продължава тя. — Аз съм тя. Аз съм това.

— Не — казвам аз и веднага щом го правя, знам, че е вярно. — Ти я ползваш за маска. Можеш да я свалиш. Вече го направи, за да пощадиш мен.

Ставам и заобикалям дивана. Анна изглежда толкова крехка, в сравнение с това, което беше допреди малко. Но не отстъпва и не свежда поглед. Тя не се страхува. Тя е тъжна и любопитна като момичето от снимката. Чудя се каква е била, когато е била жива, дали е било лесно да я разсмееш, дали е била умна. Невъзможно е да си мисля, че е останало много от това момиче сега, шестдесет години и бог знае колко убийства по-късно.

Изведнъж се сецам, че съм ѝ бесен. Размахвам ръка към кухнята и към вратата на мазето.

— Какво беше това, по дяволите?

— Мислех, че трябва да знаеш с какво се захващаш.

— Какво? Да ми се тръшкаш в кухнята като разглезено момиченце — свивам очи. — Опитваш се да ме изплашиш ли? С тази жалка сценка ли се надяваше да ме накараш да хукна навън?

— Жалка сценка? — казва тя подигравателно. — Обзалагам се, че почти си напълнил гащите.

Отварям уста и бързо я затварям. Тя почти ме накара да се засмея, а все още се напъвам да съм й ядосан. Само да не напълня гащите от напъване. Ох, мамка му. Смея се.

Анна премигва и се усмихва, само за момент. Тя също се опитва да не се засмее.

— Бях... — тя спира. — Бях ти ядосана.

— За какво? — питам аз.

— За това, че се опита да ме убиеш — казва тя и тогава и двамата се разсмиваме.

— И особено след като ти толкова се постара да не ме убиеш — усмихвам се. — Сигурно ти се е сторило много грубо от моя страна.

Смея се с нея. Говорим си. Какво е това, някаква изкривена версия на стокхолмски синдром?

— Защо си тук? Пак ли си дошъл да се опитваш да ме убиеш?

— Колкото и странно да звучи, не. Аз... сънувах гаден сън. Искаше ми се да поговоря с някого.

Прокарвам ръка през косата си. От години не съм се чувствал толкова неловко. Всъщност май никога не съм се чувствал толкова неловко.

— И си помислих, ами, Анна сигурно и без това е будна. И ето ме тук.

Анна се засмива леко през нос. После свива вежди.

— Какво мога да ти кажа? За какво можем да си говорим? Нямам контакт със света от толкова много време.

Свивам рамене. Следващото изречение излиза от устата ми, преди да разбере какво се случва.

— Ами, аз и без това не си падам много по света, така че...

Стискам челюст и гледам в пода. Не мога да повярвам, че се държа като някое емо. Оплаквам се на момиче, което е било брутално убито на шестнайсет. Тя е прикована в тази къща с трупове, а аз имам възможност да ходя на училище и да бъда троянец; да ям сандвичите с фъстъчено масло на майка ми и да...

— Ти вървиш с мъртвите — казва тя деликатно. Очите ѝ са озарени и — не мога да повярвам — съчувстващи. — Ходиш след нас от...

— Откакто баща ми умря — казвам аз. — А преди това той вървеше след вас, а аз го следвах. Смъртта е моят свят. Всичко друго, училище, приятели, са само неща, които ми се пречат, докато стигна до следващия си призрак.

Никога не съм го казвал на глас преди. Никога не съм си позволявал да го мисля за повече от секунда. Гледах постоянно да съм зает с нещо и да не ми остава време да мисля за живота, за живеенето, независимо колко много искаше майка ми да се забавлявам, да излизам, да кандидатствам в университети.

— Не ти ли става тъжно понякога? — пита ме тя.

— Не често. Нали имам тази сила? Това призвание.

Бъркам в джоба си и вадя камата, свалям ножницата. Острието проблясва на сивата светлина. Нещо в кръвта ми, в кръвта на моя баща и на неговия преди това, прави това повече от един нож.

— Аз съм единственият в света, който може да ви следва. Не значи ли това, че ми е писано да го правя?

Още преди думите да излязат от устата ми, вече ги презирам. Те ми отнемат всякаква свобода на избор. Анна скръства бледите си ръце. Накланя глава и косата се спуска над рамото ѝ, странно ми е да я гледам как просто пада на нормални тъмни кичури. Очаквам да потрепне и да се раздвижи из въздуха от неусетно течение.

— Да нямаш избор не изглежда честно — казва тя, сякаш чете мислите ми. — Но и да имаш всички тези възможности не е много полезно. Когато бях жива, все не можех да реша какво искам да правя. Харесваше ми да правя снимки: исках да стана фотограф във вестник. Обичах да готвя: исках да се преместя във Ванкувър и да отворя ресторант. Имах един милион различни мечти, но нито една от тях не беше по-силна от другите. В крайна сметка сигурно всичко това просто щеше да ме парализира. Може би щях да си остана тук и да се занимавам с общежитието.

— Не ми се вярва.

Тя излъчва такава сила. Това разумно момиче, което убива с щракване на пръсти. Тя би загърбила Тъндър Бей, ако беше имала избор.

— Честно казано, не помня — въздъхва тя. — Не мисля, че бях силна в живота. Сега ми изглежда сякаш съм се радвала на всеки миг и всеки дъх е бил свеж и очарователен.

Тя поставя ръце на сърцето си иронично, вдишва дълбоко през носа и издишва блажено.

— Най-вероятно не е било така. При всичките ми мечти и фантазии, не помня да съм била... как беше думата? Жизнерадостна.

Усмиввам се и тя също, после прибира кичур коса зад ухото си с жест, който е толкова жив и човешки, че ме кара да забравя какво щях да казвам.

— Какво правим? — питам аз. — Опитваш се да ме накараш да не те убивам, нали?

Тя скръства ръце.

— Като се има предвид, че не можеш да ме убиеш, мисля, че това би било излишно усилие.

Засмивам се.

— Много си самонадеяна.

— Така ли? Знам, че не си ми показал най-доброто от себе си, Кас. Усещам напрежението в острието, усещам как се спираш. Колко пъти си го правил преди? Колко пъти си печелил битката?

— Двадесет и два за последните три години.

Казвам го с гордост. Повече отколкото баща ми е успявал за същото време. На това моето му се вика свръхентузиазъм. Искях да бъда по-добър от него. По-бърз. По-точен. Защото не исках да свърша като него.

Без ножа си не съм нищо особено, просто обикновено седемнайсетгодишно хлапе, с нормално телосложение, може би даже леко кльоцаво. Но когато държа камата в ръката си, човек би казал, че имам три черни колана примерно. Движенията ми са сигурни, силни и бързи. Тя е права, като казва, че не е видяла най-доброто от мен, но не знам защо е така.

— Не искам да те нараня, Анна. Знаеш това, нали? Не е нещо лично.

— Както и аз не исках да убия всички тези хора, които гният в мазето ми — усмивва се тя печално.

Значи не било халюцинация.

— Какво се е случило с теб? — питам я. — Какво те кара да правиш това?

— Не е твоя работа — отговаря тя.

— Ако ми кажеш...

Започвам, но не довършвам. Ако ми каже, ще разбере откъде идва силата ѝ. А като разбере, ще мога да я убия.

Всичко започва да става все по-сложно. Това момиче, изпълнено с въпроси, и онова безмълвно черно чудовище са едно и също. Не е честно. Като прокарам ножа си през нея, дали ще ги разделя? Дали Анна ще отиде на едно място, а онова нещо на друго? Или и Анна ще бъде засмукана в същата празнота, в която отиват и другите?

Мислех, че съм избил тези мисли от главата си преди много време. Баща ми все казваше, че не ни е работа да съдим, че сме просто инструмент. Нашата задача е да ги пратим далеч от живите. Очите му бяха толкова уверени, когато го казваше. Защо аз нямам тази увереност?

Вдигам ръка бавно, за да докосна това студено лице, да прокарам пръсти по бузата ѝ, и се изненадвам, че е мека, а не направена от мрамор. Тя стои като парализирана и после колебливо вдига своята ръка и я поставя върху моята.

Магията е толкова силна, че когато вратата се отваря и Кармел влиза през нея, нито един от двамата ни не помръдва, докато тя не казва името ми.

— Кас? Какво правиш?

— Кармел — изтърсвам аз и ето я и нея, фигурата и очертана в рамката на вратата.

Ръката ѝ е на бравата и изглежда трепери. Кармел прави още една несигурна стъпка навътре в къщата.

— Кармел, не мърдай — казвам аз.

Но тя се взира в Анна, която отстъпва от мен, като прави гримаса и хваща главата си в ръце.

— Това е тя, нали? Това ли уби Майк?

Глупаво момиче, влиза в къщата. Анна отстъпва, колкото може по-бързо, краката ѝ поддават, но вече виждам, че очите ѝ са станали черни.

— Анна, недей, тя не знае — казвам, но е твърде късно.

Каквото и да е това, което позволява на Анна да пощади мен, то явно е за еднократна употреба. Тя изчезва във вихрушка от черна коса и червена кръв, бледа кожа и зъби. За момент настъпва тишина и после чуваме ритмичното кап, кап, кап от роклята ѝ.

И тогава тя се хвърля напред, готова да забие ръце в корема на Кармел.

Скачам върху нея, като в момента на сблъсъка с гранитната мощ си мисля, че съм идиот. Но поне успявам да променя траекторията ѝ, а Кармел отскача встрани. Но избира грешната посока. Сега е по-далеч от вратата. Хрумва ми, че някои хора са умни само над учебниците. Кармел е питомна домашна котка и Анна ще я схруска за закуска, ако не направя нещо. Когато Анна прикляка, червеното от роклята ѝ капе противно по пода, косата и очите ѝ са диви, аз профучавам покрай Кармел и заставам между двете.

— Кас, какво си мислеше, че правиш? — пита Кармел, ужасена.

— Млъкни и върви към вратата — крещя ѝ.

Държа камата пред нас, макар че Анна не се страхува. Когато се хвърля, този път е към мен и аз сграбчвам китката ѝ със свободната си ръка, а с другата се опитвам да я държа на разстояние с острието.

— Анна, спри! — изсъсквам.

Бялото се връща в очите ѝ. Зъбите ѝ скърцат, когато изплюва думите през тях:

— Разкарай я оттук! — изстенва тя.

Блъскам я силно, за да я отстраня от себе си още веднъж. Послехващам Кармел и се мятаме през вратата. Не се обръщаме, преди да сме минали стълбите на верандата и да сме стъпили на чакъла и тревата отпред. Вратата се затръшва и вътре чувам Анна, която беснее, троши и съдира неща.

— Божичко, тя е ужасна — прошепва Кармел и заравя глава в рамото ми.

Стискам я нежно за момент, но после се освобождавам от прегръдката ѝ и се качвам обратно по стълбите.

— Кас! Махни се оттам — крещи Кармел.

Знам какво си мисли, че е видяла, но това, което аз видях, беше, че Анна се опитва да спре. Когато кракът ми стъпва на верандата, лицето на Анна се появява на прозореца, с оголени зъби и изпъкнали

вени по бялата кожа. Тя блъска с ръка по стъклото, което го кара да издрънчи. Тъмна вода се е насъбрала в очите ѝ.

— Анна — прошепвам аз.

Отивам до прозореца, но преди да мога да вдигна ръка, тя се понася назад и се обръща, плъзга се нагоре по стълбището и изчезва.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Кармел не спира да бърбори, докато търчим към колите си. Задава ми един милион въпроси, на които не обръщам внимание. Всичко, за което мога да мисля, е това, че Анна е убийца. И същевременно не е зла. Анна убива, но не иска да убива. Тя не е като никой друг от призраците, пред които съм се изправял. Да, чувал съм за осъзнати призраци, които знаят, че са мъртви. Според Гидиън те са силни, но рядко са враждебни. Не знам какво да правя. Кармел сграбчва лакътя ми и ме завърта към себе си.

— Какво? — питам остро.

— Искаш ли да ми обясниш какво точно правеше там?

— Не съвсем.

Или съм спал повече, отколкото мислех, или съм говорил с Анна повече, отколкото ми се стори, защото измежду облаците са се появявали парчета светлина като късчета масло. Слънцето е още слабо, но драци очите ми. Присещам се за нещо и премигвам към Кармел, като осъзнавам най-после, че тя наистина е тук.

— Какво правиш тук? — казвам аз. — Ти си ме проследила.

Тя пристъпва неловко от крак на крак.

— Не можах да заспя. И исках да разбера дали всичко това е вярно, затова отидох до вас и те видях, че тръгваш.

— Какво дали е вярно?

Тя ме поглежда изпод дългите си мигли, сякаш иска сам да се досетя за какво става въпрос, за да не ѝ се налага да го казва на глас, но аз мразя тази игра. След няколко дълги секунди тишина и физиономии на раздражение от моя страна, тя се пречупва.

— Говорих с Томас. Той казва, че ти...

Тя клати глава, сякаш се чувства глупаво, че го вярва. Аз се чувствам глупаво най-вече защото се доверих на Томас.

— Той казва, че работата ти е да убиваш призраци. Като в „Ловци на духове“, или нещо такова.

— Не съм ловец на духове.

— Тогава какво правеше там?

— Говорех с Анна.

— Говорил си с нея? Тя уби Майк! Можеше да убие и теб!

— Не, не можеше.

Поглеждам към къщата. Странно ми е да говоря за нея толкова близо до дома ѝ. Някак си ми се струва нередно.

— За какво си говорихте? — пита Кармел.

— Винаги ли си толкова любопитна?

— Какво, да не е било нещо лично? — изсумтява тя.

— Може и да е било — отговарям аз.

Искам да се махна оттук. Искам да отида да оставя колата на майка ми и после Кармел да ме закара да събудим Томас. Може би ще издърпам матрака изпод него. Ще е забавно да го гледам как подскача сънено на голите пружини.

— Виж, хайде просто да се махнем оттук, става ли? Ела с мен до нас и после може да отидем при Томас с твоята кола. Ще обясня всичко, обещавам — добавям, като виждам, че ме гледа скептично.

— Добре — казва тя.

— И Кармел...

— Да?

— Никога повече не ме наричай „ловец на духове“, става ли?

Тя се усмихва и аз също.

— Само да сме наясно.

Тя леко ме докосва, като тръгва към колата си, но аз я хващам за лакътя.

— Не си споменавала за глупостите, които ти е казал Томас, на други хора, нали?

Тя клати глава.

— Дори на Натали и Кейти?

— Казах на Нат, че ще се виждам с теб, за да ме покрива, ако нашите се обадят. Казах им, че ще спя при нея.

— За какво ѝ каза, че ще се виждаме?

Тя ми хвърля презрителен поглед. Предполагам, че Кармел Джоунс се среща тайно през нощта с момчета само по романтични причини. Прокарвам нервно ръка през косата си.

— И какво сега, трябва да си измисля нещо за в училище? Че сме се натискали например?

Струва ми се, че мигам излишно много. А раменете ми са приведени и се чувствам с десет сантиметра по-нисък от нея. Тя ме гледа развеселена.

— Не те бива много в това, а?

— Нямам кой знае колко практика, Кармел.

Тя се смее. Мамка му, наистина е красива. Нищо чудно, че Томас е изпортил всичките ми тайни. Само едно шибване с камшика на миглите ѝ сигурно го е пратило в нокаут.

— Не се безпокой — казва тя. — Ще измисля нещо. Ще кажа на всички, че се целуваш страхотно.

— Не искам да ми правиш услуги. Виж, просто карай след мен до нас, става ли?

Тя кимва и се мушва в колата си. Влизам в моята и ми се приисква да надуя клаксона, като ударя глава във волана. Така поне няма да се чува, че крещя. Защо е толкова объркано всичко? Заради Анна ли? Или заради нещо друго? Защо не мога да държа хората далеч от работата си? Никога не ми е било толкова трудно. Досега всички вярваха на каквато и лигава история да измисля, защото дълбоко в себе си не искаха да знаят истината. Като Чейс и Уил. Те изкльопаха измислиците на Томас доста лесно.

Но вече е твърде късно. Томас и Кармел са замесени в играта. А този път тя е много по-опасна.

— Томас с родителите си ли живее?

— Не мисля — казва Кармел. — Родителите му загинаха в катастрофа. Пиян шофьор влязъл в тяхната лента. Или поне така казват хората в училище.

Тя свива рамене.

— Мисля, че живее само с дядо си. Стар, доста странен тип.

— Супер.

Блъскам по вратата. Не ми пука дали ще събудя Морфран. Ще му дойде добре малко вълнение на пиперливия стар ястреб. Но след около тринадесет много шумни и дрънчащи потропвания вратата се отваря рязко и се появява Томас в някакъв изключително непривлекателен зелен халат.

— Кас? — прошепва той през жабата в гърлото си.

Не мога да не се усмихна. Трудно е да му се сърди човек, когато изглежда като четиригодишно дете с размери на тийнейджър, с коса,

сплескана на една страна, и очила, които висят по средата на носа му. Когато осъзнава, че и Кармел стои насреща му, той бързо избърсва уста, в случай че има нощни лигички, и се опитва да приглади косата си. Неуспешно.

— Ъ-ъ, какво правите тук?

— Кармел ме проследи до къщата на Анна — казвам с нахална усмивка. — Ще познаеш ли защо би й хрумнало такова нещо?

Той се изчервява. Не знам дали е защото се чувства виновен, или защото Кармел го вижда по пижама. Така или иначе, се отмества, за да ни пусне да влезем, и ни води през оскъдно осветен коридор към кухнята.

Навсякъде мирише на билковия тютюн от лулата на Морфран. Виждам го и него, едрата му приведена фигура налива кафе. Подава ми чаша преди дори да съм поискал. Мърморейки си нещо по наш адрес, той излиза от кухнята.

Междувременно Томас е спрял да се щура нервно наоколо и сега се взира в Кармел.

— Тя се е опитала да те убие — изтърсва той с ококорени очи. — Не можеш да спреш да мислиш как сгърчените й пръсти се стрелват към корема ти.

Кармел премигва.

— Как разбра?

— Не прави така — предупреждавам Томас. — Караш хората да се чувстват некомфортно. Навлизаш в личното им пространство, нали се сецаш?

— Знам — казва той и добавя към Кармел. — Не го правя много често. Обикновено само когато хората имат силни или агресивни мисли или когато мислят за едно и също постоянно.

Той се усмихва.

— В твоя случай — и трите.

— Ти четеш мисли? — пита Кармел с недоверие.

— Седни, Кармел — казвам аз.

— Не ми се сяда — казва тя. — Научавам толкова много интересни неща за Тъндър Бей през последните няколко дни.

Скръства ръце.

— Ти четеш мисли, нещо в онази къща коли бившите ми гаджета, а пък ти...

— Убивам призраци — довършвам вместо нея. — С това.

Вадя камата и я поставям на масата.

— Какво друго ти е казал Томас?

— Само че и баща ти е правел същото — казва тя. —
Предполагам, че така е умрял.

Поглеждам Томас ядосано.

— Съжалявам — казва той безпомощно.

— Няма нищо. Не ти е лесно. Знам.

Ухилвам се, а той ме поглежда отчаяно. Все едно на Кармел не й е ясно вече. Да не е сляпа? Въздъхвам.

— И сега какво? Има ли някакъв шанс просто да ти кажа да се прибереш и да забравиш всичко това? Има ли някакъв начин да избегна това да се превърнем в някаква весела групичка от...

Преди устата ми да довърши фразата, навеждам глава и изпъшквам в ръцете си. Кармел схваща и се засмива.

— Весела групичка ловци на духове? — пита тя.

— Аз ще съм Питър Венкман — казва Томас.

— Няма да си заплюваме герои — отвръщам рязко. — Не сме ловците на духове. Аз боравя с камата, аз убивам духовете и не искам да ми се мотае в краката през цялото време. Освен това е очевидно, че аз щях да съм Питър Венкман.

Поглеждам Томас косо.

— Ти щеше да си Егон.

— Чакай малко — казва Кармел. — Не решаваш само ти. Майк ми беше приятел, или нещо като приятел.

— Това не значи, че можеш да помогнеш. Тук не става дума за отмъщение.

— А за какво?

— Става дума... да я спра.

— Ами, не може да се каже, че се справяш много добре. А и от това, което видях, не изглеждаше даже да се опитваш.

Кармел е повдигнала вежда към мен. От този поглед нещо започва да пари по бузите ми. Леле майко, изчервявам се!

— Това са глупости — изтърсвам аз. — Тя е труден противник, какво да правя? Но имам план.

— Да — казва Томас в моя защита. — Кас го е измислил. Вече събрах камъни от езерото. Сложил съм ги да се зареждат на лунна

светлина. Кокошите крака ги поръчахме, но временно ги нямат в наличност.

Като заговаряме за заклинанието, ми става тревожно, сякаш нещо бъркам. Сякаш пропускам нещо.

Някой влиза, без да чука. Почти не забелязвам и това ме кара да мисля, че пропускам и още нещо. Напъвам си мозъка още няколко секунди и тогава вдигам поглед и виждам Уил Розенбърг.

Изглежда като да не е спал с дни. Диша тежко, а брадичката му е увиснала. Чудя се дали е пил. Има петна от мръсно и мазно по дънките му. Горкото момче приема всичко това доста тежко. Той се взира в ножа ми на масата, затова го взимам и го прибирам в задния джоб.

— Знаех си, че нещо не е наред с теб — казва той.

Дъхът му е шестдесет процента бира.

— Всичко това се случва някак си заради теб, нали? Откакто дойде тук, всичко се обърка. Майк го усещаше. Затова не искаше да се навърташ около Кармел.

— Майк не знаеше нищо — казвам спокойно. — Това, което се случи с него, беше нещастен случай.

— Убийството не е нещастен случай — промърморва Уил. — Спри да ме лъжеш. Каквото и да си намислил, искам да се включа.

Изпъшквам. Нищо не върви както трябва. Морфран се връща в кухнята без да ни обръща внимание и вместо това се взира в кафето си, сякаш там се случва нещо супер интересно.

— Кръгът се разширява — е всичко, което казва.

Изведнъж проблемът, който ми убягва, щраква на мястото си.

— Мамка му — казвам.

Отмятам глава назад и гледам в тавана.

— Какво — пита Томас. — Какво има?

— Заклинанието — отговарям. — Кръгът. Трябва да сме вътре в къщата, за да го направим.

— Да, и? — казва Томас.

Кармел загарява веднага; лицето ѝ помръква.

— Ами, Кармел беше в къщата тази сутрин и Анна почти я изяде. Единственият човек, за когото е безопасно да бъде в тази къща, съм аз, а аз нямам достатъчно вещерски умения, за да направя сам заклинанието.

— Не можеш ли да я задържиш достатъчно дълго, за да можем ние да направим защитния кръг? После ще сме в безопасност.

— Не — казва Кармел. — Няма начин. Трябваше да го видите тази сутрин, тя го гонеше като муха.

— Мерси — изсумтявам аз.

— Вярно е. Томас няма да излезе жив оттам. Ти не можеш да го защитиш. А той самият ще е зает със заклинанието.

Уил скача напред и сграбчва лакътя на Кармел.

— За какво говориш? Ти си ходила в къщата? Да не си луда?! Майк щеше да ме убие, ако ти се беше случило нещо лошо!

Тогава си спомня, че Майк е мъртъв.

— Трябва да измислим начин да оформим кръга и да направим заклинанието — мисля на глас. — Иначе Анна никога няма да ми каже по собствена воля какво се е случило.

Най-после Морфран проговаря.

— Всичко се случва с причина, Тезеус Касио. Имаш по-малко от седмица да измислиш нещо.

По-малко от седмица. По-малко от седмица. Няма как да стана компетентна вещица за по-малко от седмица, а със сигурност няма да стана и по-силен или по-способен да контролирам Анна. Трябва ми подкрепление. Трябва да се обадя на Гидиън.

Всички стоим в градината пред къщата на Томас, сбирката ни в кухнята приключи. Неделя е, мързелива, тиха неделя, твърде рано е дори за църква. Кармел върви с Уил към колите. Каза, че ще го изпрати до тях, ще постои малко с него. Все пак тя е най-близката му приятелка, а едва ли може да си представи, че Чейс помага много в случая. Предполагам, че е права. Преди да тръгне, тя дръпна Томас настрана и си казаха нещо шепнешком. Докато гледаме как Кармел и Уил се отдалечават, го питам за какво е станало дума.

Той свива рамене.

— Просто искаше да ми каже, че се радва, че съм ѝ разказал. И че се надява да не си ми ядосан, защото тя ще пази тайната ти. Просто иска да помогне.

И после продължава да говори и да говори и да се опитва да придаде важност на това как тя го била докоснала по ръката. Ще ми се

да не бях питал, защото сега няма да млъкне.

— Виж — казвам, — радвам се, че Кармел е започнала да те забелязва. Ако си изиграеш добре картите, може и да имаш шанс. Просто не ѝ бъркай в главата твърде много. Доста я стресна с това.

— Аз и Кармел Джоунс — казва той подигравателно, макар че продължава да се взира с надежда след колата ѝ. — След милион години, може би. По-вероятно е да се забие с Уил, докато го успокоява. Той е умен, харесван, като нея. Не е лошо момче.

Томас пооправя очилата си. И Томас не е лошо момче и може би един ден ще го осъзнае. Засега му казвам да отиде да се облече.

Когато той се обръща и тръгва обратно към къщата, забелязвам нещо. Около градината минава пътечка в полукръг, която стига до края на алеята към пътя. Там, където се срещат, има малко бяло дърво, фиданка на бреза. А от най-ниския клон виси тънък черен кръст.

— Хей — викам след него и соча. — Какво е това?

Но не ми отговаря той. Морфран излиза наперено на верандата по чехли и синя пижама, с кариран халат, завързан около издутия му корем. Тоалетът му изглежда нелепо под рокендрол брадата с плитка, но не за това мисля сега.

— Кръстът на Папа Легба — казва той простиичко.

— Ти практикуваш вуду? — казвам аз и той изсумтява, което приемам за потвърждение. — И аз.

Той се изсвива в чашата с кафе.

— Не, не практикуваш. А и не бива.

Добре де, беше блъф. Не практикувам. Уча се. А тук имам златна възможност.

— Защо да не бива? — питам.

— Синко, във вуду магията става въпрос за сила. Силата, която е в теб, и силата, която канализираш. Силата, която крадеш, и силата, която получаваш от скапаното пиле, което изяждаш на вечеря например. А ти имаш около десет хиляди волта в това нещо в кожената ножница на кръста ти.

Инстинктивно докосвам камата в задния ми джоб.

— Ако се занимаваше с вуду и беше успял да канализираш това, ами, тогава щеше да е като да гледам как нощна пеперуда лети към огромна лампа за комари. Щеше да изгаряш двадесет и четири часа в денонощието.

Той свива очи.

— Може би някой ден ще те науча.

— Ще се радвам.

Казвам последното в момента, в който Томас се появява отново на верандата в чисти, но все пак разностилни дрехи. Притичва надолу по стълбичките.

— Къде отиваме? — пита той.

— Пак при Анна — казвам аз.

Той леко позеленява.

— Трябва да измисля как да стане този ритуал или след седмица ще се взирам в няколко откъснати глави и вътрешностите на Кармел.

Томас позеленява и го тупвам по рамото.

Обръщам се пак към Морфран. Той ни хвърля погледи над ръба на чашата кафе. Значи вуду магията канализира сила. Интересен тип е този. А и ми даде твърде много храна за размисъл, за да мога да заспя.

По пътя натам събитията от последната нощ започват да избледняват. Клепачите ми са като шкурка, а главата ми клюма, дори и след като изпих на един дъх чашата с разреждател за боя, на което Морфран вика кафе. Томас мълчи по целия път към Анна. Сигурно още си мисли за докосването на Кармел по ръката му. Ако животът беше справедлив, Кармел щеше да се обърне и да погледне в очите му, да види, че той е неин покорен роб, и да бъде благодарна. Да го вдигне на крака и той да не бъде вече роб, а да бъде просто Томас и двамата да са щастливи, че се имат един друг. Но животът не е справедлив. Тя сигурно ще се хване с Уил, а Томас ще страда тихо.

— Не искам да доближаваш къщата — казвам, за да го извадя от унеса и за да се уверя, че няма да пропусне отбивката. — Може да изчакаш в колата или да дойдеш с мен отпред. Но сигурно е нестабилна след тази сутрин, така че е най-добре да не се качваш на верандата.

— Не се тревожи, нямам такива намерения — изсумтява той.

Паркираме на алеята пред къщата, той решава да остане в колата. Тръгвам сам. Като отварям вратата, поглеждам надолу, за да се уверя, че стъпвам във фоайето и няма да падна по лице в морето от мъртви тела.

— Анна? — викам я. — Анна? Добре ли си?

— Доста тъп въпрос.

Тя излиза от една стая до стълбите на горния етаж. Обляга се на парапета — не черната богиня, а момичето.

— Аз съм мъртва. Не мога нито да съм добре, нито да не съм добре.

Очите ѝ са тъжни. Тя е самотна, виновна и в капан. Мъчно ѝ е за самата себе си и не мога да кажа, че я виня.

— Не исках да стане така — казвам честно и пристъпвам към стълбите. — Не бих те поставил в такава ситуация. Кармел ме беше проследила.

— Тя добре ли е? — пита Анна с изненадващо изтънял глас.

— Нищо ѝ няма.

— Това е добре. Мислех, че може да съм я наранила. А тя има толкова хубаво лице.

Анна не гледа към мен. Човърка нещо по парапета. Опитва се да ме накара да кажа нещо, но не знам какво.

— Трябва да ми кажеш какво се е случило с теб. Трябва да знам как си умряла.

— Защо искаш да ме накараш да си го припомня? — пита тихо тя.

— Защото трябва да те разбере. Трябва да разбере защо си толкова силна — започвам да мисля на глас. — Доколкото знам, убийството ти не е било чак толкова странно или ужасно. Не е било дори чак толкова брутално. И не мога да разбере защо си такава, каквата си. Трябва да има нещо...

Когато спирам, Анна ме гледа с разширени, отвратени очи.

— Какво?

— Започвам да съжалявам, че не те убих — казва тя.

На лишения ми от сън мозък му отнема минутка да я разбере, но когато това най-после се случва, се чувствам като пълен задник. Бил съм около твърде много смърт. Виждал съм толкова много болни, извратени неща, че говоря за тях все едно разказвам приказка за лека нощ.

— Колко знаеш — пита тя, — за това, което се случи с мен?

Гласът ѝ е по-тих, почти сподавен. Разговорите за убийства, изброяването на факти са неща, с които съм израснал. Само че сега не знам как да го направя. Когато Анна стои пред мен, това се превръща в нещо повече от думи или картинки от книга. Когато най-после

проговарям, казвам всичко бързо и нацяло, както се маха лепенка от рана.

— Знам, че си била убита през 1958 г., когато си била на шестнайсет. Някой ти е прерязал гърлото. Била си на път към училищен бал.

Малка усмивка се заиграва по устните ѝ, но не се задържа.

— Много исках да отида — казва тя тихо. — Щеше да бъде последният ми бал. Първият и последният.

Тя поглежда роклята си и прокарва пръсти по шева.

— Щях да нося това.

На мен не ми изглежда като кой знае какво, просто права бяла рокля с малко дантели и панделки, но какво ли разбирам аз? Първо, не съм момиче и второ, не знам много за 1958 г. Тогава може да е била много шик, както би казала майка ми.

— Не е нищо особено — казва тя, сякаш ми чете мислите. — Една от наемателките в общежитието по това време беше шивачка. Мария. От Испания. Мислех, че е много екзотична. Наложило ѝ се да остави дъщеря си, малко по-малка от мен, когато дошла тук, и обичаше да си говори с мен. Взе ми мерките и ми помогна да я уشيا. Исках нещо по-елегантно, но никога не ме е бивало в шиенето. Непохватни пръсти.

Показва ми ръцете си, сякаш да видя какви бели могат да вършат.

— Много си красива — казвам аз, защото това е първото нещо, което идва в тъпата ми, празна глава.

Замислям се дали да не си отрежа езика с камата. Едва ли това искаше да чуе, а и прозвуча някак грешно. Гласът ми е не на място. Добре поне, че не измодулира като на Питър Брейди.

— Защо щеше да ти бъде последният бал? — питам бързо.

— Щях да избягам от къщи — казва тя.

Непокорство проблясва в очите ѝ, както сигурно е било и тогава, и има плам в гласа ѝ, който ме натъжава. После всичко това изчезва и тя изглежда объркана.

— Не знам дали щях да го направя. Но исках.

— Защо?

— Исках да започна живота си — обяснява тя. — Знаех, че нищо няма да направя, ако остана тук. Щеше да трябва да се занимавам с общежитието. А и ми беше писнало да се боря.

— Да се бориш?

Правя още една стъпка напред. Кичури коса се спускат покрай шията ѝ и се раздвижват, когато тя прегръща раменете си. Толкова е бледа и малка, че трудно мога да си я представя да се бори с когото и да било. Не и с юмруци.

— Не беше точно борба — казва тя. — И същевременно беше. С нея. И с него. Криех се, карах ги да мислят, че съм по-слаба, защото те така искаха. Тя ми каза, че баща ми би искал така. Да бъде тихо и послушно момиче. А не блудница. Не курва.

Поемам дълбоко въздух. Питам кой я е нарекъл така, кой би казал такова нещо, но тя вече не ме слуша.

— Той беше лъжец. Лентяй. Правеше се, че обича майка ми, но не беше така. Каза, че ще се ожени за нея и тогава ще има всичко останало.

Не знам за какво говори тя, но се досещам какво се има предвид под „всичко останало“.

— Ти си била — казвам тихо. — Той е преследвал теб.

— Той... ме причакваше, в кухнята или навън. Чувствах се като парализирана. Мразех го.

— Защо не каза на майка си?

— Не можех... — тя спира, но после продължава. — Не можех да му се оставя. Щях да избягам. Щях.

Лицето ѝ е като вкаменено. Дори очите ѝ не изглеждат живи. Всичко, което е останало от нея, са движещи се устни и глас. Всичко друго се е прибрало вътре.

Вдигам ръка и докосвам бузата ѝ, студена като лед.

— Той ли беше? Той ли те уби? Той ли те проследи онази нощ и...

Анна клати глава много бързо и се отдръпва.

— Стига толкова — казва тя с глас, който се опитва да бъде твърд.

— Анна, трябва да знам.

— Защо? Защо трябва да знаеш? Какво ти влиза в работата? — Тя слага длан на челото си.

— Самата аз едва си спомням. Всичко е покрито с кал и кръв.

Клати глава, разстроена е.

— Няма какво да ти кажа! Бях убита, всичко стана черно и после се озовах тук. Бях това нещо и убивах, и убивах и не можех да спра.

Дишането ѝ прескача.

— Направиха ми нещо, но не знам какво. Не знам.

— Те? — питам, но виждам, че това няма да продължи.

Буквално я виждам как се затваря в себе си и след няколко минути може да се намирам тук наред вихрушката на момичето с черни вени и кървяща рокля.

— Има едно заклинание — казвам аз, — което може да ми помогне да разбере.

Тя се успокоява малко и ме поглежда сякаш съм изперкал.

— Магически заклинания? — пуска една малка недоверчива усмивка. — Ще ми пораснат крилца като на фея или ще прескачам огън?

— За какво говориш?

— Магията не съществува. Това са измислици и суеверия, стари проклетия на езика на бабите ми във Финландия.

Не мога да повярвам, че се съмнява в съществуването на магиите, при условие че стои пред мен мъртва и говори. Но нямам възможност да я убеждавам, защото нещо започва да се случва, нещо се обърква в главата ѝ и тя потръпва. Когато премигва, погледът ѝ е някъде далеч.

— Анна?

Ръката ѝ се стрелва напред, за да ме държи на разстояние.

— Няма нищо.

Приближавам се и я поглеждам.

— Това не беше нищо. Спомни си нещо, нали? Какво беше? Кажете ми!

— Не, аз... нищо не беше. Не знам.

Тя докосва слепоочията си.

— Не знам какво стана.

Няма да е лесно. Ще бъде почти невъзможно, освен ако не получа нейното съдействие. Тежко чувство на безнадеждност се промъква в изтощените ми крайници. Усещането е сякаш мускулите ми започват да атрофират, а моите не са кой знае какво така или иначе.

— Моля те, Анна. Имам нужда от помощта ти. Трябва да ни позволиш да направим заклинанието. Трябва да пуснеш и още хора с

мен.

— Не. Никакви заклинания! И никакви други хора! Знаеш какво ще стане. Не мога да го контролирам.

— За мен можеш да го контролираш. Ще можеш и за тях.

— Не знам защо не ми се налага да те убия. А и не ти ли стига това? Защо ме молиш за още услуги?

— Анна, моля те! Трябва да пуснеш поне Томас и може би Кармел, момичето, което видя тази сутрин.

Анна гледа към палците на краката си. Тъжна е, знам, че е тъжна, но тъпото „по-малко от седмица“ на Морфран звъни в ушите ми и искам просто да се свършва с всичко. Не мога да оставя Анна на воля още цял месец, в който е много вероятно да добави към колекцията в мазето. Няма значение, че ми е приятно да си говоря с нея. Няма значение, че я харесвам. Няма значение, че това, което ѝ се е случило, не е било честно.

— Ще ми се да си тръгваш — казва тихо тя.

Когато вдига поглед, виждам, че почти плаче и гледа през рамото ми към вратата или може би към прозореца.

— Знаеш, че не мога — казвам като огледало на думите ѝ отпреди малко.

— Караш ме да искам неща, които не мога да имам.

Преди да успея да отгатна какво има предвид, тя потъва в стълбите, долу, дълбоко в мазето, където знае, че няма да я последвам.

Гидиън се обажда точно след като Томас ме оставя пред къщи.

— Добро утро, Тезеус. Извинявай, че те будя толкова рано в неделя.

— Буден съм от часове, Гидиън. И вече поработих здраво.

От другата страна на Атлантика той сигурно ми се хили. Като влизам в къщата, кимвам за добро утро на майка ми, която гони Тибалт надолу по стълбите и дудне, че плъховете не са добра храна за него.

— Колко жалко — киска се Гидиън. — А аз чакам от часове да ти се обадя, с надеждата, че ще ти дам шанс да се наспиш. Много досадно беше. Тук е почти четири следобед, предполагам знаеш. Но мисля, че вече имам основната част от заклинанието ти.

— Не знам дали има значение изобщо. Щях да ти звъня по-късно. Има проблем.

— Какъв тип проблем?

— От типа, че никой, освен мен не може да влезе в къщата, а аз не съм вещица.

Разказвам му малко по-подробно какво се е случило, като по някаква причина пропускам факта, че съм имал дълги разговори с Анна през нощта. Чувам го да цъка с език от другата страна. Сигурен съм, че също така потърква брадичката си и си почиства очилата.

— И си абсолютно неспособен да я подчиниш, така ли? — пита накрая той.

— Напълно. Тя е като Брус Лий, Невероятният Хълк и Нео от „Матрицата“ три в едно.

— Да. Благодаря ти за напълно безполезните и неразбираеми референции от поп културата.

Усмиввам се. Най-малкото перфектно знае кой е Брус Лий.

— Но си остава фактът, че трябва да направиш заклинанието. Нещо в начина, по който това момиче е умряло, ѝ вдъхва тази ужасяваща сила. Просто е въпрос на това да се открие тайната. Спомням си как един призрак създаваше проблеми на баща ти през 1985 г. По някаква причина можеше да убива, без да придобива телесна форма. Отне ни три сеанса и пътуване до една сатанинска църква в Италия, за да разберем, че единственото нещо, което му позволява да остане на тази земя, е едно заклинание, поставено в доста обикновен каменен бокал. Баща ти го счупи и, просто ей така, вече нямаше призрак. Същото ще се получи и при теб.

Тази история баща ми я разказа веднъж и помня, че беше доста по-сложно. Но няма какво да се заяждам. И без това е прав. Всеки призрак си има своите методи, своята торба с трикове. Имат различни мотиви и различни желания. А като ги убия, всеки си тръгва по своя път.

— Какво точно ще постигнем с това заклинание? — питам.

— Осветените камъни оформят защитен кръг. След като бъде направен, тя няма да може да достигне до тези вътре в кръга. Вещицата, която изпълнява ритуала, може да улови каквито енергии витаят в къщата и да ги отрази в кристалната купа. Кристалната купа ще ви покаже, каквото търсите. Разбира се, не е чак толкова просто;

трябват кокоши крака и някаква смес от билки, с която майка ти може да помогне, а после ще трябват малко песнопения. Ще ти пратя текста по имейл.

Говори, сякаш става дума за детска работа. Дали си мисли, че преувеличавам? Не разбира ли колко ми е трудно да призная, че Анна може да ме надвие във всеки един момент? Да ме размята като парцалена кукла, да ми бие шамари зад врата, да бърше прах с лицето ми и после да ме сочи с пръст и да ми се смее.

— Няма да се получи. Не мога да оформя кръга. Никога не ми се е отдавало вещерството. Майка ми трябва да ти е разказвала. Всяка година оплесквах курабийките ѝ за Белтейн^[1], докато не станах на седем.

Знам какво ще ми каже. Ще въздъхне и ще ме посъветва да се върна в библиотеката, да започна да говоря с хора, които знаят какво се е случило. Да се опитам да разбера фактите за едно убийство, което е в забрава от петдесет години. И точно това трябва да направя. Защото няма да изложа Томас и Кармел на опасност.

— Хм.

— Хм, какво?

— Ами, опитвам се да си припомня ритуалите, които съм изпълнявал през всичките си години на занимания с парапсихология и мистицизъм...

Почти чувам как колелцата в мозъка му се въртят. Има нещо наум и започвам да се обнадеждавам. Знаех си, че разбира от повече неща, а не само как се сервира наденица с картофено пюре.

— Казваш, че имаш няколко просветени на разположение?

— Няколко какви?

— Вещици.

— Всъщност само една. Моят приятел Томас.

От страната на Гидиън чувам дълбоко вдишване, последвано от доволна пауза. Знам какво си мисли старата пушка. Не ме е чувал да ползвам фразата „мой приятел“ досега. Само да не ми се разочувства.

— Не е много напреднал.

— Стига ти да му имаш доверие, само това е важно. Но ще ти трябват още хора. Той и още двама. Всеки ще заеме една от четирите посоки в кръга. Ще го оформите отвън, нали разбираш, и ще влезете в къщата готови за работа.

Прави нова пауза, за да помисли още малко. Много е доволен от себе си.

— Ще затворите призрака в центъра на кръга и ще бъдете в пълна безопасност. Ако използвате нейната сила, това ще направи заклинанието още по-мощно и разкриващо. Възможно е също така това да я отслаби достатъчно, за да можеш да я довършиш.

Преглъщам с мъка и усещам тежестта на камата в задния ми джоб.

— Абсолютно — казвам.

Слушам го още десет минути, докато той описва детайлите, като през цялото време си мисля за Анна и за това, което ще ми разкрие. Накрая мисля, че съм запомнил повечето неща, които трябва да направя, но все пак го моля да ми прати имейл с инструкции.

— А кого ще вземеш, за да запълните кръга? Някой, който има връзка с призрака, ще е най-добре.

— Ще хвана едно момче, Уил, и една приятелка, Кармел. Не казвай нищо. Знам, че не се справям много добре с това да държа хората настрана от работата си.

Гидиън въздъхва.

— Ах, Тезеус. Никой не очаква да си сам в това. Баща ти имаше много приятели, а също така имаше майка ти и теб. С времето и твоят кръг ще се разширява. Няма нищо срамно в това.

Кръгът се разширява. Защо всички това ми повтарят? Голям кръг означава повече хора да ми се пречат в краката. Трябва да се махна от Тъндър Бей. Далеч от тази бъркотия и обратно към рутината — отивам, намирам, убивам.

Отивам, намирам, убивам. Като с шампоан — нанасяте, изплаквате, повтаряте. Животът ми, разграфен от една проста процедура. Чувството е на празнота и тежест едновременно. Мисля си за това, което каза Анна — че иска неща, които не може да има. Може би разбирам какво има предвид.

Гидиън продължава да говори.

— Кажи, ако ти трябва още нещо. Въпреки че от мен са просто прашните книги и старите истории през един океан разстояние. Истинската работа се пада на теб.

— Да. На мен и моите приятели.

— Точно така. Чудничко. Ще бъдете като онези четиримата от филма. Сещаш ли се, този с човечето от захарен памук^[2].
Майтапиш се.

---

[1] Пролетен празник от келтската митология за здраве на добитъка, реколтата и хората. Празнуван също от практикуващите Уика. — Б.пр. ↑

[2] Препратка към епизод на „Ловци на духове“. — Б.р. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Майка ми и аз седим в колата в края на училищния паркинг и гледаме как автобусите пристигат и разтоварват ученици по тротоарите, които после хукват към входната врата. Процесът напомня на завод — като конвейер за бутилки на обратно.

Разказах ѝ какво сме говорили с Гидиън и я помолих да помогне с билковата смес, а тя се съгласи. Забелязвам, че изглежда малко преуморена. Има тъмни розово-лилави кръгове под очите, а косата ѝ е с леко убит цвят. Обикновено блести като медна купа.

— Добре ли си, мамо?

Тя се усмихва и ме поглежда.

— Разбира се, дечко. Просто се тревожа за теб, както винаги. А и Тибалт. Събуди ме миналата нощ, скачаше по вратичката на тавана.

— Кофти, съжалявам. Забравих да се кача и да сложа капаните.

— Няма нищо. Чух нещо да се движи там миналата седмица и звучеше доста по-голямо от плъх. Може ли миеша мечка да се качи на тавана?

— Може би просто са много плъхове — изказвам предположение и тя потръпва. — Може би е най-добре да повикаш някой да провери.

Тя въздъхва и потропва по волана.

— Може би.

Свива рамене. Изглежда тъжна и ми идва наум, че не знам как ѝ понася новото място. Не можах да ѝ помогна много този път — нито е домакинството, нито с нищо. Почти не се прибирам вкъщи. Поглеждам към задната седалка и виждам кашон, пълен е омайни свещи в различни цветове, готови за продажба в една местна книжарница. По принцип трябваше да ѝ помогна да ги натовари и да сложа нужните етикети, завързани с цветна корда.

— Гидиън казва, че си намерил нови приятели — казва тя и се заглежда в тълпата пред училище, сякаш опитва да ги разпознае.

Трябваше да се сетя, че Гидиън веднага ще се раздрънка. Той се държи като настойник. Не точно като доведен баща — по-скоро като

кръстник или като морско конче, което иска да ме натъпче в джоба на коремчето си.

— Само Томас и Кармел — казвам. — Виждала си ги вече.

— Кармел е много хубаво момиче — казва тя обнадеждено.

— И Томас мисли така.

Тя въздъхва, после се усмихва.

— Това е хубаво. Той има нужда от женска ръка.

— Мамо — изпъшквам аз. — Гадост.

— Нямах предвид в този смисъл — смее се тя. — Искам да кажа, че трябва някой да го постегне малко. Да му даде увереност. Виж колко са му смачкани дрехите, целият е намачкан. И мирише на стара лула.

Тя рови нещо по задната седалка и в ръката ѝ се появява цяло тесте пощенски пликове.

— Чудех се какво е станало с всичката ми поща — казвам, докато ги разглеждам.

Вече са отворяни. Нямам нищо против. Всички са по работа, следи на духове, нищо лично. В средата на купчината е голям плик от Руди Бристол-Маргаритката.

— Маргаритката е писал — казвам. — Чете ли го?

— Просто иска да знае как върви при теб? И да ти разкаже какво е ставало при него през последния месец. Искан да отидеш в Ню Орлиънс заради един дух на вещица, който се спотайва в корените на някакво дърво. Според него ползвала дървото за жертвоприношения. Не ми хареса как говори за нея.

Ухилвам се.

— Не всяка вещица е добра, мамо.

— Знам. Извинявай, че ти четох пощата. Но ти беше твърде съсредоточен в другото и така и не ги забеляза; пликите си седяха на шкафчето. Искан да го отметна вместо теб. Да се уверя, че не пропускаш нищо важно.

— И пропускам ли?

— Един професор от Монтана иска да отидеш и да убиеш някакво уендиго^[1].

— Аз да не съм ван Хелсинг?

— Той казва, че познава д-р Бароуз от Холиоук.

Изсумтявам.

— Д-р Бароуз знае, че чудовищата не са истински.

Майка ми въздъхва.

— Кой знае кое е истинско и кое — не? Повечето от нещата, които ти си отпратил от тоя свят — някои биха ги нарекли чудовища.

— Така е — слагам ръка на вратата. — Сигурна ли се, че ще можеш да намериш билките, които ми трябва?

Тя кимва.

— Ти сигурен ли си, че ще ги навиеш да ти помогнат?

Поглеждам тълпата.

— Ще видим.

Коридорите днес изглеждат като във филм. Нали се сещате: когато важните герои ходят на забавен каданс, а останалите хора просто преминават на без фокус като цветни петна от дрехи и плът. Мернах Кармел и Уил в тълпата, но Уил тръгна в обратна посока, като ме видя, а Кармел не ме забеляза. Така и не засякох Томас, макар че ходих до шкафчето му два пъти. Сега се мъча да стоя буден в час по геометрия. Не ми се получава. Трябва да забранят да се преподава математика толкова рано сутрин.

По средата на доказването на някаква теорема едно листче, свито на правоъгълник, се озовава на чина ми. Когато го отварям, виждам, че е бележка от Хайди, хубаво русокосо момиче, което седи три редици зад мен. Пита дали имам нужда от помощ с ученето. И дали искам да ходим да гледаме новия филм с Клайв Оуен. Пъхвам бележката в учебника по математика, все едно ще отговоря по-късно. Няма да го направя, разбира се, а ако ме пита, ще ѝ кажа, че се справям добре и сам, а за киното, може би някой друг път. Може да попита пак, два-три пъти даже, но след това ще схване намека. Сигурно звучи грубо, но не е. Какъв е смисълът да ходим на кино, да започвам нещо, което не мога да довърша? Не искам да ми липсват хора и не искам аз да липсвам на тях.

След часа се шмугвам през вратата и се изгубвам в тълпата. Струва ми се, че чувам гласа на Хайди да ме вика, но не се обръщам. Имам работа за вършене.

Шкафчето на Уил е най-близо. Той вече е там и, както обикновено, Чейс се мотае около него. Когато ме вижда, очите му започват да шарят наляво-надясно, все едно не трябва да ни виждат заедно.

— Как е, Уил? — питам.

Кимам на Чейс, а той се обръща към мен с каменно лице, сякаш да ме предупреди да внимавам и че всеки момент може да ми набие шамарите. Уил не казва нищо. Само ми хвърля поглед и продължава да прави каквото си прави, слага и вади учебници за следващия час. Осъзнавам с леко неприятна изненада, че Уил ме мрази. Той така и не ме харесваше, от лоялност към Майк, но сега откровено ме мрази, заради това, което се случи. Не знам защо не бях забелязал досега. Май не обръщам много внимание на живите. Във всеки случай това ме кара да се радвам, че ще му кажа каквото имам да казвам — че трябва да е част от ритуала със заклинанието. Може би това ще му помогне да преодолее всичко това.

— Каза, че искаш да участваш? Сега ти се предлага такъв шанс.

— И какъв е този шанс? — пита той.

Очите му са студени и сиви. Погледът му е твърд и умен.

— Може ли първо да разкараш маймунката си?

Правя знак към Чейс, но никой от двамата не помръдва.

— Ще правим заклинание, за да поставим призрака под контрол. Да се срещнем в магазина на Морфран след училище?

— Ти си пълен изрод бе, човек — казва Чейс през зъби. — Докара ни всичките тези лайна на главата. Да ни караш да говорим с полицията.

Не мога да разбера какво толкова мрънка. Ако ченгетата са били толкова любезни с тях, колкото с мен и Кармел, не виждам какъв е големият проблем. А и предполагам, че са били, защото се оказах прав за тях. Изчезването на Майк предизвика само една малка хайка, която кръстосваше хълмовете за около седмица. Имаше само няколко статии във вестниците, които бързо паднаха от първа страница.

Всички изкльопаха историята, че просто е избягал от къщи. Така и се очакваше. Когато хората се сблъскат с нещо свръхестествено, те го рационализират към ежедневието си. Така направиха и ченгетата в Батън Руж с убийството на баща ми. Нареккоха го изолиран акт на екстремно насилие, най-вероятно извършен от някого, който преминава през щата. Няма значение, че нещо почти го беше изяло. Няма значение, че човек не може да отхапе такива големи парчета плът.

— Поне ченгетата не смятат, че сте замесени — чувам се да казвам отнесено.

Уил затръшва вратата на шкафчето си.

— Не това е важното — изсъсква той.

Поглежда ме право в очите.

— Гледай това да не е поредното забаламосване. Съветвам те да се появиш този път.

Те си тръгват и след секунди Кармел се появява до рамото ми.

— Какво им става на тези двамата? — пита тя.

— Все още си мислят за Майк — казвам. — Това странно ли е?

Тя въздъхва.

— Странно е само това, че май ние сме единствените. Мислех, че след това, което се случи, ще бъда постоянно заобиколена от тълпа хора и милион въпроси. Но вече дори Нат и Кейти спряха да питат. Повече се интересуват от това как вървят нещата с теб, дали сме гаджета и кога ще започна да те водя по партита.

Тя поглежда към преминаващата тълпа. Много момичета се усмихват, а някои поздравяват и ѝ махват, но никое не се приближава. Сякаш нося надпис „ям хора“.

— Мисля, че почват да ми се дразнят — продължава тя. — Защото не прекарвам много време с тях напоследък. Те са ми приятелки. Но... това, за което ми се говори, не мога да го кажа пред тях. Чувствам се изолирана, сякаш съм пипнала някакъв вирус. Или като че ли аз съм цветна, а те са черно-бели.

Тя се обръща към мен.

— Ние споделяме тайна, нали, Кас? И това ни отделя от света.

— Обикновено така се случва, да — казвам меко.

След училище сме в магазина и Томас се суети около тезгяха — не този, от който Морфран продава кандила и порцеланови легени, а един в дъното, осеян с буркани, в които плуват неща в мътна вода, с кристални предмети, покрити с прашни парцали, със свещи и със снопове билки. Заглеждам се и виждам, че някои от свещите са производство на майка ми. Колко находчиво от нейна страна. Дори не ми каза, че са се срещали.

— Ето.

Томас бута в лицето ми нещо, което прилича на сноп криви съчки. След секунда осъзнавам, че са кокоши крака.

— Пристигнаха днес следобед.

Показва ги на Кармел, която се опитва да изглежда по-скоро впечатлена, отколкото отвратена. Томас пак изчезва зад тезгяха и започва да рови за нещо. Кармел се ухилва.

— Ще поостанеш ли в Тъндър Бей, след като свърши всичко това, а, Кас?

Поглеждам я. Надявам се, че не е започнала да вярва на лъжата, която е казала на Нат и Кейти. Че не се е оплела в някаква фантазия, че тя е девойката в беда, а аз съм големият лош убиец на призраци, който постоянно ще я спасява. Но не. Глупаво е да си мисля това. Тя дори не гледа мен, а Томас.

— Не съм сигурен. Може би ще поостана малко.

— Това е добре — казва тя и се усмихва. — Не знам дали си забелязал, но на Томас ще му липсваш, като си тръгнеш.

— Може пък някой друг да остане да му прави компания.

Споглеждаме се. За момент има химия между нас, известно разбирателство, после входната врата издрънчава и разбирам, че Уил е влязъл. Дано е без Чейс.

Обръщам се и надеждите ми се сбъдват. Той е сам. И супер ядосан, или поне така изглежда. Влиза с ръце в джобовете и оглежда разсеяно антиките в магазина.

— Каква е идеята с това заклинание?

Когато ми задава въпроса, усещам, че думата „заклинание“ го кара да се чувства некомфортно. Тази дума няма място в устите на хора като него, които цял живот са се осланяли на логиката и са били в хармония със света на живите около тях.

— Трябва да сме четирима, за да оформим защитен кръг — обяснявам аз.

Томас и Кармел се приближават.

— Поначало трябваше Томас да направи кръга сам, вътре в къщата, но понеже Анна ще му смени физиономията за нула време, се наложи да потърсим план Б.

Уил кима.

— И какво ще правим?

— Сега ще репетираме.

— Ще репетираме?

— Искаш ли нещо да се обърка, докато сме в къщата? — питам и Уил млъква.

Томас се взира в мен с празен поглед, докато не го сръгвам. Тук е моментът той да поеме шоуто. Подавам му лист с принтираното заклинание. Би трябвало да знае какво се прави. Той се опомня и взима листа със заклинанието. После започва да обикаля около нас и да ни дърпа за раменете, като ни поставя в правилните позиции.

— Кас трябва да заеме запад, където всичко свършва. А и така ще е първият влязъл в къщата, в случай че нещо се обърка.

Той ме дърпа в това, което явно е западна посока.

— Кармел, ти си север — казва той и ентусиазирано я хваща за раменете. — Аз съм изток, където всичко започва. Уил, ти ще си юг.

Томас заема последен мястото си и преглежда отново съдържанието на листа.

— Ще оформим кръга в алеята пред къщата, ще наредим тринадесетте камъка и ще заемем местата си. Ще носим на вратовете си торбички със смес от билки, които майката на Кас ще подготви. Стандартна защитна смес. Започваме да палим свещите една по една, като първо е изток, а после продължаваме по ред, обратно на часовниковата стрелка. И ще повтаряме на глас това.

Той дава листа на Кармел, която прочита и прави физиономия, а после го предава на Уил.

— Ти бързаш ли се?

Няма да споря с тях. Текстът на заклинанието наистина звучи глуповато. Знам, че магията работи и че съществува, но не знам защо трябва да изглежда толкова идиотски понякога.

— Ще го повтаряме без прекъсване, докато влизаме в къщата. Силата на защитния кръг трябва да ни следва, макар че оставяме камъните зад нас. Аз ще нося кристалната купа. Като влезем вътре, ще я напълня и ще започнем.

Кармел поглежда към „кристалната купа“, която представлява лъскава сребърна чиния.

— С какво ще я напълниш? — пита тя. — Със светена вода ли?

— Най-вероятно с минерална — отговаря Томас.

— Забравяте трудната част — казвам аз и всички ме поглеждат. — Нали се сецате, че трябва да затворим Анна в кръга и да ѝ хвърлим кокошите крака.

— Ти сериозно ли? — изстенва Уил отново.

— Няма да ѝ хвърляме кокошите крака... — Томас извърта очи поради нашето невежество. — Ще ги поставим някъде наблизно. Кокошите крака имат успокояващ ефект върху духовете.

— Това не е трудната част — казва Уил. — Трудното е да я вкараме в нашия кръг от човешки тела.

— Веднъж като влезе в кръга, ние ще сме в безопасност. Аз ще мога да ползвам кристалната купа, без да ме е страх дори. Но не трябва да нарушаваме кръга. Не и преди да е свършило заклинанието и тя да е отслабена. А и дори тогава ще е най-добре бързичко да се разкараме оттам.

— Супер — казва Уил. — Можем да репетираме, колкото си искаме, но без тази част, в която всички може да умрем.

— Това е най-доброто, което можем да направим в момента — казвам аз. — Така че давайте да почваме с текста.

Опитвам се да не мисля какви аматьори сме и колко глупаво е всичко това.

Морфран влиза в магазина, свиркайки си, но въобще не ни обръща внимание. Единственото, което издава, че е наясно с какво се занимаваме, е, че обръща табелата на входната врата от „отворено“ на „затворено“.

— Чакайте малко — казва Уил.

Томас точно е отворил уста да започне с текста и прекъсването го оставя в нелепо положение.

— Защо да се махаме оттам след заклинанието? Тя ще е слаба, нали така? Защо не я убием на момента?

— Такъв е планът — отговаря Кармел. — Нали, Кас?

— Ами да — казвам. — Но зависи как ще мине всичко. Дори не знаем дали ще проработи.

Не съм много убедителен. Мисля, че изрекох повечето реплики, докато се вирах в обувките си. За лош късмет, Уил веднага засича моята неувереност. Той прави крачка назад от кръга ни.

— Хей! Не може да правиш така по време на заклинанието — изджавква Томас.

— Млъквай, изрод — казва Уил пренебрежително и на мен ми кипва.

Той поглежда към мен.

— Защо трябва да си ти? Защо трябва ти да го направиш? Майк беше най-добрият ми приятел.

— Трябва да съм аз — казвам простичко.

— Защо?

— Защото камата е моя.

— Какво му е трудното? Замахваш и мушкаш, нали така? Всеки тъпак го може.

— При теб няма да проработи — казвам. — В твоите ръце това ще е просто нож. А обикновен нож не може да убие Анна.

— Не ти вярвам — казва той и застава пред мен.

Това е кофти. Искам Уил да е на моя страна не само защото ми трябва за кръга, а защото част от мен чувства, че му го дължа, че той заслужава да участва. От хората, които познавам, той пострада най-много от Анна. Какво да правя?

— Ще вземем твоята кола — казвам. — Всички. Тръгваме. Веднага.

Уил е зад волана и хвърля недоверчиви погледи към мен. Аз съм на седалката до него, а Кармел и Томас са отзад. Сега не ми се мисли колко ли се потят дланите на Томас. Трябва да им докажа — на всички тях — че съм всичко, което твърдя, че съм. Че това е моето призвание, моята мисия. А може би, след като Анна доста ме понатупа (макар че не искам да си го призная, това подсъзнателно ми влияе), имам нужда още веднъж да го докажа и пред себе си.

— Къде отиваме? — пита Уил.

— Ти ми кажи. Аз не познавам Тъндър Бей. Закарай ме там, където са призраците.

Уил осмисля информацията. Облизва устни напрегнато и поглежда Кармел в огледалото за задно виждане. Макар че изглежда нервен, усещам, че му хрумва някаква идея. Налага се всички да се хванем за нещо, когато той прави неочакван обратен завой.

— Ченгето — казва той.

— Ченгето? — пита Кармел. — Сериозно ли? Това е само измислица.

— Допреди няколко седмици всичко беше само измислица — отговаря Уил.

Караме през града, минаваме покрай търговската част и влизаме в индустриалната зона. Гледката се сменя на всяко кръстовище, от дървета със златисти и червенеещи листа, през улични лампи и ярки пластмасови табели, до железопътни линии и сиви бетонни сгради. Лицето на Уил е мрачно и не издава каквото и да било любопитство. Просто иска да ми покаже какво е намислил. Надява се, че ще се издъня, че ще се окажа въздух под налягане.

За разлика от него, зад мен Томас изглежда като развълнувано кученце, което не знае, че го водят на ветеринар. Трябва да призная, че и аз малко се вълнувам. Досега не съм имал много случаи да покажа способностите си пред други хора. Не знам кое ми се иска повече: да впечатля Томас или да изтрия самодоволното изражение от лицето на Уил. Разбира се, Уил ще трябва също да се пробва.

Колата забавя ход. Уил оглежда сградите вляво. Някои изглеждат като складове, други като евтини жилищни постройки, които са били изоставени преди доста време. Всички са в избледнял жълт цвят.

— Там — казва той и след малко промърморва под носа си. — Или поне така мисля.

Паркираме в малка уличка и всички слизаме. В тази обстановка Уил изглежда доста по-неуверен.

Вадя камата от чантата и я запасвам на рамото си, подавам чантата на Томас и кимам на Уил да ни води. Минаваме покрай фасадата на сградата и после покрай още две, докато стигаме до нещо като стар жилищен блок. Прозорците са като на апартаменти, с двойна дограма, но без стъкла. Встрани виждам противопожарна стълба. Натискам дръжката на входната врата. Не знам защо, но е отключено. Това е добре. Щяхме да бъдем доста подозрителна гледка, ако се качвахме по страничната стълба.

Когато влизаме в сградата, Уил прави знак да се качим нагоре. Смесват се много миризми, на кисело и застояло, сякаш твърде много хора са живели тук и са оставили собствената си смрад, несъвместима с тази на другите.

— Е? — питам аз. — Някой ще ми каже ли какво правим тук?

Уил не казва нищо. Само поглежда Кармел, която покорно заговаря.

— Преди около осем години имало ситуация със заложици в апартамент на горния етаж. Някакъв жп работник откачил, заключил

жена си и дъщеря си в банята и започнал да размахва пушка. Някой повикал ченгетата и те пратили парламентьор. Не може да се каже, че преговорите минали добре.

— Тоест?

— Тоест — намесва се Уил, — ченгето, което било изпратено да преговаря, получило куршум в гръбнака, а извършителят се застрелял в главата малко след това.

Опитвам се да осмисля информацията и да не се избъзикам с Уил, че използва думи като „извършителя“.

— Майката и дъщерята се измъкнали невредими — казва Кармел.

Гласът ѝ звучи нервно, но развълнувано.

— Това ли е историята? — питам аз. — Водите ме в апартамента на някакъв жп работник, дето го сърби пръста на спусъка, така ли?

— Не става дума за жп работника — отговаря Кармел. — А за ченгето. Говори се, че се е появявал в сградата след инцидента. Някои хора казват, че са го виждали през прозорците или че са го чували да говори с някого, да убеждава някого да не прави нещо. Казват, че веднъж даже извикал на някакво момченце, което минавало по улицата. Провесил се през прозореца и му изкрещял да се маха оттам. Изплашил го почти до смърт.

— Може да се окаже поредната градска легенда — казва Томас.

Но от опит знам, че обикновено не се оказва така. Не знам какво ще открия, като се качим горе. Дали изобщо ще намерим нещо, а ако е така, дали въобще трябва да го убивам. Все пак никой не спомена ченгето да е злонамерено, а практиката е да оставяме безопасните призраци на мира, независимо че от време на време може да поизплашат някого.

Практиката. Усещам тежестта на камата на рамото ми. Познавам този нож цял живот. Гледал съм как острието танцува из въздуха, първо в ръцете на баща ми, а после в моите собствени. Силата му ми нашепва — влива се през ръката ми право в гръдния ми кош. Цели седемнайсет години тази кама ме пази и ме прави силен.

Кръвната връзка, все ми казваше Гидиън. „Кръвта на твоите деди е вградена при изковаването на камата. Великите мъже използвали кръвта на своя най-добър воин, за да отпраща духовете. Тази кама е на баща ти и е твоя и двамата ѝ принадлежите.“

Така ми казваше той. Понякога придружено от смешни мимики и жестикулации. Камата е моя и аз я обичам, както вие бихте обичали вярна хрътка. Велики мъже, които и да са били те, са вградили кръвта на мой прароднина, кръвта на воин, в острието. Това отпраща духовете, но не знам накъде. Гидиън и баща ми казваха никога да не си задавам този въпрос.

Толкова съм се замислил, че неволно ги водя право в апартамента. Вратата е леко открената и вече сме в празната всекидневна. Краката ни изтрополяват по голия под — почти нищо не е останало. Прилича на талашит. Спирам толкова рязко, че Томас се блъска в гърба ми. За момент си мисля, че мястото е празно.

Но после виждам тъмната фигура, която се е свила в ъгъла до прозореца. Покрил е лицето си с ръце и се клати напред-назад, като си мънка нещо.

— Стига, бе — прошепва Уил, — не очаквах, че наистина ще има някой тук.

— Тук наистина няма никой — казвам аз и усещам как всички се напрягат, като схващат смисъла на думите ми.

Фактът, че беше тяхна идея да ме доведат тук, остава настрана. Като го видиш „на живо“, играта става друга. Правя им знак да стоят назад и описвам широк полукръг, за да огледам по-добре ченгето. Очите му са ококорени, изпълнени с ужас. Той мърмори и прави тикове с ръце като катерица. Нищо не му се разбира. Става ми гадно, като си представям, че някога е бил разумно живо същество. Вадя камата, не за да го сплеща, а просто за да ми е под ръка, за всеки случай. Кармел ахва тихо и по някаква причина това привлича вниманието му.

Той приковава изцъклените си очи върху нея.

— Не го прави — изсъсква той.

Тя отстъпва крачка назад.

— Хей — казвам меко, но не получавам отговор.

Очите на ченгето са заковани върху Кармел. Сигурно нещо в нея привлича вниманието му. Може би му напомня за зложниците — майката и дъщерята. Кармел не знае как да реагира. Устата ѝ е леко разтворена, сякаш иска да каже нещо, а погледът ѝ шари между мен и ченгето. Усещам познатото изостряне на сетивата. Това е единственият начин да го опиша: целият някак си се настройвам. Не се задъхвам, не

ми се ускорява пулсът. Усещането е по-фино. Дишам по-дълбоко, а сърцето ми бие по-силно. Всичко наоколо се забавя, а очертанията стават ярки и ясни. Ставам по-уверен и изобретателен. А пръстите ми сякаш свирят някаква мелодия, когато стискам дръжката на камата.

Всеки път, когато се изправям пред Анна, това усещане липсва. Беше ми проблем досега и може би Уил ми прави услуга, без да иска. От това имах нужда: това усещане, тази готовност в тялото ми. Виждам картината пред себе си ясно — Томас искрено се чуди как да защити Кармел, а Уил се опитва да събере кураж да направи нещо, да покаже, че не само аз мога да се справям в такива ситуации. Може би трябва да го оставя да се пробва. Да оставя призрака на ченгето да го поизплаши и да го постави на мястото му.

— Моля те — казва Кармел. — Просто се успокой. Аз изобщо не исках да идваме тук и не съм тази, за която ме мислиш. Не искам никой да пострада!

И тогава става нещо интересно. Нещо, което не бях виждал досега. Чертите по лицето на ченгето се променят. Почти неуловимо е за окото, като течение под повърхността на река. Носът става по-широк. Скулите увисват. Устните изтъняват, а зъбите в устата се сменят. Всичко това се случва в рамките на две-три премигвания. Вече гледам друго лице.

— Интересно.

Когато промърморвам това, с периферното си зрение засичам въпрос в погледа на Томас, който си превеждам като „само това ли ще кажеш“.

— Този призрак не е само ченгето — обяснявам. — И двамата са. И ченгето, и жп работникът в капана на една обща форма.

Това сигурно е жп работникът, мисля си аз и поглеждам към ръцете му точно в момента, в който той вдига пушка към Кармел. Тя изпищява, а Томас се хвърля върху нея и я събаря на земята. Уил не прави кой знае какво. Просто започва да повтаря на висок глас „това е просто призрак, това е просто призрак“ отново и отново, което си е доста тъпо. Аз обаче не се колебая.

Усещам удобната тежест на камата в дланта си, превъртам острието, за да сочи назад; държа го като този от „Психо“, когато напада мацката в сцената под душа. Но не смятам да го промуша.

Ръката ми се стрелва нагоре, когато призракът насочва пушката към приятелите ми. Замахвам към китката му и почти я прерязвам цялата.

Той изревава от болка и отстъпва; аз също отстъпвам. Пушката пада на земята без звук. Странно е да видиш как нещо, което би следвало да издрънчи, произвежда нулев шум. Той гледа ръката си изумен. Тя виси на парче кожа, но няма кръв. Когато я откъсва, тя се изпарява в черен дим: тежки, зловонни стълбчета дим. Мисля, че няма нужда да казвам на другите да не го вдишват.

— Това ли беше? — пита Уил паникьосано. — Мислех, че ще го убиеш това нещо!

— Не е нещо — казвам равно. — Това е мъж. Двама мъже. И те са вече мъртви. Аз ги пращам там, където им е мястото.

Сега призракът се нахвърля върху мен. Вече му привлякох вниманието. Навеждам се и се отдръпвам с такава лекота и с такава бързина, че дори не може да ме доближи. Отрязвам още една част от ръката му, когато се шмугвам под замахта му, и това предизвиква втора експлозия от дим, който се разсейва от полъха, създаден от движенията на тялото ми.

— При всеки призрак е различно. Някои умират отново, сякаш мислят, че са още живи.

Избягвам поредната от атаките му, завъртам се и забивам лакът в тила му.

— Други се разтапят в локва кръв. Трети експлодират.

Поглеждам към приятелите си, очите им са разширени, следят всичко съсредоточено и прехласнато.

— Някои оставят следи — прах или петна. Други не.

— Кас — казва Томас и сочи зад мен.

Но аз вече знам, че призракът се е изправил и ще ме атакува в гръб. Отстъпвам встрани и прокарвам камата през ребрата му. Той се свлича на коляно.

— Всеки път е различно — казвам аз. — С изключение на края.

Поглеждам право към Уил, готов съм да довърша работата. Но в този момент усещам как ръцете на призрака ме хващат за глезените и ме дърпат.

Какво казах току-що? И двете му ръце. Точно така. Само че си спомням ясно как отрязвах едната. Тази мисъл ми се струва много интересна момент преди главата ми да се блъсне в талашитения под.

Призракът се хвърля към гърлото ми и едва го удържам. Поглеждам ръцете и виждам, че едната е различна от другата. Малко по-тъмен тен на кожата, с по-дълги пръсти и изгрисани нокти. Чувам как Кармел крещи на Томас и Уил да ми помогнат, но това е последното, което искам. Това би ми развалило кефа.

И все пак, докато се търкалям по пода със стисната челюст, опитвайки се да насоча камата към гърлото на призрака, ми се ще да имах малко повече от спортната физика на Уил. Аз съм слаб и жилав и това ме прави бърз и гъвкав, но когато стане дума за свободна борба, нямаше да е лошо да мога да метна някого през стаята.

— Нищо ми няма — казвам на Кармел. — Просто го чакам да се измори.

Думите ми са задавени от издйническо стенание и от напъна на цялото ми тяло. Те ме гледат с ококорени очи, а Уил прави отривиста крачка напред.

— Стой настрана! — извиквам и успявам да ритна противника си в корема. — Просто ми трябва малко време. Тук са двама, нали се сецаш?

Дишам тежко, пот се стича в косата ми.

— Няма грижи... просто ще трябва да правя всичко по два пъти.

Поне така се надявам. Това е единственото, което ми хрумва да опитам. Би следвало всичко да се свежда до отчаяно кълцане и ръгане. Не си представях точно това, като предложих да дойдем да полоуваме. Къде са всички приятни и лесни призраци, когато ти трябва?

Напрягам мускули и със силен ритник отхвърлям ченгето/ жп работник от себе си. Изправям се с мъка на крака, стисвам камата поздраво и се концентрирам. Той е приклепнал за скок и когато се хвърля към мен, аз започвам да махам и да кълцам с камата като ходещ пасатор. Надявам се отстрани да изглежда по-ефектно, отколкото ми се струва. Косата и дрехите ми се раздвижват от полъх, който не усещам по тялото си. Черен дим изригва изпод мен.

Преди да приключа — преди с него да е приключено — чувам два отделни гласа, един през друг, в някаква мрачна хармония. След всичкото кълцане се вирам в две различни лица, заемащи едно и също пространство: два реда зъби, които скърцат, едно синьо око и едно кафяво. Радвам се, че свърших и това. Некомфортът и раздвоенето,

които изпитвах в началото, са се изпарили. Независимо дали този призрак е причинил вреда на някой друг, със сигурност е причинявал вреда на двете души, пленени в него. Където и да ги изпращам, сигурно е по-добре от това — да си в капан е човека, когото мразиш най-много, да се побърквате един друг ден след ден, седмица след седмица, година след година.

Когато всичко свършва, стоя сам в центъра на стаята, струйки дим се разнасят към тавана и изчезват. Томас, Кармел и Уил стоят вкопчени един в друг и се взират в мен. Ченгето и жп работника ги няма. Няма я и пушката.

— Това беше... — е всичко, което Томас намира сили да каже.

— Това е работата ми — казвам простичко, като ми се иска да не бях толкова задъхан. — Така че, без повече спорове.

Четири дни по-късно седя на плота в кухнята и гледам как майка ми мие някакви смешно изглеждащи корени, които после стърже и реже, за да добави към билковата смес, която ще носим около вратовете си довечера.

Довечера. Най-последно. Имам чувството, че отне цяла вечност, а все пак ми се иска да имам поне още един ден. Все някак си се озовавах пред къщата на Анна, всяка нощ, неспособен да измисля какво да й кажа. И всяка нощ тя се показваше на прозореца и ме гледаше. Не съм спал много напоследък, макар че част от това се дължи и на кошмарите. Стават все по-лоши, откакто пристигнахме в Тъндър Бей. А това се случва в много лош момент. Изтощен съм, когато не бива — когато най-малко мога да си го позволя.

Не помня дали баща ми е имал кошмари, или не, но дори да е имал, не би ми казал. Гидиън също не е споменавал, а и аз не съм повдигал темата, защото ме е страх да не се окажа единствен. Това би означавало, че съм по-слаб от предците си. Че не съм толкова силен, колкото всички очакват от мен.

Сънят винаги е един и същ. Фигура, надвесена над лицето ми. Страхувам се, но също така знам, че фигурата е свързана с мен по някакъв начин. Това не ми харесва. Мисля, че е баща ми.

И все пак не точно. Баща ми е продължил пътя си. Майка ми и Гидиън са се уверили в това; стояли са в къщата в Батън Руж, където е

бил убит, много ноци подред, изписвали са руни и са горили свещи. И той не се е появил. Тогава не можах да преценя дали майка ми беше по-скоро успокоена, или разочарована от това.

Гледам я сега как забързано реже и намачква различни билки, премерва порциите и ги разсипва от хаванчето с чукалото. Движенията ѝ са бързи и отмерени. Наложил се да го прави в последния момент, защото се оказало трудно да намери очеболец, и в крайна сметка поръча от някакъв непознат доставчик.

— И за какво е това? — питам аз и взимам едно парченце.

То е изсушено и зеленикавокафяво. Прилича на сено.

— Пази от нараняване от пръсти на ръка. Другото му име е петпръстник — казва тя разсеяно, после ме поглежда. — Анна има по пет пръста на ръцете, нали?

— На всяка от тях — казвам развеселено и оставям парченцето обратно.

— Пак почистих камата — казва тя, докато добавя щипка алетрис, за който казва, че държи враговете настрана. — Ще ти трябва. Доколкото разбирам, като чета заклинанието, то доста ще я отслаби. Ще можеш да довършиш започнатото. Да направиш това, за което дойде.

Забелязвам, че не се усмихва. Макар че напоследък не се навъртам много вкъщи, тя ме познава. Знае, когато нещо не е както трябва, и обикновено има доста добра представа какво точно е то. Нарича го майчински инстинкт.

— Какво не е наред този път, Касио? — пита тя. — Какво е различно?

— Нищо. Нищо не би трябвало да е различно. Тя е по-опасна от всеки друг призрак, който съм срещал. Може би дори от тези, които татко е срещал. Убивала е повече; по-силна е.

Поглеждам купчинката нарязан петпръстник.

— Но е и по-жива от всеки друг. Не е объркана. Не е някакво влачецо се, жалко същество, което убива от страх и ярост. Нещо ѝ е причинило всичко това и тя го съзнава.

— Колко знае тя според теб?

— Мисля, че ѝ е ясно всичко, но се страхува да ми каже.

Майка ми отмята коси от очите си.

— След тази нощ ще разбереш със сигурност.

Смъквам се от плота.

— Мисля, че вече разбирам — казвам гневно. — Знам кой я е убил.

Не мога да спра да мисля за това. За мъжа, който я е тероризирал, това младо момиче, и ми се иска да му размажа мутрата. С глас като на робот преразказвам на майка си това, което ми каза Анна. Когато я поглеждам, виждам големите ѝ тъжни кравешки очи.

— Това е ужасно — казва тя.

— Да.

— Но не можеш да пренапишеш историята.

Ще ми се да можех. Ще ми се тази кама да беше способна на повече неща, освен да убива — искам да разрежа линията на времето и да вляза в онази къща, в кухнята, където той я причаква, и да я измъкна оттам. Щях да направя така, че тя да има бъдещето, което заслужава.

— Тя не иска да убива хора, Кас.

— Знам. Но как тогава да...

— Ще го направиш, защото трябва — казва тя протичко. — Защото тя има нужда от това.

Поглеждам камата, забита в буркана със сол. Нещо ми замирисва на хапче за болно гърло. Майка ми кълца поредната билка.

— Това какво е?

— Анасон.

— И за какво служи?

Тя се усмихва леко.

— Мирише приятно.

Поемам дълбоко въздух. След по-малко от час всичко ще е готово и Томас ще ме прибере с колата. Ще взема малките кадифени торбички, завързани с дълги корди, и четирите бели квадратни свеци с есенции от масла, а той ще носи кристалната купа и торбата с камъните. И ще отидем да убием Анна Корлов.

---

[1] Демонично същество, получовек, полузвяр, с канибалски наклонности. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Къщата ни очаква. Другите стоят около мен и се страхуват до смърт от това, което е вътре, но аз се плаша повече от самата къща. Знам, че е глупаво, но не мога да се отърся от усещането, че ни наблюдава и че може би се киска на детинските ни опити да сложим край на всичко това — смее се от дълбините на основите си, докато ние размахваме кокоши крака в нейна посока.

Въздухът е хладен. Дъхът на Кармел вдига малки облачета пара. Тя е облечена с тъмносиво джинсово яке и червен шал на едра плетка; под шала е торбичката с билки от майка ми. Уил е със спортното си яке с емблемата на отбора, разбира се, а Томас е мърляв, както винаги, с протърканата си войнишка куртка. Той и Уил пухтят и подреждат камъните от Горно езеро в прахоляка пред къщата. Правят кръг около краката ни, широк около метър и двадесет.

Кармел застава до мен, а аз продължавам да се вирам към входната врата. Камата виси на рамото ми. После ще я сложа в джоба си. Кармел подушва торбичката с билки на врата си.

— Мирише на желирани бонбони — казва тя и подушва и моята, за да се увери, че са еднакви.

— Женско биле — казва Томас зад нас, — много умно от страна на майка ти. Нямахте го в инструкциите, но малко късмет винаги е от полза.

Кармел се усмихва към него в светлината на луната.

— Откъде си научил всичко това?

— От дядо — отговаря гордо той и ѝ подава една свещ.

Дава друга на Уил и накрая на мен.

— Готови ли сте? — пита той.

Поглеждам луната. Тя е ярка и студена, но все още ми изглежда пълна. Според календара трябва вече да намалява, а на хората им се плаща, за да правят календари, така че май ще им се доверя. Значи ще сме готови.

Кръгът от камъни е само на около пет метра от къщата. Заемам мястото си на запад и всеки се насочва към своето. Томас се опитва да държи кристалната купа в една ръка, докато с другата стиска свещта. Виждам бутилка минерална вода да стърчи от джоба му.

— Защо не дадеш кокошите крака на Кармел — предлагам аз.

Той се опитва да ги задържи между кутрето и безименния си пръст. Кармел протяга ръка с ентузиазъм, донякъде престорен. Но все пак далеч не е такава кифла, за каквата я помислих в началото.

— Усещате ли? — пита Томас и погледът му светва.

— Кое?

— Потоците от енергия.

Уил се оглежда скептично.

— Всичко, което усещам, е студ — казва сухо той.

— Палете свещите, от изток и после обратно на часовниковата стрелка.

Четири малки пламъчета осветяват лицата ни и разкриват изражения, едновременно учудени, изплашени и леко глуповати. Само Томас е невъзмутим. Той вече се е пренесъл някъде другаде. Очите му са затворени и когато проговаря, гласът му е с една октава по-нисък от обикновеното. Усещам, че Кармел се страхува, но не казва нищо.

— Започваме заклинанието — дава команда Томас.

Всички започваме да го изговаряме напевно. Трудно е за вярване, но никой не бърка текста. Думите са на латински и се повтарят отново и отново. Звучат нелепо в устите ни, но колкото повече време минава, толкова по-сериозно стана усещането. Дори Уил започва да се вживява.

— Не спирайте — казва Томас и отваря очи. — Движете се към къщата. Не нарушавайте кръга.

Когато тръгваме заедно, усещам силата на заклинанието. Чувствам как и четиримата вървим, а краката ни, ходилата ни, са свързани с невидим конец. Пламъчетата на свещите стърчат право нагоре, без да трепват, силни като лагерен огън. Не мога да повярвам, че Томас прави всичко това — дребничкият, смотаничък Томас, който е крил цялата тази сила под избелялото си яке. Носим се по стълбичките нагоре и преди да се усетим, вече сме пред вратата ѝ.

Вратата се отваря. Анна ни гледа от прага.

— Дошли сте да го направите — казва тъжно тя. — Така и трябва.

Тя поглежда другите трима.

— Знаеш какво ще се случи, когато те влязат вътре — предупреждава ме тя. — Не мога да го контролирам.

Ще ми се да ѝ кажа, че всичко ще бъде наред. Ще ми се да я помоля да опита. Но не мога да спра да повтарям заклинанието.

— Той казва, че всичко ще бъде наред — чувам гласа на Томас зад мен, а моят глас за момент се сподавя. — Моли те да опиташ. Трябва да влезеш в кръга. Не се безпокой за нас. Ние ще бъдем защитени.

За пръв път съм благодарен, че Томас има способността да чува мислите ми. Анна поглежда него, после мен и после пак него. Отмества се безмълвно от вратата. Аз прекрачвам прага първи.

Знам, че и другите са влезли, не само защото се движим като един, а и защото Анна започва да се променя. Изпъкнали вени прорязват ръцете и шията ѝ и се настаняват на лицето ѝ. Косата ѝ става сплъстена и лъщящо черна. Тъмна слуз запълва очите ѝ. Бялата рокля се напоява с яркочервена кръв, светлината на луната се отразява в материята, все едно е пластмаса. Кръвта се стича по крака ѝ и капе на пода.

Зад мен кръгът не забавя ход. Гордея се с тях; може пък и да стават за ловци на духове в крайна сметка.

Ръцете на Анна са свити в юмруци, стиснати толкова силно, че черна кръв започва да се процежда между пръстите. Тя прави каквото ѝ каза Томас. Опитва се да го контролира, да озапти желанието си да съдере кожата по гърлата им, да откъсне ръцете от телата им. Повеждам кръга напред и тя стиска очи. Краката ни се движат по-бързо. Кармел и аз се завъртаме с лице един към друг. Кръгът се отваря, за да пропусне Анна в средата. За момент Кармел е закрыта от погледа ми. Всичко, което виждам, е кървящото тяло на Анна. Тя влиза вътре и кръгът отново се затваря. Точно навреме. Явно едва се е контролирала и сега очите и устата ѝ се разширяват и тя издава оглушителен вик. Започва да дере въздуха с извити пръсти и усещам, че Уил леко отстъпва, но Кармел реагира бързо и слага кокошите крака на пода, там, където Анна се рее. Призракът се усмирява, спира да се движи, но ни гледа с омраза, докато се върти към всеки от нас.

— Кръгът е оформен — казва Томас. — Тя е под контрол.

Той коленичи и ние го следваме. Странно е това усещане, че краката ни се движат като един. Томас слага сребърната купа на пода и развива капачката на минералната вода.

— Това ще свърши идеална работа — уверява ни той. — Чиста е и е добър проводник. Светената вода... си пада малко снобария.

Водата се изсипва в купата с мелодично звънтене и изчакваме, докато повърхността застине.

— Кас — казва Томас.

Поглеждам го. Стръскам се, когато осъзнавам, че не го е казал на глас.

— Кръгът ни свързва. Сега можем да си говорим само с мисли. Кажете ми какво трябва да знаеш. Какво искаш да видиш.

Всичко това е твърде, твърде странно. Заклинанието е силно — усещам съзнанието си ясно, а същевременно главата ми е празна като балон. Но се чувствам стабилен. Чувствам се в безопасност.

„Покажи ми какво се е случило с Анна“ — мисля си внимателно. „Как е била убита, какво ѝ дава тази сила?“

Томас отново затваря очи и Анна започва да трепери, сякаш има треска. Главата на Томас кљумва. За момент решавам, че е припаднал и че сме го загазили, но после осъзнавам, че просто се визира във водата в купата.

— О — чувам шепота на Кармел.

Атмосферата наоколо се променя. Къщата се променя. Странната сива светлина бавно става по-топла, а прахта изчезва от мебелите. Премигвам. Виждам къщата на Анна, както сигурно е изглеждала, когато е била жива.

Подът във всекидневната е покрит с ръчно изтъкана постелка, а стаята е осветена от кандила, които сипят жълтеникава светлина. Зад нас се отваря и затваря врата, но аз все още разглеждам промените, гледам снимките по стените и ръждивочервената бродерия на дивана. Като се вирам по-внимателно, виждам, че не е много чисто; полилеят е изцапан и му липсват някои висулки, а облицовката на люлеещия се стол е скъсана.

Някаква фигура се движи през стаята — момиче с тъмнокафява пола и едноцветна сива блуза. Носи учебници. Косата ѝ е вързана на дълга кестенява опашка, пристегната със синя панделка. Когато се

обръща по посока на някакъв звук, идващ от стълбището, виждам лицето ѝ. Това е Анна.

Чувството да я видя жива е неопишимо. Преди си мислех, че няма как да е останало много от живото момиче в това, което Анна е сега, но не съм бил прав. Когато поглежда към човека на стълбището, очите ѝ са ми толкова познати. Погледът ѝ е твърд и знаещ. Но в него има и ярост. Знам, без да поглеждам, че това е мъжът, за когото тя ми разказа — онзи, който е щял да се ожени за майка ѝ.

— И какво научихме в училище днес, скъпа Анна?

Акцентът му е толкова силен, че едва разбирам думите.

Слиза по стълбите, а начинът, по който стъпва, е вбесяващ — лениво, самоуверено и нагло. Леко накуцва с единия крак, но не се подpira на дървения бастун, който носи. Когато започва да се разхожда около нея, ми напомня на акула, която се готви за атака. Анна свива челюст. Ръката му се пресяга над рамото ѝ и пръстът му минава по корицата на един учебник.

— Още работи, дето не ти трябват.

— Мама иска да се представям добре — отговаря Анна.

Това е гласът, който познавам, но с малко по-изразен фински акцент. Тя се обръща. Не я виждам, но съм сигурен, че го гледа право в очите.

— Така и ще направиш — той се усмихва.

Има ръбесто лице и здрави зъби. Небръснат е и започва да оплешивява. Носи зализано назад това, което е останало от пясъчнорусата му коса.

— Умно момиче — прошепва той.

Вдига пръст към лицето ѝ. Тя се отдръпва и се затичва нагоре по стълбите, но това не изглежда като бягство, а като непокорство.

„Точно така, моето момиче“ — помислям си аз и после се сещам, че съм в кръга. Чудя се колко от мислите и чувствата ми минават през главата на Томас. Вътре в кръга чувам как роклята на Анна капе и усещам как тя потръпва от ужас при вида на сцената пред нас.

Задържам погледа си върху мъжа: бъдещия доведен баща на Анна. Той се хили нагло, а когато вратата на стаята ѝ на горния етаж се затваря, той бърка под ризата си и вади нещо от бял плат, намачкано на топка. Не мога да разбера какво е, докато не го поднася към носа си.

Това е роклята, която тя си е ушила за бала. Роклята, в която е била убита.

„Шибан перверзник“ — мислите на Томас прозвучават в главите ни. Стискам юмруци. Желанието ми да се нахвърля върху мъжа е непреодолимо, макар да знам, че това, което виждам, се е случило преди шестдесет години. Все едно гледам кадри от прожекционен апарат. Не мога да променя нищо.

Прескачаме напред във времето; светлината се променя. Лампите светват и пред очите ни профучават фигури като размазани тъмни петна. Чувам звуци, приглушени разговори и караници. Сетивата ми се напрягат да проследят случващото се.

Една жена стои в дъното на стълбите. Облечена е в черна рокля от груба материя, която сигурно дращи кожата лошо, а косата ѝ е вързана на стегнат кок. Тя гледа към горния етаж и не мога да видя лицето ѝ. Но виждам, че държи в ръка бялата рокля на Анна и я размахва. В другата си ръка стиска броеница.

По-скоро усещам, отколкото чувам, как Томас си поема рязко въздух. Бузите му потрепват — усетил е нещо.

„Сила“ — чувам го да мисли. — „Черна сила.“

Не знам какво има предвид. Нямам и време да се чудя.

— Анна! — изкрещява жената.

Анна се появява на горния етаж до стълбите.

— Да, мамо?

Майка ѝ вдига роклята, стисната в юмрука ѝ.

— Какво е това?

Анна изглежда стресната. Хваща се за парапета на стълбите.

— Откъде взе това? Къде го намери?

— Беше в стаята ѝ — това е той, излиза от кухнята. — Чух я да казва, че си шие рокля. Добре, че я намерих.

— Вярно ли е? — пита настоятелно майка ѝ. — Какво значи всичко това?

— Роклята е за бала, мамо — казва гневно Анна. — Училищният бал.

— Това?

Майка ѝ разгъва роклята с две ръце.

— Това е за танци?

Размахва я във въздуха.

— Курва! Няма да ходиш на никакви танци! Разглезено момиче. Няма да излизаш от тази къща!

От горния етаж се чува по-тих, по-благ глас. Една жена с маслинова кожа и дълга черна коса на опашка хваща раменете на Анна. Това сигурно е Мария, шивачката, която оставила дъщеря си в Испания — приятелката на Анна.

— Не се ядосвайте, г-жо Корлов — казва бързо Мария. — Аз ѝ помагах. Беше моя идея. Да ушием нещо хубаво.

— Ти — казва г-жа Корлов през зъби. — Ти си виновна. Само пълниш главата на дъщеря ми е твоите испански мръсотии. Тя стана непослушна, откакто ти се появи. Горделива. Няма да те оставя да ѝ мътиш мозъка повече. Махай се от къщата ми!

— Не! — извиква Анна.

Мъжът пристъпва към годеницата си.

— Малвина — казва той. — Не бива да губим квартиранти.

— Мълчи, Елиас — казва остро Малвина.

Започвам да разбирам защо Анна не е можела просто да каже на майка си за намеренията на Елиас.

Сцената се забързва. По-скоро усещам, отколкото виждам, какво точно се случва. Малвина хвърля роклята към Анна и ѝ нарежда да я изгори. Удря я през лицето, когато тя се опитва да я убеди да позволи на Мария да остане. Анна плаче, но само тази Анна от спомена. Истинската Анна сега съска, докато наблюдава, черната ѝ кръв кипи. Ще ми се да можеха да си разменят местата за момент.

Придвижваме се напред във времето, а очите и ушите ми се напрягат да следят сцената, докато Мария се изнася само с един куфар в ръка. Чувам как Анна я пита какво ще прави и я моли да остане някъде наблизо. И тогава всички лампи, освен една, загасват и от прозорците се вижда, че е нощ.

Малвина и Елиас са във всекидневната. Малвина плете нещо от тъмносиня прежда, а Елиас чете вестник и пуши лула. Изглеждат нещастни дори във вечерните си домашни занимания. Лицата им са увиснали и отегчени, устните свити в тънки, навъсени линии. Нямам представа как е започнал романсът им, но сигурно е било толкова интересно, колкото да гледаш боулинг по телевизията. Съзнанието ми търси Анна — съзнанието на всеки от нас я търси — и сякаш сме я призовали, тя слиза по стълбите.

Имам странното усещане, че искам да стисна очи, а същевременно не мога да ги откъсна от сцената. Тя е облякла бялата рокля. Това е роклята, в която ще умре, но сега не изглежда по същия начин, както е изглеждала тогава. Момичето, което стиска малка платнена чанта и гледа изненаданите и все по-гневни изражения на Малвина и Елиас, докато стои на стълбите, е толкова пълно с живот. Раменете ѝ са изправени и силни, а тъмната ѝ коса се спуска на плавни вълни по гърба. Брадичката ѝ е повдигната. Ще ми се да видя очите ѝ, защото знам, че са изпълнени с тъга и триумф.

— Какво си мислиш, че правиш? — пита Малвина настоятелно.

Гледа ужасено дъщеря си, сякаш я вижда за пръв път. Имам чувството, че въздухът около нея се раздвижва и сега усещам полъх от силата, за която Томас говореше.

— Отивам на бала — отговаря спокойно Анна. — И няма да се връщам.

— Няма да ходиш на никакъв бал — казва злъчно Малвина.

Тя бавно се повдига от стола, като звяр, който дебне плячка.

— Никъде няма да ходиш с тази отвратителна рокля.

Приближава се към дъщеря си като свива очи и преглъща тежко, все едно се дави от нещо.

— Облякла си бяло като булка, но кой мъж ще те вземе като даваш на момчетата да ти повдигат полата!

Отмята глава назад, като пепелянка и заплюва Анна в лицето.

— Баща ти щеше да се срамува от теб.

Анна не помръдва. Единственото, което издава някаква емоция, е ускореното ѝ дишане.

— Татко ме обичаше — казва тихо тя. — Не знам защо ти не ме обичаш.

— Лошите момичета са колкото безполезни, толкова и глупави — казва Малвина и махва с ръка.

Не знам какво има предвид. Мисля, че нещо се губи от лошия ѝ английски. Или просто е тъпа. Май е второто.

Горчилка се събира в гърлото ми от това, което виждам и чувам. Никога не съм чувал някой да говори така на детето си. Искам да се пресегна и да я разтреса, докато ѝ дойде някакъв акъл в главата. Или поне докато чуя нещо да изпука.

— Качи се горе и я свали — нарежда Малвина. — И после я донеси да я изгорим.

Виждам как ръката на Анна стиска чантата по-силно. Всичко, което притежава, е събрано в това малко кафеникаво парче плат, завързано с връв.

— Не — отговаря спокойно тя. — Тръгвам си оттук.

Малвина се изсмива. Грачещ звук. Тъмна светлина се появява в очите ѝ.

— Елиас — казва тя. — Заведи дъщеря ми в стаята ѝ. Съблечи тази рокля от нея.

„Божичко“ — мисли си Томас. С крайчеца на окото си виждам как Кармел слага ръка пред устата си. Не искам да гледам това. Не искам да знам. Ако този мъж я докосне, ще наруша кръга. Не ме интересува, че е само спомен. Не ме интересува, че трябва да видя какво ще се случи. Ще му счупя врата.

— Не, мама — казва изплашено Анна, но когато Елиас се приближава до нея, тя застава твърдо. — Няма да му позволя да ме докосне.

— Скоро ще ти бъда баща, Анна — казва Елиас.

При тези думи ми се обръщат червата.

— Трябва да ми се подчиняваш.

Той облизва устни нетърпеливо. Зад мен чувам как Анна, моята Анна в роклята от кръв, започва да ръмжи.

Когато Елиас тръгва към нея, Анна се обръща и се заточва към вратата, но той я хваща за ръката и я завърта към себе си. Толкова са близо, че косата ѝ го шибва през лицето; толкова са близо, че тя сигурно усеща тежкия му дъх. Ръцете му вече пълзят по тялото ѝ, дърпат роклята ѝ, а аз поглеждам към Малвина, но единственото, което виждам, е изражение на задоволство и омраза. Анна се дърпа и крещи през зъби; завърта глава и я забива в носа на Елиас, не достатъчно силно да му разбие носа, но стига да му насълзи очите. Успява да се освободи и се втурва към кухнята, където е задната врата.

— Няма да излезеш от тази къща! — гласът на Малвина е остър като писък.

Тя тръгва след нея, сграбчва я за косата и я дърпа.

— Ти никога, никога няма да излезеш от тази къща!

— Ще изляза! — извиква Анна и блъска майка си.

Малвина се строполява върху голям дървен шкаф и се олюлява. Анна тръгва да я заобиколи, но не вижда как Елиас се надига до стълбите. Искам да ѝ извикам да се обърне. Да ѝ кажа да бяга. Но няма значение какво искам. Всичко това вече се е случило.

— Кучко — казва той.

Анна се обръща. Той се държи за носа и проверява дали му тече кръв, като се взира в нея.

— Храним те. Обличаме те. А ти така ни се отблагодаряваш!

Той протяга длан напред, макар че по нея няма кръв. После я удря силно през лицето, хваща я за раменете и започва да я тресе и тресе и да ѝ крещи нещо на фински, което не разбирам. Косата ѝ лети във всички посоки и тя започва да плаче. Всичко това, изглежда, е вълнуващо за Малвина, чиито очи блестят, докато наблюдава.

Анна не се отказва. Бори се, засилва се напред и блъска Елиас в стената до стълбите. Има една керамична ваза на полицата до тях. Тя я разбива странично в главата му, той надава рев и я пуска. Малвина започва да вика, когато Анна се затичва към вратата, и в този момент има толкова крясъци, че вече не мога да ги различа един от друг. Елиас е съборил Анна по лице и я държи за краката. Тя е на пода във фойето.

Знам какво ще стане още преди Малвина да се появи от кухнята с нож в ръка. Всички знаем. Усещам как Томас, Кармел и Уил едва дишат, как искат повече от всичко просто да затворят очи, или пък да викат и някой да ги чуе. Не са виждали нищо подобно досега.

Поглеждам към Анна, която е по лице на пода — ужасена е, но може би недостатъчно. Гледам това момиче, докато се бори да избяга, не само от хватката на Елиас, а от всичко, от тази задушаваша къща, от този живот, който тегне на плещите ѝ и който я дърпа надолу в калта. Гледам я, когато майка ѝ се навежда над нея с кухненски нож в ръка и единствено с гняв в очите. Безумен гняв, безсмислен гняв. И тогава острието е на гърлото на Анна и минава през кожата ѝ и отваря дълбока червена черта. „Твърде дълбока“ — мисля си аз, — „твърде дълбока“. Слушам как Анна пици, докато вече не може.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Чувам изтрополяване зад мен и се обръщам настрана от сцената, благодарен, че нещо разсейва вниманието ми. Вътре в кръга Анна вече не се рее. Строполила се е на пода и се е подпряла на ръце и колене. Черните кичури на косата ѝ потръпват. Устата ѝ е отворена, сякаш иска да стене или да плаче, но звук не излиза. Следи от сивкави сълзи като въглени във вода покриват бледите ѝ страни. Току-що е гледала как прерязват собственото ѝ гърло. Сега гледа как кръвта ѝ изтича, червеното попива в дъските на къщата и напоява бялата ѝ рокля за танци. Всичко това, което не можеше да си спомни, сега я удря през лицето. Всичко това я отслабва.

Връщам поглед към сцената със смъртта на Анна, въпреки че не искам. Малвина съблича тялото ѝ и джавка команди към Елиас, който отива в кухнята и се връща с някакво одеяло от груба материя. Тя му казва да покрие тялото и той го прави. Вижда се, че той не може да повярва какво се е случило. После му казва да се качи горе и да донесе някоя друга рокля за Анна.

— Друга рокля? За какво? — пита той.

— Просто върви! — казва тя през зъби.

Той се втурва по стълбите толкова бързо, че се препъва. Малвина разгъва на пода роклята на Анна, която вече е толкова напоена с кръв, че е трудно човек да повярва, че някога е била бяла. После отива до килера в отсрещния край на стаята и се връща с няколко черни свещи и малка черна торбичка.

„Тя е вещица“ — съска Томас в главата ми. Проклятието. Всичко се връзва. Трябваше да се досетим, че убиецът е бил някакъв тип вещица. Но кой би помислил, че може да е собствената ѝ майка.

„Следи внимателно“ — насочвам вниманието си към Томас. „Може да ми трябва помощта ти, за да разбере какво се случва тук.“

„Съмнявам се“ — казва той.

Май и аз не вярвам, че ще остане нещо неясно в това, което виждам. Малвина пали свещите и коленичи над роклята, тялото ѝ се

поклаща, докато шепне напевно някакви думи на фински. Гласът ѝ е нежен, както никога не е бил в живота на Анна. Свещите засияват по-ярко. Първо вдига тази отляво и после тази отдясно. Разтопен черен восък се разлива по напоения с червено плат. После тя се изплюва върху него три пъти. Напевите ѝ стават по-силни, но не разбирам нищо от думите. Опитвам се да запомня нещо, за да го проверя после в речник, и тогава го чувам. Томас. Говори тихо на глас. За момент не мога да разбера какво казва. Отварям уста да му кажа да млъкне, да му кажа, че се опитвам да слушам, но тогава ми става ясно, че той повтаря думите на Малвина на английски.

— Отче Хийси, чуй словата ми, заставам пред теб коленичила и смирена. Вземи тази кръв, вземи тази сила. Не позволявай на дъщеря ми да напусне тази къща. Храни я със страдание, кръв и смърт. Хийси, отче, боже демон, чуй молитвите ми. Вземи тази кръв, вземи тази сила.

Малвина затваря очи, вдига ножа и прокарва острието през пламъците на свещите. По невероятен начин то се запалва, рязко и бурно. Тя забива ножа в роклята и в дъските на пода.

Елиас слиза по стълбите, носейки някаква бяла и чиста дреха — друга рокля на Анна. Гледа Малвина със страхопочитание и ужас. Очевидно е, че не я е виждал в тази светлина преди, а сега вече няма да посмее и дума да обели против нея от чист страх.

Светлина от огън се процежда през дупката в дъските, Малвина хваща ножа и с него бавно натъпква кървавата рокля към дълбините на къщата, докато продължава да шепне напевно. Когато и последната част от плата изчезва вътре, тя натиква целия нож след него. Светлината проблясва и после дъските се затварят. Малвина преглъща и внимателно духа свещите от ляво надясно.

— Сега никога няма да напуснеш къщата ми — прошепва тя.

Краят на заклинанието ни приближава. Лицето на Малвина избледнява като спомен от кошмар, става сиво и съсухрено като дъските, върху които тя уби Анна. Въздухът около нас губи цвета си и усещам как крайниците ни стават пак отделни. Разделяме се, кръгът се разкъсва. Чувам Томас да диша тежко. Чувам и Анна. Не искам да повярвам какво видях току-що. Чувството е нереално. Не мога да разбера как Малвина я е убила.

— Как е могла? — казва тихо Кармел и всички се поглеждаме един друг. — Беше ужасно. Никога повече не искам да виждам нищо

такова.

Тя клати глава.

— Как е могла? Това е дъщеря ѝ.

Поглеждам Анна, все още покрита с кръв и черни вени. Тъмните сълзи са засъхнали по лицето ѝ; твърде изтощена е, за да плаче.

— Знаела ли е какво ще се случи? — питам Томас. — Разбирала ли е в какво я превръща?

— Не мисля. Или поне не точно. Когато призоваваш демон, не може да прецениш как точно ще се развият нещата. Просто казваш желанието си, а той решава как да го изпълни.

— Не ме интересува дали е знаела какво точно прави — изръмжава Кармел. — Беше отвратително. Беше ужасно.

Има капчици пот по челата на всички ни. Уил не е казал и дума. И четиримата изглеждаме като че ли сме изкарали дванайсет рунда с боксьор в тежка категория.

— Какво ще правим? — пита Томас, но не дава вид да може да свърши каквото и да било в момента.

Сигурно ще спи цяла седмица. Обръщам се и ставам. Имам нужда да си прочистя главата.

— Кас! Внимавай!

Кармел извиква зад мен, но не достатъчно навреме. Някой ме блъска в гръб и в същия момент усещам как една много добре позната тежест напуска задния ми джоб. Когато се обръщам, виждам Уил, изправен пред Анна. Моята кама е в ръката му.

— Уил — изкрещява Томас.

Но Уил вади камата от ножницата и замахва в широк полукръг, което кара Томас да залегне и да се отмести от пътя му.

— Така го правиш ти, нали? — пита Уил с подивял глас.

Поглежда острието и премигва бързо няколко пъти.

— Сега е слаба; може да го направим — казва той почти на себе си.

— Уил, недей — казва Кармел.

— Защо не? Нали за това дойдохме!

Кармел ме поглежда безпомощно. Това е причината да дойдем. Но след всичко, което видяхме, и сега, като гледам как Анна лежи там, аз не мога да го направя.

— Дай ми ножа — казвам спокойно.

— Тя уби Майк — казва Уил. — Тя уби Майк.

Поглеждам Анна. Черните ѝ очи са широко отворени и се взират в пода, макар че не знам дали виждат нещо. Облегнала се е на една страна, твърде слаба е, за да стои права. Ръцете ѝ, които от личен опит знам, че могат да трошат магмени скали, се тресат само от усилието да задържат тялото ѝ да не падне върху дъските на пода. Успяхме да превърнем това чудовище в жалка черупка и ако някога е имало безопасен момент, за да я убием, то той е сега.

А и Уил е прав. Тя уби Майк. Убила е десетки други хора. И пак ще го направи.

— Ти уби Майк — изсъсква Уил и започва да плаче. — Ти уби най-добрия ми приятел.

И тогава замахва, вдига ръка, за да я пониже. Реагирам, без да мисля.

Хвърлям се напред и хващам ръката му отдолу, като спирам замаха, който се цели в гърба ѝ; вместо това той одрасква кожата отстрани на ребрата ѝ. Анна издава лек вик и се опитва да изпълзи встрани. Гласовете на Кармел и Томас звучат в ушите ми, викат и на двама ни да спрем, но ние продължаваме да се боричкаме.

С оголени зъби Уил се опитва да я намушка отново, като махва с камата във въздуха. Едва успявам да го ударя с лакът в брадичката. Той се изтъркулва няколко стъпки настрани и когато се хвърля отново, го посрещам с юмрук в лицето, не твърде силно, но достатъчно, за да го накарам да се замисли.

Той избърсва уста с опакото на ръката си. Не опитва да ме атакува отново. Гледа ту Анна, ту мен и разбира, че няма да му позволя да мине.

— Какво ти става? — пита ме той. — Нали това ти е работата? Сега е в ръцете ти, а ти нищо няма да направиш?

— Не знам какво ще направя — казвам честно. — Но няма да ти позволя да я нараниш. И без това не можеш да я убиеш.

— Защо не?

— Защото не опира само до ножа. А и до мен. Кръвната ми връзка с него.

— Нали с очите си виждам, че кърви, като я порязах — казва Уил подигравателно.

— Не казвам, че ножът не е специален. Но смъртоносният удар е мой. Не знам какво прави това възможно, но ти го нямаш в себе си.

— Лъжеш — казва той.

Може би е прав. Никога не съм виждал някой друг да използва ножа. Никой, освен баща ми. Може би всички тези приказки, че съм избран и съм част от свещено потомство на убийци на призраци, са просто пълна измислица. Но Уил решава да повярва. Отстъпва назад към входната врата.

— Дай ми ножа — казвам отново, докато гледам как се отдалечава от мен и как металът проблясва в странната светлина.

— Ще я убия — обещава Уил, после се обръща и тръгва да бяга с камата ми в ръка.

Нещо вътре в мен започва да скимти, нещо детско и примитивно. Чувствам се като в сцената от „Магьосникът от Оз“, в която онази жена взема кучето в кошницата от колелото си и си тръгва. Краката ми искат да се затичат след него, да го съборя на земята и да го натупам, както си трябва, да си взема ножа и да не го изпускам повече от поглед. Но Кармел ми говори нещо.

— Сигурен ли си, че не може да я убие? — пита тя.

Поглеждам назад. Кармел е коленичила на пода до Анна; някак си е събрала смелост да я докосне, да я държи за раменете и сега гледа раната, която Уил направи. От нея тече черна слуз по много странен начин; черната течност се смесва с капещата кръв от роклята във водовъртеж, като мастило в червена боя.

— Толкова е слаба — прошепва Кармел. — Мисля, че наистина е ранена.

— А не трябва ли? — пита Томас. — Искам да кажа, не че заемам страната на Уил „Правя-роля-за-Оскар“ Розенбърг, но нали затова сме тук? Тя не продължава ли да е опасна?

Отговорите са да, да и да. Знам го идеално, но не мога да разсъждавам трезво. Момичето в краката ми е победено, ножа ми го няма, а сцени от „Как да убием дъщеря си“ все още се повтарят в главата ми. Тук се е случило всичко — тук е приключил животът ѝ, тук се е превърнала в чудовище, тук майка ѝ е прерязала гърлото ѝ, тук и тя, и роклята ѝ са били прокълнати и...

Отивам в средата на всекидневната и се вирам в дъските на пода. Започвам да тропам с крак. Подскачам наляво-надясно и забивам

пети в дъските, като търся кухо място. Нищо не се получава. Чувствам се глупаво. Нямам достатъчно сила. Дори не знам какво правя.

— Не е тази — казва Томас.

И той се вира в пода. Сочи една дъска вляво от мен.

— Онази беше — казва той. — И ще ти трябва още нещо.

Той става и изтичва навън. Не подозирах, че са му останали сили. Това хлапе е пълно с изненади. А също така е и супер полезно, защото след около четиридесет секунди се връща с чук и щанга от колата.

Заедно започваме да блъскаме по дъската, първоначално без особен ефект, но после дървото се разцепва. С щангата надигам освобождения край и коленича. Дупката е тъмна и дълбока. Не знам какво прави там. Би трябвало да виждам греди, а през тях мазето, но има само черна празнина. Само за момент се колебая и после ръката ми се заравя в дупката, където усеща студена дълбина. Помислям си, че съм сгрешил, и пак се чувствам глупаво, но после пръстите ми я намират.

Материята е твърда и хладна на пипане. И може би леко влажна. Издърпвам я от пода, където е била натикана и запечатана преди шестдесет години.

— Роклята — казва Кармел задъхано. — Какво...?

— Не знам — казвам честно.

Отивам при Анна. Нямам представа какъв ефект ще има роклята върху нея, ако изобщо предизвика някакъв. Дали ще я направи още по-силна? Дали ще я излекува? Ако я изгоря, дали и тя самата ще се изпари? Томас сигурно ще прецени по-добре. Заедно с Морфран може би ще намерят правилния отговор, а ако те не успеят, Гидиън със сигурност ще го направи. Но нямам толкова време. Коленича и поднасям опетнената материя пред очите на Анна.

В първия момент тя не реагира. После с мъка се изправя на крака. Вдигам окървавената рокля заедно с нея, като я държа на нивото на очите ѝ. Черното отстъпва: ясните, любопитни очи на Анна са се върнали върху чудовищното лице и по някаква причина това е по-стряскащо от всичко друго. Ръката ми трепери. Тя стои пред мен, не се рее, просто гледа роклята — намачкана и червена, като тук-там се вижда мръсният бял плат.

Анна не знае какво правя или какво се опитвам да направя. Аз хващам роклята за шевовете и я навличам на тъмната ѝ гърчеща се глава. Нещо се случва моментално, но не знам какво. Някакво напрежение навлиза във въздуха, някакъв хлад. Трудно е да се обясни — като че ли има бриз, но нищо да не помръдва. Дърпам старата рокля надолу над тази, която сега кърви, и отстъпвам крачка назад. Анна затваря очи и поема дълбоко въздух. Все още има следи от черния восък по плата, където свещите са капали по време на проклятието.

— Какво се случва? — прошепва Кармел.

— Не знам — отговаря Томас вместо мен.

Докато гледаме, двете рокли започват да се борят една с друга, от тях капе кръв и чернилка и се опитват да се слоят в едно. Очите на Анна са затворени. Ръцете ѝ са свити в юмруци. Не знам какво се случва, но каквото и да е, се развива бързо. При всяко премигване виждам различна рокля: ту бяла, ту червена, ту черна, изцапана е кръв. Като бои, които нанасяш една след друга върху пясък. Тогава Анна отмята глава назад и прокълнатата рокля се свлича, става на прах и се посипва в краката ѝ.

Мрачната богиня стои пред мен и ме гледа. Черните кичури се изпаряват във въздуха. Тъмните вени се прибират в ръцете и шията ѝ. Роклята ѝ е бяла и чиста. Раната от ножа ми я няма.

Анна докосва бузата си, сякаш не може да повярва, и поглежда срамежливо към Кармел и мен и после към Томас, който отстъпва крачка назад. После тя бавно се обръща и тръгва към отворената входна врата. Точно преди да мине през нея, се завърта и ми се усмихва през рамо.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Това ли исках? Да я освободя? Току-що пуснах от килията призрака, който бях изпратен да убия. Тя се разхожда с леки стъпки по верандата и се взира в мрака, краката ѝ са боси. Тя е като диво животно, пуснато от клетката: предпазлива и изпълнена с надежда. Прокарва пръсти по дървото на стария огънат парапет, сякаш това е най-приятното усещане, което някога е изпитвала. Част от мен се радва. Част от мен знае, че тя не е заслужавала това, което ѝ се е случило, и някак ми се иска да ѝ дам повече от тази разнебитена веранда. Искам да ѝ подаря цял един живот — нейният живот, който да започне от тази вечер. Друга част знае колко много тела има в мазето ѝ, колко души е погубила. Те също не са били виновни. Не мога да върна на Анна живота, защото той вече си е отишъл от нея. Може би направих огромна грешка.

— Трябва да се махаме оттук... или поне така мисля — казва тихо Томас.

Поглеждам Кармел и тя кимва, така че тръгвам към вратата, като се опитвам да стоя между тях и Анна, въпреки че без ножа ми не знам колко мога да бъда полезен. Когато ни чува да минаваме през вратата, тя се обръща и ме поглежда с повдигната вежда.

— Няма страшно — казва тя. — Няма да ги нараня вече.

— Сигурна ли си? — питам аз.

Очите ѝ се спират на Кармел. Кима.

— Сигурна съм.

Зад мен Кармел и Томас въздъхват с облекчение и неловко излизат иззад гърба ми.

— Добре ли си? — питам я.

Тя се замисля за момент, сякаш търси правилните думи.

— Чувствам се сякаш... лудостта премина. Това възможно ли е?

— Вероятно не е преминала напълно — изтърсва Томас и аз го сръгвам в ребрата.

Но Анна се засмива.

— Ти го спаси първия път, нали? — казва тя и оглежда Томас внимателно. — Помня те. Ти го издърпа от къщата.

— Не мисля, че щеше да го убиеш, така или иначе.

Томас казва това уж небрежно, но все пак бузите му поруменяват. Харесва му идеята да бъде герой. И то особено пред Кармел.

— А защо не го направи? — пита Кармел. — Защо не искаше да убиеш Кас? Защо избра Майк вместо това?

— Майк — казва тихо Анна. — Не знам. Може би защото те имаха лоши намерения. Знаех, че му готвят номер. Че са способни на жестокост. Може би... ми стана жал за него.

— Жал ти било за мен — изсумтявам аз. — Можех да се справя с тях.

— Той те удари в гръб с дъска от къщата ми... — Анна отново ме гледа с повдигната вежда.

— Все казваш „може би“ — намесва се Томас. — Не си ли сигурна?

— Не — отговаря Анна. — Не съм сигурна защо, но се радвам, че не го убих.

Усмива се. Иска да добави още нещо, но извърща поглед, изглежда или объркана, или засрамена, не мога да преценя кое от двете.

— Трябва да тръгваме — казвам. — Заклинанието доста ни изпи силите. Всички имаме нужда от малко сън.

— Но ще се върнеш, нали? — пита Анна, сякаш за момент си мисли, че никога повече няма да ме види.

Кимвам. Ще се върна. Какво ще правя, като се върна — не знам. Но не мога да оставя ножа си в Уил, а и не знам дали тя е в безопасност, докато той още е у него. Но това е тъпо, защото кой казва, че Анна е в безопасност, дори ножът да е у мен? Трябва да поспя. Да се съвзема и да си събера мислите, да премисля всичко отначало.

— Ако не съм в къщата — казва Анна, — повикай ме. Ще съм наблизо.

Мисълта тя да се разхожда из Тъндър Бей не ме изпълва с възторг. Не знам на какво е способна и недоверчивата ми страна започва да нашепва, че може би ме баламосва. Но няма какво да направя по въпроса в този момент.

— Това брои ли се за победа? — пита Томас, докато вървим към колите.

— Ти ми кажи — отговарям.

Но не се чувствам победител — никакъв шанс. Камата ми я няма. Анна е на свобода. А единственото нещо, което знам с разума и сърцето си, е, че всичко това далеч не е приключило. Вече чувствам някаква празнота, не само в задния си джоб, а и навсякъде наоколо. Чувствам се слаб, сякаш кръвта ми изтича през хиляди малки ранички. Този скапан гъз ми взе ножа!

— Не знаех, че говориш фински, Томас — казва Кармел, докато ходи до него.

Той се ухилва криво.

— Не говоря. Просто Кас ни е уредил със супер яко заклинание. Нали ще ме свържеш с доставчика ти?

— Ще ви запозная някой път — чувам се да казвам.

Но не сега. Гидиън е последният човек, с когото ми се говори точно след като съм загубил камата. Тъпанчетата ми ще се спукат, като почне да ми крещи. Камата. Наследството от баща ми. Трябва да си я върна, и то скоро.

Камата я няма. Загубил си я. Къде е?

Сграбчил ме е за гърлото и не мога нищо да отговоря, блъска главата ми във възглавницата.

— Глупак, глупак, глупак!

Събуждам се седнал в леглото и размахващ неадекватно ръце, свити в юмруци, като детски робот на батерии. Стаята е празна. Разбира се, че е; не ставай глупак. Тази дума ме връща към съня ми. Не съм се разбудил напълно. Споменът от ръцете му, стискащи гърлото ми, е толкова ярък. Все още не мога да говоря.

Всичко ми се е свило, не само гърлото, но и дробовете. Поемам дълбоко въздух, а като издишам, е на пресекулки, почти като ридание. Усещам празнини в тялото си, там, където би трябвало да усещам тежестта на камата. Сърцето ми блъска в гърдите.

Баща ми ли беше това? Тази мисъл ме връща десет години назад и една детска вина започва да надува сърцето ми като балон. Но не. Не може да е бил той. Нещото в съня ми имаше креолски или карибски

акцент, а баща ми е отраснал в Чикаго, Илинойс, където говорят чисто. Било е просто кошмар като всички други и поне този път ми е ясно защо е дошъл. Не е нужно да си експерт по Фройд, за да разбереш, че се обвинявам за това, че изгубих камата на баща ми.

Тибалт скача в скута ми. В оскъдната лунна светлина виждам само зелените очертания на ирисите му. Слага лапа на гърдите ми.

— Да-а-а — казвам.

Звукът от гласа ми в тъмнината е дрезгав и неочаквано силен. Но отпраща съня. А той беше толкова истински. Все още усещам острия, горчив дъх на нещо като пушек.

— Мяу — казва Тибалт.

— Толкова сън му се полага на Тезеус Касио за тази вечер — съгласявам се.

Отмествам го от себе си и тръгвам към долния етаж. Слагам вода за кафе и паркирам задника си на кухненската маса. Майка ми е приготвила буркана със сол за камата, заедно с чисти парцали и масла, за да го изтърка, да го изплакне и да го направи като нов. Усещам го някъде там. В ръцете на човек, който никога не бива да го докосва. Започва да ми се иска да го убия този Уил Розенбърг.

Майка ми слиза след около четири часа. Все още седя на масата и се вирам в буркана, докато светлината на деня лека-полека изпълва кухнята. Един-два пъти главата ми клюмна, но вече съм изпил цяла кана кафе и съм добре. Майка ми е със синия си халат и изглежда сънена. Това ми действа някак успокояващо. Дори когато тя поглежда празния буркан и само слага капачката обратно. Защо винаги, като видиш майка си, ти става някак уютно, все едно си до камината и гледаш „Мъпет шоуто“ по телевизията?

— Открадна ми котката — казва тя и си налива кафе.

Тибалт сигурно усеща неспокойствието ми напоследък, защото постоянно се увива в краката ми — нещо, което обикновено прави само с майка ми.

— Ето, вземи си го — казвам и го вдигам, когато тя идва до масата.

Той не спира да съска, докато тя не го слага в скута си.

— Нищо интересно снощи, а? — казва тя и кимва към празния буркан.

— Не точно. Случиха се интересни неща. В две посоки.

Тя седи и ме слуша, докато си изливам душата. Разказвам ѝ всичко, което видяхме, което разбрахме за Анна, как развалих проклятието и как я освободих. Завършвам с най-срамното за мен: че загубих камата на баща ми. Не мога да я погледна в очите, когато ѝ казвам последното. Тя с усилие контролира реакцията си. Не знам дали това значи, че тя самата е разстроена, или че осъзнава какво значи тази загуба за мен.

— Не мисля, че си направил грешка, Кас — казва нежно тя.

— А камата?

— Ще си я вземеш. Ако трябва, ще се обадя на майката на това момче.

Изстенвам. Току-що прекрачи границата между готината, разбираща майка и супер излаганията.

— Но това, което си направил — продължава тя. — С Анна. Не мисля, че е било грешка.

— Моята работа беше да я убия.

— Така ли? Не ти ли беше работа да я спреш?

Тя се обляга назад, стиска чашата кафе с две ръце.

— Това, което правиш — това, което баща ти правеше — никога не е било въпрос на отмъщение. Или на възмездие, или на справедливост. Не това е призиванието ти.

Разтърквам лицето си с ръце. Очите ми са толкова уморени, че едва гледам. Мозъкът ми е толкова уморен, че едва мисля.

— Но нали все пак си я спрял, Кас?

— Да — казвам.

Но не съм сигурен. Всичко стана толкова бързо. Дали наистина освободих Анна от тъмната ѝ страна, или просто ѝ показах как може да я крие. Затварям очи.

— Не знам. Мисля, че да.

Майка ми въздъхва.

— Спри да се наливаш с кафе.

Отмества чашата ми.

— Отиди да поспиш. И после се върни при Анна и разбери какво е станало с нея.

Много пъти съм наблюдавал как се сменят сезоните. Когато не те разсейват училището и приятелите и когато не се интересуваш кой филм излиза следващата седмица, имаш много време да гледаш дърветата. Есента в Тъндър Бей е по-красива от повечето, които съм виждал. Има толкова много цветове. И толкова много листа. Но е и някак по-капризна. Ту студена и мокра, със сиви облаци, ту топла като през юли, както е днес — бризът е толкова лек, че листата само потрепват от полъха му и блестят от яркото слънце.

Взех колата на майка ми. Преди да тръгна към къщата на Анна, я оставих в центъра да ходи по магазините. Каза, че някаква нейна приятелка ще я закара обратно. Зарадвах се да чуя, че си е намерила приятели. При нея това се случва лесно, тя е толкова открита и с толкова лек характер. Не е като мен. Не мисля, че и при баща ми беше така, но ми е трудно да си спомня и това ме притеснява, затова спирам да си напъвам мозъка. Предпочитам да вярвам, че спомените са си там, просто са потънали под повърхността.

Докато вървя към къщата, ми се струва, че виждам една сянка да се движи отстрани. Премигвам и решавам, че уморените ми очи въртят номера... докато сянката не става бяла и не показва бледата си кожа.

— Бях наоколо — казва Анна, когато се приближавам.

— Криеше ли се от мен?

— Не бях сигурна кой си. Трябва да съм предпазлива. Не искам всеки да ме вижда. Само защото мога да излизам от къщата, не значи, че не продължавам да съм мъртва.

Свива рамене. Толкова е откровена. Би трябвало да е увредена от всичко това, увредена и обезумяла.

— Радвам се, че се върна.

— Трябва да знам — казвам аз, — дали все още си опасна.

— Нека влезем.

Съгласявам се. Странно ми е да я гледам навън, на слънце, все едно гледам едно обикновено момиче, което бере цветя в един топъл следобед. Макар че всеки, който се замисли, ще осъзнае, че тя би трябвало да умира от студ в тази тънка бяла рокля.

Тя ме пуска да вляза в къщата и затваря вратата след нас като всяка друга добра домакиня. Къщата също е променена. Няма я вече странната сива светлина. Добрите стари лъчи на слънцето се изливат през прозорците, макар че мръсотията по стъклата малко ги разсейва.

— Какво точно ме питаш, Кас? Искаш да знаеш дали ще убия още хора? Или искаш да знаеш дали още мога да правя това?

Тя вдига ръка пред лицето си и черни вени пронизват кожата на пръстите ѝ. Очите ѝ стават черни и кръв изригва от роклята ѝ, още по-силно отпреди, като хвърля пръски навсякъде. Отстъпвам.

— Ужас! Анна!

Тя се издига във въздуха и прави лек пирует, все едно някой е пуснал любимото ѝ парче.

— Не е много красиво, нали? — Тя бърчи нос. — Не са ми останали здрави огледала, но си видях отражението в прозореца, когато луната беше силна.

— Все още си такава — казвам ужасен. — Нищо не се е променило.

Когато го казвам, очите ѝ се свиват, но после въздъхва и се опитва да ми се усмихне. Не ѝ се получава много, не и докато прилича на жена чудовище от обложка на метъл албум.

— Касио. Не виждаш ли? Всичко се е променило!

Тя слиза на пода, но черните очи и гърчещата се коса остават.

— Няма да убивам никого. Никога не съм искала да го правя. Но каквото и да е това нещо, то е част от мен. Мислех си, че е проклятието и може би е било то, но... — Тя поклаща глава. — Като си тръгнахте, не се стърпях да пробвам. Трябваше да знам.

Поглежда ме право в очите. Мастиленочерното отстъпва място на истинската Анна.

— Битката приключи. Аз спечелих. Ти ми помогна да спечеля. Вече не съм разделена на две половини. Знам, че на теб ти се струва чудовищно. Но аз се чувствам... силна. Чувствам се спокойна. В безопасност. Сигурно не можеш да ме разбереш.

Всъщност е доста лесно за разбиране. За човек, убит по нейния начин, да се чувстваш в безопасност сигурно е топ приоритет.

— Разбирам — казвам меко. — Държиш се за силата. Тя ти дава увереност. Както правя и аз. Когато вървя през някое свърталище на духове с камата си в ръка, се чувствам силен. Недосегаем. Опияняващо е. Не знам дали повечето хора някога усещат нещо подобно.

Пристъпвам от крак на крак.

— И после срещнах теб и всичко отиде на боклука.

Тя се смее.

— Появих се голям и лош, а ти ме използваш като топка за хандбал — ухилвам се. — Много мъжествен се чувствам в твоето присъствие, няма що.

И тя се ухилва.

— Накара мен да се чувствам голяма и лоша — усмивката ѝ изчезва. — Днес не го носиш. Ножът. Винаги усещам, когато е наблизо.

— Не. Уил го взе. Но ще си го върна. Беше на баща ми; няма да го оставя в чужди ръце — замислям се. — Как го усещаш? Какво усещаш?

— Когато те видях за пръв път, не знаех какво е. Беше нещо в ушите ми, нещо в стомаха ми, като жужене, все едно някой да си тананика някаква мелодия. Беше силно. И макар че знаех, че има за цел да ме убие, някак си ме привлече. А когато приятелят ти ме поряза...

— Той не ми е приятел — казвам през зъби. — Не точно.

— Усещах, че някак си изтичам в него. Че отивам, накъдето то ме изпраца. Но нещо не беше наред. Камата има собствена воля. И иска да бъде в ръката ти.

— Значи нямаше да те убие — казвам с облекчение.

Не искам Уил да може да убива с камата ми. Не ме интересува колко детинско звучи. Това е моята кама. Анна се извръща, мисли.

— Напротив. Можеше да те убие — казва сериозно тя. — Защото камата не е свързана само с теб. А и с нещо друго. С някаква мрачна сила. Докато кървах, усетих нещо във въздуха. Напомни ми малко за лулата на Елиас.

Не знам откъде идва силата на камата, а Гидиън така и не ми е казал, ако изобщо знае. Но ако идва от някаво мрачно място, така да бъде. Нали я ползвам за нещо добро. Колкото до миризмата на лулата на Елиас...

— Сигурно просто е било асоциация с нещо, което те плаши, след като си гледала как умираш — казвам нежно. — Сещаш ли се, като да сънуваш зомбита, след като си гледала „Земята на мъртвите“.

— „Земята на мъртвите“? Ти това ли сънуваш? — пита ме тя. — Момче, което убива призраци?

— Не. Аз сънувам пингвини, които строят мостове. Не ме питай защо.

Тя се усмихва и прибира косата си зад ухото. Когато го прави, усещам подръпване някъде дълбоко в гръдния си кош. Какво правя? За какво дойдох тук? Едва си спомням.

Някъде в къщата се затръшва врата. Анна подскача. Не мисля, че досега съм я виждал да се стряска. Косата ѝ се надига и започва да се гърчи. Тя е като котка с извит гръб и бухнала опашка, готова за скок.

— Какво беше това? — питам аз.

Тя клати глава. Не мога да преценя дали е изплашена, или засрамена. Може би и двете.

— Помниш ли какво ти показах в мазето? — пита тя.

— Купчините трупове? Не, май съм забравил. Ти шегуваш ли се? Тя се засмива нервно, звънливо и малко престорено.

— Те са все още тук — прошепва тя.

Стомахът ми използва възможността да се преобърне, а краката ми отстъпват без мое разрешение. Картините с всички тези трупове са все още ярки в съзнанието ми. Мога да помириша мътната вода и разложението. Мисълта, че сега се разхождат на воля из къщата — което тя наемква — не ме радва много.

— Май сега те ме преследват — казва тихо тя. — Затова излязох навън. Не че ме плашат — добавя бързо. — Но не мога да ги гледам.

Тя прави пауза и кръстосва ръце, разтрива раменете си.

— Знам какво си мислиш.

„Така ли? Защото аз самият не знам.“

— Трябва да си стоя тук при тях. Все пак вината е моя.

Звучи потисната. Не търси успокоение от мен. Очите ѝ са фиксирани в дъските на пода.

— Ще ми се да можех да им кажа, че искам да не се беше случвало.

— Би ли имало значение? — питам тихо. — Щеше ли да има значение за теб, ако Малвина ти каже, че съжалява?

Анна клати глава.

— Разбира се, че не. Това беше глупаво от моя страна.

Поглежда вдясно, само за секунда, но знам, че гледа отчупената дъска, откъдето извадихме роклята ѝ снощи. Изглежда сякаш почти се страхува от този процеп в дъските. Може би трябва да повикам Томас да запечата дупката, или каквото там се прави.

Ръката ми потрепва. Събирам цялата си смелост и докосвам рамото ѝ.

— Не беше глупаво. Ще измислим нещо, Анна. Ще ги прокудим оттук. Морфран сигурно ще знае какво да направим, за да ги пратим по пътя им.

Всеки заслужава малко утеха, нали? Сега тя е на свобода; стореното — сторено. Трябва ѝ някакъв покой. Но дори сега, мрачни и разстройващи спомени за всичко, което е направила, минават пред очите ми. Как ще преживее всичко това? Ако ѝ кажа да не се самоизмъчва, само ще влоша нещата. Не мога да ѝ дам опрощение. Но ми се иска да я накарам да забрави, поне за момент. Някога е била невинна и сега мисълта, че вече никога няма да бъде такава, ме убива.

— Сега трябва пак да намериш своето място в света — казвам нежно.

Анна отваря уста да проговори, но никога няма да разбере какво щеше да каже. Къщата се накланя, сякаш я надигат с лост. С много голям лост. Когато се връща на мястото си, се разтриса за момент и след вибрацията една фигура се появява пред нас. Бавно изплува от сенките, докато застава пред очите ни, блед труп, с тебеширена кожа. Въздухът не трепва.

— Просто искам да поспя — казва той.

Звучи, все едно има чакъл в устата си, но като поглеждам внимателно, виждам, че всичките му зъби са избити. Това го кара да изглежда по-стар, кожата му е увиснала, но едва ли е бил на повече от осемнадесет. Просто поредният беглец, който се е натъкнал на грешната къща.

— Анна — казвам аз и я дърпам за ръката, но тя не помръдва.

Стои, без да трепне, и го гледа как разпъва ръце. Освен христовата поза, още по-гадното е, че от всеки негов крайник започва да тече кръв и да се процежда през окъсаните му дрехи. Главата му клюмва и после започва да се мята рязко напред-назад. После се вкочанява и той започва да крещи.

Звукът от разкъсване, който чувам, не идва само от дрехите му. Червата му се изсипват на пода като гротескно въже. Той се накланя и започва да пада напред към нея. Хващам я и я дърпам достатъчно силно, за да се озове в прегръдката ми. Заставам между нея и него, но още едно тяло излита през стената, като хвърля прах и трески наоколо.

Посипва се по пода на разпилени парчета, откъснати крака и ръце. Главата се вижда в нас, докато се хлъзга по пода, с оголени зъби.

Не съм в настроение да гледам черни, изгнили езици, затова слагам ръка около раменете на Анна и я дърпам. Тя изстенва тихо, но се оставя да я поведе през входната врата и обратно в прикритието на дневната светлина. Разбира се, като поглеждаме вътре, няма никого. Къщата е непроменена, няма кръв по дъските, няма дупки в стените.

Докато гледа към собствената си къща, Анна изглежда нещастна — виновна и измъчена. Дори не се замислям, просто я придърпвам към себе си и я прегръщам силно. Дъхът ми минава през косите ѝ. Със стиснати юмруци тя сграбчва ризата ми.

— Не можеш да останеш тук — казвам ѝ.

— Няма къде другаде да отида — отговаря тя. — Не е чак толкова зле. Не са толкова страшни. Едва ли имат сили за подобни изпълнения по-често от веднъж на няколко дни. Надявам се.

— Нали не говориш сериозно. Ами ако станат по-силни?

— Не знам какво очаквахме — казва тя и отстъпва от мен. — Че всичко това ще дойде, без да платим някаква цена?

Ще ми се да споря, само че нищо убедително не ми идва наум. Но това не може да продължава. Това ще я побърка. Не ме интересува какво казва тя.

— Ще отида при Томас и Морфран — казвам. — Те ще знаят какво да направят. Погледни ме — повдигам брадичката ѝ. — Няма да оставя нещата така. Обещавам.

Ако изобщо я беше грижа достатъчно, за да ми отвърне, сигурно щеше да е със свиване на рамене. За нея това е наказанието, което заслужава. Но явно последната сцена я разстрои и това я спира да ми противоречи. Тръгвам към колата, но се разколебавам.

— Ще се справиш ли?

Дарява ме с крива усмивка.

— Аз съм мъртва. Какво толкова може да ми се случи?

И все пак, имам чувството, че като си тръгна, тя ще прекарва повечето време извън къщата. Тръгвам по алеята.

— Кас?

— Да?

— Радвам се, че се върна. Не бях сигурна дали ще го направиш.

Кимвам и пъхам ръце в джобовете.

— Никъде няма да избягам.

Вътре в колата надувам радиото. Усещането е приятно, когато ти е писнало от злокобна тишина. Правя го често. Точно започвам да клатя глава в ритъм с „Ролинг стоунс“, когато новинарска емисия прекъсва мелодията на Paint It Black^[1].

— Тялото е намерено до входа на гробището Парк Вю и се смята, че може да е станало жертва на сатанински ритуал. Полицията все още не е разкрила самоличността на убития, но Канал 6 съобщава, че деянието е било особено жестоко. Жертвата, мъж на около четиридесет, явно е била намерена с откъснати крайници.

---

[1] „Боядисай го в черно“ (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Гледката пред мен е като от новинарска емисия на без звук.

На покривите на полицейските коли се въртят червени буркани и проблясват бели светкавици, но не се чуват сирени. Служителите на реда се разхождат наоколо в типичните черни униформи, главите им са наведени, а лицата им мрачни. Опитват се да изглеждат спокойни, сякаш такива неща се случват всеки ден, но някои от тях имат вид, сякаш им се ще да прескочат до близките храсти и да си изповръщат поничките. Други пък закриват с телата си гледката от нахалните обективи на телевизионните камери. А някъде в средата на всичко това лежи едно тяло с откъснати крайници.

Ще ми се да можех да погледна отблизо, ще ми се да държах фалшива прес карта в жабката или няколко ченгета в джоба си, но нямам кинти за такива неща. В момента просто се надигам на пръсти в края на мелето от репортери, зад жълтите ограничителни ленти.

Не искам да повярвам, че това е работа на Анна. Това би означавало, че смъртта на този човек ще тежи на моите плети. Не искам да го повярвам и защото това ще значи, че тя не може да бъде излекувана, че няма изкупление за нея.

Пред погледите на тълпата полицаите прекосяват парка с някаква носилка. Върху нея има черен найлонов чувал, който би следвало да има формата на човешко тяло, но вместо това изглежда като натъпкан със стикове за хокей. Представям си, че са се опитали да съберат тялото, доколкото им е било възможно. Когато слизат от бордюра, съдържанието на чувала се размества и виждам как един от крайниците се изсипва от носилката и увисва в черния найлон — очевидно отделен от останалото тяло. В тълпата се разнасят приглушени звуци на шок и отвращение. Разбутвам хората наоколо и си проправям път към колата.

Паркирам пред къщата ѝ. Тя е изненадана да ме види. Бях вече тук само преди по-малко от час. Когато тръгвам към нея, не знам дали звукът идва от хрускането на краката ми по чакъла, или от скърцането

на зъбите ми. Изражението на Анна се сменя от приятна изненада към притеснение.

— Кас? Какво се е случило?

— Ти ми кажи — с изненада откривам колко съм бесен. — Къде беше снощи?

— За какво говориш?

Ще ми се да успее да ме убеди. Но ще ѝ се наложи да бъде много убедителна.

— Просто ми кажи къде беше. Какво прави?

— Нищо — казва тя. — Разхождах се около къщата. Изпробвах силата си. И...

Тя спира.

— И какво още, Анна — настоявам аз.

Изражението ѝ става по-сурово.

— Крих се в спалнята. След като разбрах, че духовете още са в къщата.

В очите ѝ има неприязън. Сякаш казват: „Ето, доволен ли си?“.

— Сигурна ли си, че не си ходила по-далеч? Сигурна ли си, че не си отишла да разгледаш малко Тъндър Бей, да се поразходиш в парка например и, де да знам, да откъснеш крайниците на някого, докато си прави сутрешния крос?

Тя ме гледа все едно съм ѝ ударил шамар и това кара гнева да оттече през обувките ми. Отварям уста и се опитвам да изплюя глътнатия си език, но как да обясня защо съм толкова ядосан? Как да я накарам да ми даде по-добро алиби?

— Не мога да повярвам, че ме обвиняваш.

— Не мога да повярвам, че не можеш да повярваш — връщам топката аз.

Не знам защо съм толкова агресивен с нея. Не знам защо не мога да се овладеея.

— Хайде стига. Не всеки ден стават такива касапници в тоя град. И точно в нощта след като съм освободил най-силния и опасен призрак в западното полукълбо, се появява жертва без ръце и крака. Ужасно съвпадение, не мислиш ли?

— Но това е съвпадение — настоява тя.

Нежните ѝ ръце са свити в юмручета.

— Не помниш ли какво видяхме по-рано днес? — размахвам ръце към къщата. — Късането на крайници е твоя запазена марка.

— Запазена марка?

Клатя глава.

— Не разбираш ли какво значи това? Не разбираш ли какво ще трябва да направя, ако продължаваш да убиваш?

Когато тя не отговаря, езикът ми сам продължава изтрещелия ми монолог.

— Имам пълното право да ти търся сметка — изкрещявам аз. — Не знам какви филми сте гледали през 50-те, но аз не вярвам в такива съвпадения.

В мига, в който го казвам, вече знам, че не биваше. Беше глупаво и злобно от моя страна и тя усети това. Погледът ѝ издава, че е шокирана и наранена; не знам дали нечий поглед ме е карал да се чувствам толкова зле досега. И все пак не мога да събера сили за извинение. Мисълта, че може тя да го е убила, ме спира.

— Не съм била аз. Как може да си го мислиш? И без това се чудя как да понеса това, което вече направих!

Никой от двамата ни не казва нищо. Дори не помръдваме. Анна е бясна и едва сдържа сълзите си. Докато се гледаме един друг, нещо вътре в мен се опитва да дойде на мястото си. Усещам го в съзнанието и в сърцето си като парче от пъзел, което знаеш, че трябва да бъде поставено на определено място, и го въртиш във всички възможни посоки, и се опитваш някак си да го натикаш. И изведнъж, просто ей така, то пасва. И прави картината толкова завършена, че се чудиш какво е било без него само секунди преди това.

— Съжалявам — чувам се да прошепвам. — Просто... не знам какво става.

Очите ѝ омекват и упоритите сълзи започват да отстъпват. От начина, по който е застанала, от начина, по който диша, знам, че иска да се приближи. Нещо ново изпълва въздуха помежду ни, ние осъзнаваме това и никой не смее да го вдиша. Не мога да повярвам. Никога не съм бил такъв.

— Ти ме спаси, нали го знаеш — казва Анна най-накрая. — Ти ме освободи. Но само защото съм свободна, това не значи, че мога да имам нещата, които...

Тя спира. Иска да каже повече. Знам, че иска. Но както знам, че иска, така знам и че няма да го направи. Виждам, че се опитва да разсее желанието си да се приближи. Едно спокойствие я покрива като одеяло. Покрива тъгата и заглушава всякакви желаниа за нещо различно. Хиляди аргументи се трупат в гърлото ми, но ги държа зад стиснатите си зъби. Не сме деца, нито аз, нито тя. Не вярваме в приказките. А и да вярвахме, коя точно щеше да бъде нашата? Принцът и Спящата красавица? Аз режа главите на призраци, а Анна къса крайници, троши кости като разпалки. По-скоро сме като ловеща на мъртвите и феята на смъртта. Знам това. Но все пак трябва да ѝ кажа:

— Не е честно.

Устата на Анна се извива в усмивка. Би трябвало да е горчива, да е изпълнена с присмех над собствената ѝ съдба. Но не е.

— Знаеш какво си, нали? — пита ме тя. — Ти си моето спасение. Моят начин да изкупя вината си. Да платя за всичко, което направих.

Когато разбирам какво иска от мен, сякаш някой ме рита в корема. Не съм изненадан, че няма намерение да ходи по срещи и разходки из поляните с лалета, но не съм си представял, че след всичко това ще иска да бъде отпратена от този свят.

— Анна — казвам. — Не искай от мен да го направя.

Тя не отговаря.

— За какво беше всичко това? За какво се борих? За какво направихме заклинанието? Ако накрая ти ще...

— Върни си ножа — отговаря тя и се стопява във въздуха пред очите ми, отива обратно в един свят, където не мога да я последвам.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Откакто Анна е на свобода, не мога да спя. Безкрайни кошмари, в които тъмни фигури са надвиснали над леглото ми. И мирис на дим, сладникав и натрапчив. И мяукането на котката пред вратата на спалнята ми. Трябва да се направи нещо. Не ме е страх от тъмното; винаги съм спал като пън, макар че съм бил на повече мрачни и опасни места, отколкото ми се полага. Виждам съвсем повечето страшни неща, дето ги има по този свят, и честно да ви кажа, най-лошите са тези, които виждаш ясно пред очите си. Те са тези, които не те оставят да спиш. Тях не можеш да забравиш. Размазаните фигури от въображението избледняват; въображението има слаба памет. Но очите явно помнят по-дълго.

Тогава защо тези сънища ме скапват толкова? Защото усещането е толкова реално. И защото продължават вече твърде дълго време. Отварям очи и не виждам нищо, но знам, знам, че ако погледна под леглото, някоя разложена ръка ще се стрелне към мен и ще ме завлече към ада.

Опитах се да виня Анна за кошмарите, а после — да не мисля за нея въобще. Да забравя как приключи последният ни разговор. Да забравя, че тя ме натовари със задачата да си върна камата и, след като си я върна, да я убия. Въздух издува бузите ми само като си помисля за това. Как да го направя?

Ами, няма да го направя. Няма да мисля за това и ще превърна отлагането в новото си любимо хоби.

Дрема в час по история. За щастие, г-н Баноф няма да забележи, защото седя на най-задния чин, а той е пред дъската и бълва информация за Пуническите войни. Сигурно би ми било интересно, ако мога да остана буден достатъчно дълго, за да му хвана мисълта. Но всичко, което чувам, е „не знам какво си, не знам що си“, после главата ми клюмва, после мъртвешки пръст ми бърка в ухото, стряскам се и се разсънвам. И после пак отначало. Когато бие звънецът, се сепвам и

премигвам за последно, надигам се от чина и тръгвам към шкафчето на Томас.

Облягам се на шкафчето до неговото, докато той тъпче книгите си вътре. Отбягва погледа ми. Нещо го мъчи. А дрехите му са значително по-малко намачкани от обикновеното. И изглеждат прани. И цветовете си пасват. Дава най-доброто от себе си за Кармел.

— Това гел ли е в косата ти? — дразня го аз.

— Как може да се правиш, че нищо не е станало? Не гледаш ли новините?

— За какво говориш? — решавам да се преструвам на невинен, или не разбрал, или и двете.

— Новините — изсъсква той. Сnižава глас. — Човекът в парка. С откъснатите крайници.

Оглежда се наоколо, но никой не му обръща внимание, както обикновено.

— Мислиш, че е била Анна? — питам аз.

— А ти не мислиш ли? — казва глас до ухото ми.

Завъртам се. Кармел е точно до рамото ми. Застава до Томас и разбирам от начина, по който ме гледат, че явно вече са обсъждали темата надълго и нашироко. Чувствам се под обсада и леко обиден. Защо говорят зад гърба ми? Държа се като кисело дете и това още повече ме ядосва.

Кармел избухва.

— Не може да отречеш, че е невероятно съвпадение.

— Не го отричам. Но е съвпадение. Не е била тя.

— Откъде знаеш? — питат ме в един глас, колко сладко.

— Хей, Кармел.

Разговорът ни е прекъснат рязко от Кейти, която се приближава с групичка момичета. Няколко от тях не познавам, но две-три са в класа ми. Една от тях, чернокосо миньонче с чуплива коса и лунички, ми се усмихва. Всички напълно игнорират Томас.

— Здравсти, Кейти — отговаря хладно Кармел. — Как е?

— Да разчитаме ли, че ще помагаш за Зимния бал? Или да се оправяме сами със Сара, Нат и Кейси?

— Какво искаш да кажеш с това „да помагам“? Нали аз съм главен организатор.

Кармел оглежда учудено останалите момичета.

— Да, ама — казва Кейти, като гледа към мен, — това беше преди да станеш твърде заета.

Предполагам, че и на Томас му се иска да се разкараме. На мен със сигурност. По-неудобно ми е и от това да говорим за Анна. Но Кармел си е сила и не би оставила да не се съобразяват с нея.

— О, Кейти, какво сега, заговор ли си ми организирала?

Кейти премигва.

— Какво? За какво говориш? Само питам.

— Ами, спокойно тогава. До бала има три месеца. Ще се видим в неделя.

Кармел се обръща леко настрана, като по този начин реално показва, че разговорът е приключил. Кейти се усмихва засрамено. Плямпа някакви глупости още известно време и даже прави комплимент на Кармел за пуловера ѝ, а после си тръгва с подвита опашка.

— И искам всяка от вас да дойде с по две идеи откъде да съберем пари! — извиква след тях Кармел.

Обръща се към нас и свива рамене в извинение.

— Уау! — Томас поема дълбоко дъх. — Момичетата са такива кучки.

Очите на Кармел се разширяват; после се ухилва.

— Разбира се, че сме. Но не оставяй това да те разсейва — поглежда към мен. — Кажни ни какво става. Откъде знаеш, че не Анна е убила този в парка?

Сега пък ми се иска Кейти да беше поостанала.

— Знам — отговарям аз. — Ходих да я видя.

Двамата си разменят лукави погледи. Смятат, че тя ме прави на глупак. Може би е така, защото съвпадението наистина е невероятно. Но пък се занимавам с призраци цял живот. Трябва да ми имат малко повече доверие.

— Как може да си сигурен? — пита Томас. — И може ли изобщо да поемем този риск? Знам, че това, което ѝ се е случило, е ужасно, но и тя е направила ужасни неща и може би просто трябва да я пратим... където там ги пращаш. Може би така е най-добре за всички.

Леко съм впечатлен от начина, по който се изказа Томас, дори да не съм съгласен. Но явно му става неудобно. Започва да пристъпва от крак на крак и да побутва черните рамки на очилата нагоре по носа си.

— Не — отговарям равнодушно.

— Кас... — Кармел поема инициативата. — Няма как да знаеш дали тя няма да нарани някого. Тя убива хора от петдесет години насам. Не е нейна вината. Но сигурно не е толкова лесно да спреш изведнъж.

Говорят за нея, сякаш е вълк, който е опитал кокоша кръв.

— Не — повтарям отново.

— Кас.

— Не. Разбирам вашите подозрения и аргументи. Но Анна не заслужава да бъде мъртва. И ако забия ножа си в корема й... — повдига ми се само като го казвам, — не знам къде ще я изпратят.

— Ако успеем да ти докажем...

Сега вече заемам отбранителна позиция.

— Стойте далеч от нея. Тя е моя работа.

— Твоя работа? — Кармел губи търпение. — Не беше само твоя работа, когато имаше нужда от помощ. Не само ти беше в опасност онази нощ в къщата. Нямах право да ни държиш настрана след всичко това.

— Знам — казвам аз и въздъхвам.

Не знам как да им обясня. Ще ми се да си бяхме по-близки, да бяхме приятели от повече време, за да знаят какво се опитвам да кажа, без да има нужда да го казвам. Или поне ми се иска Томас да можеше да прочете мислите ми в този момент. А може би точно това прави той, защото слага ръка на рамото на Кармел и й прошепва, че трябва да ми дадат малко време. Тя го поглежда, сякаш е откачил, но дава леко заден ход.

— С всеки призрак ли се държиш така? — пита ме той.

Взира се в шкафчето зад него.

— За какво говориш?

Тези негови знаещи очи ровят в тайните ми.

— Не знам — казва той след малко. — Винаги ли се държиш така... покровителствено?

Най-после го поглеждам в очите. Признанието е на езика ми, свива гърлото ми, дори сред десетките ученици, които се блъскат из коридорите, бързащи за трети час. Чувам части от разговорите им, докато минават край мен. Звучат толкова нормално и ми хрумва, че никога не съм имал такива разговори. Да се оплаквам от учители или

да се чудя къде да излизам в петък вечер. Кой има време за това? Ще ми се да можех да си говоря такива неща с Кармел и Томас. Ще ми се да си организираме някое парти или да вземем някой филм и да се чудим при кого да отидем да го гледаме.

— Ако искаш, ще ни кажеш после — казва Томас.

Той разбира. И това ме радва.

— Дай сега да мислим как да ти вземем камата обратно — предлага той.

Кимам вяло. Как го казваше баща ми? От тигана право в огъня. Той обичаше да се надсмива над живота си, изпълнен с капани.

— Някой виждал ли е Уил? — питам аз.

— Звъняхме му няколко пъти, но не вдига — отговаря Кармел.

— Ще трябва да бъда твърд с него — казвам със съжаление. — Харесвам го и знам, че не му е леко. Но не може да задържи ножа на баща ми. Няма как да стане.

Звънецът бие за трети час. Коридорите се изпразват и без да забележим, изведнъж гласовете ни започват да кънтят. Не можем просто да си стоим тук; рано или късно трябва да влезем в час. Но изобщо не ми се учи.

— Искате ли да се чупим? — казва Томас, сякаш отново ми чете мислите, или пък просто се държи като нормален тийнейджър с добри идеи.

— Определено. Ти, Кармел?

Тя свива рамене и подръпва кремавия пуловер върху оголеното си рамо.

— Аз имам алгебра, ама на кого му пука? А и досега не съм пропускала нито един час.

— Супер. Да отидем да хапнем нещо.

— Суши? — предлага Томас.

— Пица — казваме в един глас с Кармел и той се ухилва.

Като тръгваме по коридора, чувствам леко облекчение.

След по-малко от минута ще сме във от училище, ще излезем на хладния ноемврийски въздух и съм готов да покажа среден пръст на всеки, който се опита да ни спре.

Тогава някой ме потупва по рамото.

— Хей.

Когато се обръщам, единственото, което виждам, е юмрукът, който приближава лицето ми, а малко след това усещам тъпата болка, която получаващ, когато някой те удари право в носа. Всичко избухва в милиарди цветове. Превивам се и затварям очи. По устните ми потича топла лепкава течност. Тече ми кръв от носа.

— Уил, какво правиш? — чувам Кармел да крещи.

После и Томас се присъединява към нея, а Чейс започва да ръмжи. Чувам звуци от боричкане.

— Не го защитавай — казва Уил. — Не гледа ли новините? Заради него още един човек е мъртъв.

Отварям очи. Уил ме гледа с див поглед през рамото на Томас. Чейс се готви да ми се нахвърли, с щръкналата си руса коса и с впитата си тениската, сърбят го ръцете да цапардоса Томас веднага щом шефът му даде команда.

— Не е била тя.

Подсмръквам и кръвта се стича по гърлото ми. Солена е и има металически вкус. Обърсвам носа с опакото на ръката си и това оставя яркочервена следа.

— Не е била тя ли? — казва Уил подигравателно. — Не чу ли какво казват свидетелите? Чули са вой и ръмжене, но от човешко гърло. Казват, че чули глас да говори, но не звучал като човешки. Казват, че тялото е разкъсано на шест парчета. Да ти звучи познато?

— Звучи ми много познато — озъбвам се аз. — Като всеки маниак убиец.

Само че не е така. А това за гласът, който говори без да звучи човешки, кара косата ми да настръхне.

— Ти сляп ли си? — казва той. — Ти си виновен за всичко. За всичко, което се случи, откакто дойде тук. Майк, а сега и този нещастник в парка.

Той млъква, бърка в якето си и вади ножа ми. Насочва го към мен обвинително.

— Свърши си работата!

Той идиот ли е? Сигурно е откачил да го вади така наред училище. Ще го конфискуват и той ще трябва да ходи при педагогически съветник всяка седмица, или направо ще го изключат, а аз ще трябва да разбивам кой знае какви ключалки, за да си го взема обратно.

— Дай ми го — казвам.

Звуча странно; носът ми е спрял да кърви, но усещам съсирека. Ако си поема дъх през него нормално, ще го вдишам и пак ще започне да кърви.

— Защо? — пита Уил. — Ти нямаш намерение да го ползваш. Така че може би аз ще го направя.

Той вдига ножа към Томас.

— Какво мислиш, че ще стане, ако порежа някой жив човек? И той ли ще отиде там, където отиват мъртвите?

— Стой далеч от него — изсъсква Кармел.

Застава между ножа и Томас.

— Кармел! — Томас я дърпа назад.

— Сега си на негова страна, а? — пита Уил и устните му се сгърчват, сякаш не е виждал нещо по-отвратително. — Никога не си била върна на Майк.

Не ми харесва накъде отиват нещата. Истината е, че не знам какъв ще е ефектът от камата ми върху жив човек. Доколкото знам, никой не е пробвал. Не ми се мисли каква рана ще причини, дали няма да свали кожата от лицето на Томас и да остави черни дупки. Трябва да направя нещо, а понякога това значи да се държа като гъз.

— Майк беше боклук — казвам високо. Това шокира Уил и той се вцепенява, което беше целта ми. — Той не заслужаваше върност. Нито тази на Кармел, нито твоята.

Сега цялото му внимание е насочено към мен. Острието проблясва под луминесцентните лампи на училището. И аз не искам кожата да изчезне от лицето ми, но съм и леко любопитен. Чудя се дали връзката ми с ножа, кръвното ми право да го държа в ръката си, няма някак да ме предпази. Претеглям възможностите в главата си. Да се нахвърля върху него? Да си го взема с бой? Но вместо да се ядоса, Уил се ухилва.

— Ще я убия, да знаеш — казва той. — Твоята малка сладка Анна.

Моята малка сладка Анна. Толкова ли съм прозрачен? Дали е било очевидно за всички от самото начало? Само аз ли не разбрах?

— Тя вече не е слаба, идиот такъв — изплювам през зъби. — Няма да можеш и да се доближиш до нея, със или без магическа кама.

— Ще видим — отговаря той.

Сърцето ми потъва, като гледам как моята кама, камата на баща ми, изчезва отново в джоба на якето му. Повече от всичко ми се иска да се нахвърля върху него, но не мога да рискувам някой друг да пострада. Още повече че Томас и Кармел застават от двете ми страни, готови да ме спрат.

— Не тук — казва Томас. — Ще си го вземем, не се безпокой. Ще измислим нещо.

— Ще трябва да е скоро — казвам аз.

Не знам доколко казах истината преди малко — Анна си е решила, че трябва да умре, и може да отвори широко входната врата за Уил, за да ми спести болката да го направя аз.

Решаваме да пропуснем пицата. Всъщност отписваме остатъка от учебния ден и вместо това отиваме у нас. Май вкарвам Томас и Кармел в лошия път. Аз се возя при Томас, а Кармел ни следва с нейната кола.

— Значи... — той млъква и започва да дъвче устна.

Чакам го да продължи, но той се захваща да мачка ръкавите на сивия си суитшърт, които са му дълги и са започнали да се протриват по краищата.

— Знаеш за Анна — казвам, за да го улесня. — Знаеш какво чувствам към нея.

Томас кима. Прокарвам пръсти през косата си, но тя пада обратно пред очите ми.

— Защото не мога да спра да мисля за нея ли е? — питам. — Или наистина чуваш всичко, което минава през главата ми?

Томас свива устни.

— Нито едно от двете. Опитвам се да не бъркам в главата ти, откакто ме помоли. Защото сме...

Той пак млъква и има един такъв овчи вид, дъвче устни и пърха с вежди.

— Защото сме приятели — казвам аз и го первам по рамото. — Може да го кажеш бе, пич.приятели сме. Май ти си най-добрият ми приятел. Ти и Кармел.

— Да — казва Томас.

Сигурно и двамата имаме еднакви изражения: леко засрамени, но щастливи. Той прочиства гърло.

— Така де. Разбрах за теб и Анна заради химията. Заради аурата.

— Аурата?

— Не е нужно да си телепат. Повечето хора сигурно го усещат. Но при мен е даже още по-ясно. Първоначално мислех, че при теб е така с всички призраци. Все сияеше от вълнение, като заговореше за нея, и особено като си близо до къщата. Но сега го имаш това сияние през цялото време.

Тихо се усмихвам. Тя е с мен през цялото време. Сега се чувствам глупаво, че не съм го разбрал по-рано. Но какво пък, поне ще имаме супер нетипичната история как сме се запознали: любов и смърт и кръв и проблеми с бащите. Ужас, аз ще съм мокрият сън на психиатъра.

Томас паркира пред нас. Кармел ни настига пред входната врата само след няколко секунди.

— Хвърляйте, където намерите — казвам, като влизаме.

Мятам якетата и раниците на дивана. Топуркането на малки лапи известява идването на Тибалт, който скача по бедрото на Кармел, за да бъде гушкан и милван. Томас го оглежда подозрително, но Кармел вдига четирикракия флиртаджия право в скута си.

Водя ги в кухнята и сядаме около кръглата дъбова маса. Пъхам глава в хладилника.

— Има замразена пица, има и кайма и кашкавал. Мога да направя принцеси във фурната.

— Принцеси — казват в един глас Томас и Кармел.

Има кратък момент на изчервяване и срамежливи усмивки. Мънкам си под носа нещо относно аурата, която започва да сияе, а Томас грабва една кухненска кърпа и я мята по мен. След около двадесет минути вече дъвчем едни доста добри принцеси, а парата, която се вдига от моята, май малко отпуска запушения ми нос.

— Почва ли да посинява? — питам.

Томас ме оглежда.

— М-не. Явно Уил удря като петгодишен.

— Това е добре. На майка ми доста ѝ писна вече да ме лекува. Мисля, че откакто сме тук, извари повече билки, отколкото за последните две години.

— Този път е различно за теб, нали? — пита Кармел измежду хапките. — Анна наистина ти разказа играта.

Кимам.

— Анна, ти, Томас. Досега не съм се изправял пред нещо подобно на нея. И никога не съм въвличал цивилни граждани в борбата с призраци.

— Мисля, че това е знак — казва Томас с пълна уста. — Показва, че трябва да останеш. Да им дадеш малко почивка на тези призраци.

Поемам дълбоко въздух. Може би за пръв път в живота ми тази идея ми се струва съблазнителна. Помня как, като бях по-малък, преди да убият баща ми, си мислех, че би било хубаво, ако той спре с това за малко. Че би било хубаво да се задържим на едно място, да си намерим приятели и да играем бейзбол с него в събота следобед, вместо той да води безкрайни разговори по телефона с някой окултист или да е заровил нос в някоя мухлясала книга. Но всички деца мислят така за родителите си и за работата им, не само тези, чиито родители са ловци на призраци.

Сега пак ме обзема това чувство. Би било хубаво да остана в тази къща. Уютна е и кухнята ми харесва. Ще е много яко да мога да си прекарвам времето с Кармел, Томас и Анна. Ще завършим заедно, може да отидем в един и същи университет. Всичко ще бъде почти нормално. Само аз, най-добрите ми приятели и моето мъртво момиче.

Мисълта ми се струва толкова нелепа, че изсумтявам.

— Какво? — пита Томас.

— Няма кой друг да прави това, което правя аз — отговарям. — Дори Анна да е спряла да убива, други призраци ще продължават да го правят. Трябва да си взема камата обратно. И рано или късно ще трябва да продължа с работата си.

Томас изглежда съкрушен. Кармел прочиства гърло.

— И как ще ти вземем ножа? — пита тя.

— Явно няма намерение просто да ти го върне — казва Томас унило.

— Нали знаеш, че родителите ми са приятели с неговите — предлага Кармел. — Може да ги помоля да се обадят, да кажат, че Уил е откраднал някаква семейна реликва. Няма да е лъжа.

— Не ми се ще да трябва да отговарям на въпроса защо семейната ми реликва е смъртоносен ритуален нож — казвам аз. — Освен това, не смятам, че родителите ще оправят нещата този път. Ще трябва да го откраднем.

— Да влезем с взлом и да го откраднем? — възкликва Томас. — Ти си луд.

— Не чак толкова луд — свива рамене Кармел. — Аз имам ключ за къщата му. Нали ви казах, че семействата ни са в много добри отношения. Разменили сме ключове за къщите си, в случай че някой се само заключи, или се наложи да спрем ютията, или да полеем цветята, докато другите са във ваканция.

— Колко старомодно — казвам аз и тя се ухилва.

— Родителите ми имат ключове за половината къщи на улицата. Всички умират да си общуват с нас. Но семейството на Уил е единственото, което има ключ за нашата къща — тя отново свива рамене. — Понякога е от полза целият град да ти се умилква. Но като цяло е по-скоро дразнещо.

Разбира се, Томас и аз няма как да знаем за какво говори тя. Ние сме израснали в странни семейства на вещици. Никой не би ни дал ключ за къщата си, ако ще да сме последните хора на планетата.

— И кога ще го направим? — пита Томас.

— Спешно — казвам аз. — Когато няма да има никой. През деня. Рано, веднага след като тръгне за училище.

— А защо мислиш, че ножът няма да е в него? — казва Томас.

Кармел вади телефона си.

— Ще пусна слух, че е започнал да се разхожда с нож из училище и че някой трябва да каже на учителите. Сигурна съм, че ще стигне до него преди утре сутрин и няма да посмее да го вземе.

— Освен ако не реши да си остане въщи — казва Томас.

Поглеждам го.

— Да си чувал за Тома Неверни?

— Не се връзва — отговаря самодоволно той. — Това се отнася за човек, който е скептичен. Аз не съм скептик. Аз съм песимист.

— Томас — изчуруликва Кармел. — Не знаех, че си такъв мозък.

Пръстите ѝ се движат трескаво по клавиатурата на телефона. Вече изпрати три съобщения и получи два отговора.

— Хайде, стига вече, вие двамата — казвам. — Отиваме утре сутрин. Най-вероятно ще трябва да пропуснем първи и втори час.

— Няма проблем — казва Кармел. — Нали днес карахме първи и втори.

Утрото ни сварва с Томас, смъкнати надолу в седалките на неговия Форд Темпо, паркиран на една пресечка от къщата на Уил. Навели сме глави и сме сложили качулките на суитшъртите си, а очите ни шарят наоколо. Изглеждаме точно като хора, които всеки момент ще извършат углавно престъпление.

Уил живее в един от по-богатите и по-поддържани квартали на града. Разбира се. Родителите му са приятели с тези на Кармел. Нали затова имам ключове за къщата му в джоба си. Но за нещастие, това значи и че сме в квартал, където ще има много домакини или чистачки, които да зяпат през прозорците, ако се зачудят какви ги вършим ние там.

— Време ли е? — пита Томас. — Колко е часът?

— Не още — казвам, като се старая да звуча спокойно, сякаш съм го правил хиляди пъти преди, което изобщо не е така. — Кармел още не се е обадила.

Той се успокоява за малко и си поема дълбоко въздух. После се стряска и скрива глава зад волана.

— Мисля, че видях някакъв градинар! — изсъсква Томас.

Дърпам го нагоре за качулката.

— Малко вероятно. Какви градини, есен е. Сигурно някой мете листа. Така или иначе, не сме седнали тук с маски на лицата и ръкавици. Не правим нищо нередно.

— Засега.

— Ами, тогава недей да се държиш подозрително.

Само двамата сме. Като обсъждахме плана, решихме Кармел да остане на позиция в училище. Да се увери, че Уил е там. Според нея родителите му тръгват за работа много преди той да тръгне за училище. Кармел поспори, каза, че това е сексистко, че е по-добре да е с нас, в случай че нещо се обърка, защото тя поне може да измисли някакво обяснение какво прави там. Томас не искаше и да чуе. Опитваше се да я предпази. Но сега, като го гледам как хапе долната си устна й как се стряска при всеки шум, ми се струва, че с Кармел щеше да ми е по-добре.

Когато телефонът ми започва да вибрира, той подскача като подплашена котка.

— Кармел е — казвам му, преди да вдигна.

— Не е тук — шепне паникьосано тя.

— Какво?

— Няма ги и двамата. И Чейс не е тук.

— Какво? — питам отново, макар че чувам какво ми казва.

Томас ме дърпа за ръкава като нетърпелив първокласник.

— Не са в училище — казвам му ядосано.

Явно има някакво проклятие в Тъндър Бей. Нищо не върви като хората в този скапан град. А сега слушам тревогите на Кармел в едното си ухо и догадките на Томас в другото и просто има твърде много хора в тази кола, за да мога да си събера мислите.

— Какво ще правим сега? — питат ме едновременно.

Анна. Ами Анна? Камата ми е в Уил и ако той е усетил примамката в съобщенията на Кармел, който знае какво може да е решил да направи. Достатъчно умен е да влезе в контраигра; знам, че е. А през последните няколко седмици аз съм толкова оглупял, че да се вържа. Сигурно в момента ни се надсмива, като си представя как обръщаме стаята му наопаки, докато той върви по алеята пред къщата на Анна с камата ми в ръка, следван от русия си лакей.

— Карай! — изръмжавам и затварям на Кармел.

Трябва да стигнем до Анна, и то бързо. Кой знае, може вече да е късно.

— Накъде? — пита Томас, но вече е запалил двигателя и тръгва.

Движим се към къщата на Уил.

— Към къщата на Анна.

— Да не мислиш, че... Може просто да са останали вкъщи. Или просто да закъсняват за училище.

Той продължава да говори, но очите ми забелязват нещо друго, докато минаваме покрай къщата на Уил. Нещо не е наред с пердетата на един от прозорците на втория етаж. Те са спуснати, а всички други прозорци са или отворени, или пердетата им са прибрани. Но има и нещо в начина, по който са спуснати. Изглеждат някак... неравномерно спуснати. Сякаш са дръпнати набързо.

— Спри — казвам аз. — Паркирай колата.

— Какво става? — пита Томас.

Но очите ми са фиксирани върху прозореца на втория етаж. Той е вътре, знам, че е вътре, и изведнъж ме изпълва адски гняв. Стига вече игрички. Ще вляза и ще си взема ножа и ще е по-добре за Уил Розенбърг да не застава на пътя ми.

Скачам без дори да изчакам колата да спре. Томас се бави с колана си, звучи, сякаш почти се изтърсва от шофьорската врата, и се затичва след мен, но скоро непохватните му стъпки ме застигат и той започва да задава един милион въпроси.

— Какво правим? Какво ще правиш?

— Ще си взема камата — отговарям.

Втурваме се през двора на къщата и скачаме по стълбите на верандата. Избутвам ръката на Томас, когато се пресяга да почука, и вместо това вадя ключа. Надъхал съм се и не искам да давам на Уил предупреждение, ако не е нужно. Нека се опита да ме спре. Нека само се опита. Но Томас сграбчва ръката ми.

— Какво? — съскам през зъби.

— Поне сложи тези — казва той и ми подава чифт ръкавици.

Понечвам да му кажа, че не сме тръгнали да отвличаме котката на съседите, но е по-лесно просто да ги сложа, вместо да споря. Той също слага ръкавици, а аз завъртам ключа и отварям вратата.

Единственият плюс, като влизаме в къщата, е, че сега трябва да сме още по-тихи и Томас спира да ме залива с въпроси. Сърцето ми блъска в ребрата, тихо, но настойчиво. Мускулите ми са напрегнати и се движа леко вдървено. Няма нищо общо с това да дебнеш призрак. Не се чувствам уверен и силен, а като петгодишен в гората по тъмно. Интериорът на къщата е хубав. Лъскав паркет и дебели килими. Парапетът на стълбите към горния етаж изглежда, сякаш е бил полиран всеки ден, откакто е сложен. По стените има картини на художници — и то не от тези модерните тъпотии, дето някакво хилаво копеленце в Ню Йорк обявява някое друго хилаво копеленце за гений, защото рисува „наистина смели червени квадрати“. Това са класически картини, пейзажи, вдъхновени от френския импресионизъм, и малки портрети със затъмнени краища, изобразяващи жени в изящни дантелени рокли. При други обстоятелства е удоволствие бих ги разгледал. Гидиън ми е говорил много за изкуство, докато ме развеждаше из музея „Виктория и Албърт“ в Лондон. Но вместо това само прошепвам на Томас:

— Взимаме ножа и се махаме.

Тръгвам пръв по стълбите нагоре и като се качвам, завивам наляво към стаята със спуснатите завеси. Хрумва ми, че може да бъркам жестоко. Това може изобщо да не е спалня. Може да е склад

или стая за видеоигри, или някаква друга стая, която е съвсем нормално да си стои със спуснати завеси. Но вече няма време за това. Пред вратата на стаята съм.

Дръжката се завърта с лекота, когато пробвам дали е заключено, и вратата се открява. Вътре е твърде тъмно, за да виждам ясно, но се разпознават очертанията на легло и, струва ми се, шкаф. Стаята е празна. Томас и аз се вмъкваме като стари кримки. Дотук добре. Бавно пристъпвам към средата на стаята. Премигвам, за да накарам очите ми да се приспособят към тъмнината.

— Дали да не светнем лампата? — прошепва Томас.

— Може — отговарям разсеяно.

Не му обръщам внимание. Сега виждам малко по-ясно, а това, което съзирам, никак не ми харесва. Чекмеджетата на шкафа зият отворени. От тях висят дрехи, сякаш някой е ровил вътре и е бързал много. Дори разположението на леглото е странно. Опряно е на стената под ъгъл. Било е местено.

Завъртам се и виждам, че вратата на килера е отворена, а един плакат до нея виси скъсан през средата.

— Някой вече е бил тук — казва Томас, като се отказва да шепне повече.

Усещам, че се потя, и избърсвам чело с опакото на ръкавицата. Нещо не се връзва. Кой може да е идвал тук? Дали пък Уил няма и други врагове? Това би било адско съвпадение, но пък май напоследък съвпаденията доста зачестиха.

Струва ми се, че виждам нещо в тъмното, нещо до плаката. Изглежда като надпис на стената. Правя стъпка напред, за да се приближа, и кракът ми се натъква на нещо на пода — усещането е познато. Знам какво е още преди да кажа на Томас да светне лампата. Когато светлината изпълва стаята, вече отстъпвам назад и виждаме картината около нас.

И двамата са мъртви. Това, което ритнах, е бедрото на Чейс — или поне това, което е останало от него — а това, което помислих за надписи по стената, са всъщност дълги, широки следи от кръв. Тъмна артериална кръв във формата на извити пръски. Томас се е вкопчил в ризата ми и издава някакви звуци на паника, като едва диша. Внимателно се освобождавам от ръцете му. Мозъкът ми е изтръпнал и

хладнокръвен. Инстинктът ми да проуча сцената е по-силен от желанието ми да избягам.

Тялото на Уил е зад леглото. Лежи по гръб и очите са отворени. Едното око е червено и първоначално си помислям, че е от спукани капиляри, но после виждам, че е изпръскано с кръв. Стаята е в пълен безпорядък. Чаршафите и одеялата са разкъсани и събрани накуп до ръката на Уил. Облечен е в това, което предполагам, че ползва за пижама — просто бархетно долнище и тениска. Чейс е облечен. Такива мисли минават през главата ми, сякаш съм следовател на местопрестъплението, подреждам ги и се опитвам да ги запомня, за да се разсея от това, което забелязах в момента, когато лампата светна.

Раните. И двамата са осеяни с рани: яркочервени и още кървящи. Огромни откъснати сърповидни парчета от кости и мускули. Бих познал такива рани във всеки един момент, въпреки че съм ги виждал само във въображението си. Това са следи от ухапване.

Нещо ги е изяло.

Точно както е изяло баща ми.

— Кас! — крещи Томас.

От тона на гласа му ми става ясно, че вече няколко пъти е казал името ми и не е получил отговор.

— Трябва да се махаме!

Краката ми са пуснали корени в пода. Не мисля, че мога да помръдна, но в следващия момент той ме хваща през кръста и ме дърпа вън от стаята. Чак когато той загася лампата и сцената пред мен изчезва, аз се отърсвам от него и започвам да бягам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Какво ще правим?

Томас не спира да ми задава този въпрос. Кармел звъня два пъти, но аз не вдигам. Какво ще правим? Нямам представа. Просто си седя тихо на мястото до шофьора, докато Томас кара без посока. Сигурно това е да изпаднеш в кататония. През главата ми не минават панически мисли. Не правя планове и не се опитвам да преценя ситуацията. Просто един тих ритмичен рефрен. „Онова нещо е тук. Онова нещо е тук.“

С едното си ухо долавям гласа на Томас. Той говори по телефона и обяснява какво сме открили. Сигурно говори с Кармел. Сигурно се е отказала да ми звъни и се е обадила на него, знаейки, че той ще вдигне.

— Не знам — казва той. — Мисля, че откачи. Май го загубихме.

Мускулите на лицето ми потръпват, все едно искат да реагират и да се справят с предизвикателството, но са безсилни, сякаш излизам от упойка след час при зъболекар. Мислите се процеждат през мозъка ми бавно. Уил и Чейс са мъртви. Онова нещо, което е изяло баща ми. Томас кара без посока.

Мислите ми нямат връзка една с друга. Никоя от тях не е особено проникновена. Но поне не ме е страх. После притокът се засилва, а Томас крещи името ми и ме удря по ръката, с което реално отприщва отново всичко.

— Закарай ме при Анна — казвам аз.

Той изглежда облекчен. Поне казах нещо. Поне взех някакво решение, дадох някаква команда.

— Ще го направим — чувам го да казва в телефона. — Да. Тръгваме натам сега. Чакай ни там. Не влизай, ако ни няма още!

Той не ме е разбрал. Как да му обясня? Той не знае как е умрял баща ми. Той не разбира смисъла на всичко това — че най-после дойде моментът. Открило ме е точно сега, когато на практика съм беззащитен. А дори не знаех, че ме е търсило. Почти се усмихвам. Съдбата си прави шега с мен.

Минаваме километри, но всичко около мен е размазано. Томас не спира да бълва някакви окуражителни фрази. Спира пред къщата на Анна и излиза. След секунди отваря вратата ми и ме дърпа за ръката.

— Хайде, Кас — казва той.

Поглеждам го печално.

— Готов ли си? — пита ме той. — Какво ще направиш?

Не знам какво да му кажа. Това състояние на шок започва да губи чара си. Искам си мозъка обратно. Не може ли да се отръска като куче от вода и да заработи пак?

Стъпките ни хрускат по студения чакъл. Дъхът ми вдига малки облачета пара. Вдясно от мен облачетата на Томас изскачат много по-често, дишането му е нервно.

— Добре ли си? — пита той. — Ужас, никога не бях виждал подобно нещо. Не мога да повярвам, че тя... Това беше...

Той спира и се превива. Спомня си, а ако си спомня твърде добре, ами, тогава сигурно ще повърне. Протягам ръка да го закрепя.

— Може би е по-добре да изчакаме Кармел — казва той.

После ме дърпа назад. Вратата на Анна се е отворила. Тя излиза на верандата, с леки стъпки, като кошута. Поглеждам тънката ѝ рокля. Тя не си е направила труда да се наметне с нещо, въпреки че вятърът сигурно забива в нея безброй остри парченца лед. Нейните голи мъртви рамене не могат да го усетят.

— В теб ли е? — пита тя. — Намери ли го?

— Кое дали е в теб? — прошепва Томас. — За какво говори тя?

Клатя глава в отговор и на двамата и изкачвам стълбите на верандата. Минавам покрай нея и влизам в къщата, а тя идва след мен.

— Кас — казва тя. — Какво има?

Прокарва пръсти по ръката ми.

— Назад, сестро! — изпищява Томас.

Дори я избутва и застава между нас. Вдига пръсти пред нея, събрани в нелеп кръст, но не го виня. Паникьосан е. Аз също.

— Томас — казвам аз. — Не е била тя.

— Какво?

— Не го е направила тя.

Поглеждам го спокойно, за да види, че хватката на шока се отпуска; идвам на себе си.

— И престани с това с пръстите — добавям. — Тя не е вампир, а дори и да беше, не мисля, че твоят кръст щеше да свърши някаква работа.

Той отпуска ръце. Облекчение се разлива по мускулите на лицето му.

— Те са мъртви — казвам на Анна.

— За кого говориш? И защо не ме обвиняваш?

Томас прочиства гърло.

— Ами, той няма да го направи, но аз го правя. Къде беше снощи и тази сутрин?

— Бях тук — отговаря тя. — Винаги съм тук.

Отвън чувам скърцане на спирачки. Кармел е пристигнала.

— Щях да ти повярвам, докато беше затворена в тази къща — контрира Томас. — Но може би сега, когато си на свобода, ходиш къде ли не. И защо не? Защо ти е да стоиш тук, където си била в капан в продължение на петдесет години?

Той се оглежда нервно, макар че в къщата е тихо. Засега няма и следа от гневни духове.

— На мен дори сега не ми се стои тук.

Стъпки изтрополяват по верандата и Кармел влита през вратата, стиснала метална бейзболна бухалка.

— Махни се от тях веднага! — крещи тя с цяло гърло.

Засилва се и замахва, като удря Анна с бухалката през лицето. Ефектът е като да удариш Терминатор с оловна тръба. Анна просто изглежда леко изненадана, а после и леко обидена. Струва ми се, че виждам как Кармел преглъща.

— Всичко е наред — казвам аз и тя отпуска малко бухалката. — Не го е направила тя.

— Откъде знаеш? — пита Кармел.

Очите ѝ хвърлят искри, а бухалката се тресе в ръцете ѝ. Праци от страх и адреналин.

— Откъде знае какво? — намесва се Анна. — За какво говорите? Какво се е случило?

— Уил и Чейс са мъртви — казвам аз.

Анна свежда поглед. После пита:

— Кой е Чейс?

Може ли всички да спрат да ме засипват със скапани въпроси? Или поне някой друг да отговаря от време на време?

— Той е едно от момчетата, които помагаша на Майк да ми скрои номер в нощта, когато... — правя пауза. — Той беше другото момче на прозореца.

— О!

Когато става ясно, че нямам намерение да продължа, Томас разказва всичко на Анна. Кармел потръпва при по-кървавите детайли. Томас я поглежда, сякаш да се извини, но продължава да разказва. Анна слуша и ме гледа.

— Кой може да направи нещо такова? — пита гневно Кармел. — Вие пипахте ли нещо? Някой видя ли ви?

Погледът ѝ се стрелка между Томас и мен.

— Не. Носихме ръкавици и не мисля, че сме местили нещо, докато бяхме там — отговаря Томас.

Гласовете и на двамата са равни, макар че говорят трескаво. Обръщат внимание на практичната страна на нещата и така им е по-леко. Но аз не мога да ги оставя да продължават. Не ми е ясно какво се случва, а трябва да разберем. Трябва да им кажа всичко, доколкото имам сили.

— Имаше толкова много кръв — казва Томас с отпаднал глас. — Кой би могъл да направи такова нещо? Защо някой би...?

— Не е точно някой. А по-скоро нещо — казвам аз.

Изведнъж се чувствам много уморен. Прашното канапе ми изглежда фантастично в момента. Облягам се на него.

— Какво нещо? — пита Кармел.

— Ами такова. Нещо. Не е човек. Или поне вече не е. Същото нещо, което е откъснало крайниците на този в парка — преглъщам. — Сигурно нарочно са пропуснали да кажат за следите от ухапвания. Държали са уликите в тайна. Не са искали да излиза по телевизията. Затова не се сетих по-рано.

— Следи от ухапване — прошепва Томас, очите му се разширяват. — Това ли видяхме? Не е възможно. Раните бяха твърде големи; цели парчета липсваха.

— Виждал съм го и преди — казвам аз. — Чакай. Това не е вярно. Всъщност не съм го виждал. И не знам какво прави тук десет години по-късно.

Кармел несъзнателно потропва с алуминиевата бухалка по пода; звук като от глуха камбана ехти из празната къща. Без да казва нищо, Анна минава покрай нея и взима бухалката, а после я обляга на канапетото.

— Извинявай — прошепва Анна и свива рамене, а Кармел скръства ръце и на свой ред свива рамене.

— Няма нищо. Дори не се усетих, че го правя. И... съжалявам, че те цапардосах преди малко.

— Не ме заболя... — Анна застава до мен. — Касио. Ти знаеш какво е това нещо.

— Когато бях на седем, баща ми преследваше някакъв призрак в Батън Руж, Луизиана — гледам в пода, в краката на Анна. — Така и не се върна. Това нещо го уби.

Анна слага ръка върху моята.

— Той е бил ловец на призраци като теб — казва тя.

— Като всички мои предци. Да, той беше като мен. И беше по-добър от мен.

Като си помисля, че убиецът на баща ми е тук, свят ми се завива. Не си го представях така. Трябваше аз да го преследвам. Трябваше да съм готов за този момент, да имам всичко нужно, за да го смажа.

— И все пак, това нещо го уби.

— Как го уби? — пита тихо Анна.

— Не знам... — ръцете ми треперят. — Преди си мислех, че се е случило, защото нещо го е разсеяло. Или че е попаднал на засада. Дори ми хрумна, че може ножът да е загубил силата си, че след известно време спира да работи за теб, когато ти дойде редът. Мислех, че може аз да съм виновен. Че аз съм го убил, като съм пораснал и съм станал готов да го заместя.

— Това не може да е вярно — казва Кармел. — Това е нелепо.

— Може да е така, може и да не е така. Но когато си на седем и баща ти умре, а тялото му изглежда все едно скапани сибирски тигри са вечеряли с него, наум ти идват доста нелепи неща.

— Той е бил изяден — казва Томас.

— Да. Чух как ченгетата го описват. Големи парчета са били откъснати от тялото му, точно както при Уил и Чейс.

— Това не значи задължително, че е същото нещо — разсъждава Кармел. — Доста голямо съвпадение е, не мислиш ли? След десет

години?

Не казвам нищо. Не ми се спори за това.

— Така че може би е нещо друго — казва Томас.

— Не. Това е. Същото нещо е. Просто го знам.

— Кас — казва той. — Как го знаеш?

Поглеждам го изпод вежди.

— Хей. Може и да не съм вещица, но и моята професия си има бонуси. Просто знам, разбираш ли? А и опитът ми показва, че няма много призраци, които ядат човешка плът.

— Анна — казва внимателно Томас. — Ти никога не си яла човешка плът, нали?

Тя клати глава.

— Никога?

— А и аз щях да се върна там — добавям. — Това винаги е била целта ми. Но този път наистина смятах да се върна.

Поглеждам Анна.

— Тоест, така си мислех. След като приключа тук. Може би това нещо някак си го е разбрало.

— И сега идва за теб — казва Анна замислено.

Разтривам очи. Опитвам се да мисля. Изтощен съм. Направо ми се подгъват краката. Кое е странно, защото спях като пън тази нощ, сигурно за пръв път от седмици. И тогава ми просветва.

— Кошмарите — казвам аз. — Стават все по-лоши, откакто дойдох тук.

— Какви кошмари? — пита Томас.

— Че някой се надвесва над мен. Мислех, че са просто лоши сънища. Но от самото начало това е било предзнаменование.

— Тоест? — пита Кармел.

— Като предупреждение от свръхестествените сили. Пророчески сънища.

Този глас — сякаш има чакъл в устата, сякаш идва от черната пръст, сякаш стърже като циркуляр. Този акцент — почти креолски, почти карибски.

— Имаше и някакъв мирис — казвам и сбърчвам нос. — Като на сладникав пушек.

— Кас — казва Анна, гласът ѝ е пълен с тревога. — Нали ти споделих, че помирирах пушек, когато камата ти ме поряза. Ти каза, че

сигурно е спомен от лулата на Елиас. Но какво, ако не е?

— Не — казвам аз.

Но веднага си спомням един от кошмарите ми. „Ти загуби камата“ — казваше гласът. „Ти я загуби.“ Този глас сякаш идваше от уста, пълна с изгнили растения и ножчета за бръснене.

Страхът прокарва ледени пръсти по гърба ми. Мозъкът ми се опитва да открие връзката, опипва почвата внимателно, дендрит търси дендрит. Това, което е убило баща ми, е вуду магия. Поне това знам. А какво е в крайна сметка вуду магията?

Нещо ми убягва, нещо, което знам, но не мога да извадя на светло. Нещо, свързано с това, което ми каза Морфран. Кармел вдига ръка, все едно сме в час.

— Гласът на разума — казва тя. — Каквото и да е това нещо и каквато и връзка да има, или да няма, с ножа, или с Кас, или с баща му, вече е убило поне двама души и е изяло по-голямата част от тях. Така че, какво ще правим?

Всички се умълчаваме. Без камата съм безполезен. Кой знае, може това нещо да е взело камата от Уил и да се окаже, че съм забъркал Томас и Кармел в страхотевична бъркотия.

— Камата не е в мен — измънквам аз.

— Не започвай с това — казва Анна. Рязко се отдръпва от мен. — Артур без Ескалибур пак е бил Артур.

— Точно така — приглася ѝ Кармел. — Може и да нямаме камата, но ако не бъркам, имаме нея — кима към Анна. — А това никак не е малко. Уил и Чейс са мъртви. Знаем какво ги е убило. Може ние да сме следващите. Давайте да подреждаме каруците в кръг^[1] и да направим нещо!

Петнадесет минути по-късно сме във форда на Томас. И четиримата — Томас и аз отпред, Кармел и Анна на задната седалка. Защо не вземем по-удобното, по-надеждно и по-малко набиващо се на очи ауди на Кармел — не ме питайте. Но така става, като се прави план за петнадесет минути. Само дето планът не е кой знае какво, понеже не знаем какво точно се случва. Тоест, имаме предположения, шесто чувство — при мен е направо седмо — но как да измислим план, без да знаем какво е това нещо и какво иска то?

Така че вместо да се тревожим какво не знаем, ще се водим по това, с което сме наясно. Трябва да намерим камата ми. Ще я потърсим

с магия, Томас ме уверява, че може да се направи с помощта на Морфран.

Анна настоя да дойде с нас, защото независимо от приказките ѝ за крал Артур, мисля, че е наясно, че аз на практика съм беззащитен. И не знам колко я помни тази легенда, но Артур е бил убит от един призрак от миналото му, който го хванал неподготвен. Сравнението ѝ май не е най-подходящото. Преди да тръгнем, обсъдихме набързо някакви алибита за пред полицията, в случай че ни разпитват, след като намерят телата на Уил и Чейс. Но бързо се отказахме. Защото, да си го кажем направо, ако има вероятност да бъдеш изяден през следващите няколко дни, на кого му пука за полицията?

Имам някакво странно усещане, мускулите ми са като пружини. Въпреки всичко, което се случи — смъртта на Майк, картините от убийството на Анна, нахапаните Уил и Чейс, факта, че онова нещо, което е убило баща ми, е наоколо и най-вероятно се готви да убие мен — аз се чувствам добре. Знам, че няма никаква логика. Всичко е толкова объркано. И все пак съм добре. Чувствам се почти в безопасност с Томас, Кармел и Анна. Когато стигаме магазина, ми хрумва, че трябва да кажа на майка ми. Ако това наистина е нещото, което е убило баща ми, тя трябва да знае.

— Чакайте — казвам, когато излизаме от колата. — Трябва да се обадя на майка ми.

— Защо направо не отидеш да я доведеш? — казва Томас и ми подава ключовете за колата. — Тя може да помогне. Ще започнем без теб.

— Благодаря — отвърщам и сядам зад волана. — Ще се върна възможно най-скоро.

Анна плъзга бледия си крак над предната седалка и сяда до мен.

— Идвам с теб.

Няма да споря. Имам нужда от компания. Паля двигателя, обръщам и тръгваме. Анна не казва нищо, просто гледа дърветата и къщите, покрай които минаваме. Предполагам, че смяната на пейзажа провокира интереса ѝ, но на мен ми се ще тя да каже нещо.

— Заболя ли те, когато Кармел те удари? — казвам, колкото да започна някакъв разговор.

Тя се усмихва.

— Не ставай глупав.

— Справяш ли се, имам предвид в къщата?

Лицето ѝ е някак безизразно и ми се струва, че това е нарочно. Винаги е непроницаема, но имам чувството, че умът ѝ е като акула, която плува с лекота, а всичко, което съм видял до момента, е само перката ѝ.

— Продължават да ми се явяват — казва бавно тя. — Но все още са слаби. Като изключим това, просто си стоя и чакам.

— Какво чакаш?

Не ме съдете. Понякога да се правя на по-глупав, отколкото съм, е единственият ми ход. За съжаление, Анна не ми се връзва. Затова седим, аз карам, а на върха на езика ми е да кажа, че не е нужно да го правя. Животът ми е много странен и мога да намеря в него място за нея. Вместо това казвам:

— Нямала си избор.

— Това няма значение.

— Как може да няма значение?

— Не знам, обаче няма.

С крайчеца на окото си виждам, че леко се усмихва.

— Ще ми се това да не трябваше да те наранява — казва тя.

— Така ли?

— Разбира се. Повярвай ми, Касио. Никога не съм искала да бъда толкова трагична.

Виждам къщата ни на хълма пред нас. С облекчение установявам, че колата на майка ми е паркирана отпред. Мога да продължа с този разговор, мога да бъда по-настойтелен, може да поспорим. Но не искам. Искам да оставя това за малко настрана и да се съсредоточа върху належащия проблем. Може пък всичко да се нагласи от само себе си. Нещо да се промени.

Паркирам пред къщи и излизаме от колата, но като тръгваме към верандата, Анна започва да души въздуха. Свива очи, сякаш я боли главата.

— А — казвам. — Вярно. Извинявай. Забравих за заклинанието.

Свивам рамене вяло.

— Нали се сецаш, малко билки и песнопения и после нищо мъртво не може да мине през вратата. Така е по-безопасно.

Анна скръства ръце и се обляга на парапета на верандата.

— Разбирам — казва тя. — Влез и вземи майка си.

Като влизам, чувам майка ми да си тананика някаква мелодийка, която не разпознавам, вероятно измислена от самата нея. Виждам я да минава под свода на кухнята, като хлъзга обутите си в чорапи крака по паркета, а коланчето на блузата ѝ се влачи след нея. Приближавам се и го хващам.

— Хей! — казва тя с леко раздразнение. — Не трябва ли да си на училище?

— Имаш късмет, че съм аз, а не Тибалт. Иначе този пуловер щеше вече да е разплетен.

Тя изсумтява и завързва коланчето, където му е мястото, на кръста ѝ. Кухнята мирише на цветя и сушени сливи. Топъл зимен мирис. Майка ми приготвя нова партида от нейните „Сушени листа от благословени неща“, както прави всяка година. Продават се като топъл хляб на сайта ѝ. Но трябва да спра да се разсейвам.

— И? — пита тя. — Няма ли да ми кажеш защо не си на училище?

Поемам дълбоко дъх.

— Случи се нещо.

— Какво?

Тонът ѝ е почти уморен, сякаш вече очаква само лоши новини. Сигурно винаги очаква лоши новини, като знае с какво се занимавам.

— Кажи де?

Не знам как да ѝ го кажа. Сигурно ще реагира емоционално. Кое то едва ли може да бъде избегнато в тази ситуация. Сега се вирам в едно много разтревожено и изнервено лице.

— Тезеус Касио Лоууд, по-добре казвай направо.

— Мамо, само, моля те, не се панирай.

— Да не се панирам? — Ръцете ѝ вече са на кръста. — Какво става? Усещам някаква много странна вибрация от теб.

Без да сваля поглед от мен, тя влиза в кухнята и включва телевизора.

— Мамо — изстенвам, но вече е твърде късно.

Когато заставам до нея пред телевизора, виждам кадри на полицейски сирени, а в ъгъла на екрана — паспортни снимки на Уил и Чейс. Значи са открили телата. Ченгета и репортери се щурат нагоре-надолу по моравата пред къщата като мравки по парченце сандвич, готови да го разбият на малки трохи и да го отнесат за консумация.

— Какво е това? — Тя слага ръка пред устата си. — О, Кас, познаваше ли тези момчета? О, колко ужасно. Затова ли не си на училище? Освободиха ви за деня?

Полага усилия да не ме поглежда в очите. Макар че ръси всички тези стандартни въпроси, напълно ѝ е ясен по-важният въпрос. Дори себе си не може да излъже. След още няколко секунди спира телевизора и започва бавно да клати глава, като се опитва да възприеме информацията.

— Каж ми какво е станало.

— И аз не знам точно.

— Опитай.

Опитвам. Пропускам колкото се може повече детайли. Освен раните от ухапване. Когато ѝ казвам за тях, дъхът ѝ спира.

— Мислиш, че е същото? — пита тя. — Това, което...

— Знам, че е. Усещам го.

— Но не можеш да бъдеш сигурен.

— Мамо. Знам го.

Опитвам се да ѝ говоря нежно. Устните ѝ са свити толкова, че не се виждат. Мисля, че всеки момент може да заплаче.

— Ти си бил в тази къща? Къде е камата?

— Не знам. Просто се успокой. Ще ни трябва помощта ти.

Тя не казва нищо. Едната ѝ ръка е на челото, а другата на кръста. Взира се в нищото. Познатата дълбока тревожна бразда се е появила на челото ѝ.

— Помощта ми — казва тихо тя и после пак, само че по-твърдо, — помощта ми.

Май ѝ дойде в повече, май я вкарах в някакъв ступор.

— Добре — казвам нежно. — Просто си почини малко. Аз ще се оправя, мамо. Обещавам.

Анна ме чака отвън, а Бог знае какво се случва в магазина. Имам чувството, че съм се забавил с часове, но едва ли са минали повече от двадесет минути.

— Стягай си багажа.

— Какво?

— Чу ме. Стягай си багажа. Веднага. Тръгваме си.

Тя ме отмества от пътя си и се втурва по стълбите с предполагаемата цел да се захване да опакова вещите ни. Изстенвам и

тръгвам след нея. Няма време за това. Тя трябва да се успокои и да разбере, че не можем да си тръгнем. Може да ми опакова багажа, да ми напъха нещата в кашони. Може да ги натовари на камиона. Но тялото ми няма да тръгне, преди да приключим с този призрак.

— Мамо — казвам аз, като ходя след коланчето на пуловера ѝ, което отново се влачи към спалнята ми. — Ще спреш ли да откачаш? Никъде няма да ходя.

Спирам. Бързината, с която действа, е неподражаема. Всичките ми чорапи вече са въвн от чекмеджетата и са подредени на шкафа. Шарените на една страна, едноцветните на друга.

— Тръгваме си — казва тя, без да губи и секунда от това да обръща стаята ми наопаки. — Дори да се наложи да те пребия до безсъзнание и да те влача, пак ще си тръгнем.

— Мамо, седни за малко.

— Не ми казвай да сядам.

Думите излизат в контролиран крясък, крясък, идващ право от дълбините на свития ѝ стомах. Спира и се обляга на полуизпразнените чекмеджета на шкафа ми.

— Това нещо уби съпруга ми.

— Мамо.

— Няма да го оставя да докопа и теб.

Чорапи и боксерки отново започват да хвърчат из въздуха. Ще ми се да не беше започвала от чекмеджето с бельо.

— Трябва да го спра.

— Нека някой друг да го направи — казва остро тя. — Трябваше да ти го кажа по-рано; трябваше да ти кажа, когато баща ти умря, че това не е твой дълг, не е твое рождено право, не е нищо такова. Има и други хора, които могат да го правят.

— Не чак толкова много хора.

Започвам да се ядосвам. Знам, че не това е целта ѝ, но ми се струва, че думите ѝ накърняват паметта на баща ми.

— И няма кой друг да го направи този път.

— Не си длъжен.

— Избирам да го направя! — Вече не мога да контролирам гласа си. — Ако си тръгнем, то ще ни последва. Ако не го убия, то ще продължи да яде хора. Не разбираш ли?

Най-после съм на път да ѝ кажа това, което толкова дълго пазих в тайна.

— Винаги съм чакал този момент. За това се подготвях. Проучвам този призрак, още откакто намерих черния кръст в Батън Руж.

Майка ми тряска чекмеджетата. Бузите ѝ са зачервени, а влажните ѝ очи блестят. Изглежда готова да ме удуши.

— Това нещо го уби — казва тя. — Може да убие и теб.

— Благодаря — вдигам ръце. — Благодаря ти за доверието.

— Кас...

— Чакай. Млъкни.

Не ми се случва често да казвам на майка си да млъкне. Всъщност не мисля, че някога съм го правил. Но сега се налага. Защото нещо в стаята ми не е наред. Има нещо, което не би трябвало да е тук. Тя проследява погледа ми и чакам реакцията ѝ, защото не искам да бъда единственият, който вижда това, което виждам.

Леглото ми е точно както го оставих. Завивките са намачкани и наполовина отметнати. На възглавницата има отпечатък от главата ми.

А под нея се подава извитата дръжка на камата на баща ми.

Не е възможно. Не трябва да е там. Трябва да е на километри оттук, скрита в килера на Уил Розенбърг или в ръцете на призрака, който го е убил. Но като се приближавам до леглото и се пресягам, познатата дръжка лепва точно в дланта ми. Ха сега свържи точките.

— Мамо — прошепвам, като се взирам в ножа. — Трябва да се махаме оттук.

Тя само мига на парцали, стои като вкаменена, а в тишината на къщата се разнася някакво неравномерно скърцане, което не ми е познато.

— Кас! — Дъхът на майка ми спира. — Вратата към тавана.

Вратата към тавана. При този звук и при тази фраза нещо сякаш започва да скубе косъмчетата по тила ми. Майка ми говореше за миещи мечки на тавана, а Тибалт скочи на гърба ми, когато отивах натам в деня, в който се нанесохме.

От тишината ми прилошава: тя усилва всеки звук и когато чувам едно определено стържене, знам, че това е дърпащата се стълбичка, която се спуска от тавана към пода в коридора.

[1] Пионерите в Северна Америка подреждали каруците в кръг при нападение на индианци, за да си пазят гърба един на друг. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Сега вече ми се иска да се махна оттук. Много ми се иска.

Косъмчетата по гърба и врата ми са настръхнали, а зъбите ми щяха да тракат, ако не бях стиснал челюсти толкова силно. Ако имах избор дали да се бия, или да избягам, щях вече да съм скочил през прозореца, със или без камата в ръка. Вместо това се завъртам и отивам до майка ми, като заставам между нея и отворената врата на стаята.

По стълбичката се чуват стъпки, сърцето ми никога не е блъскало толкова силно в гърдите ми. Ноздрите ми хващат мириса на сладникав дим. „Не отстъпвай“ — е това, което си мисля. След като това приключи, може да повърна. В случай, разбира се, че още съм жив.

Ритъмът на стъпките, звукът от това, което слиза по стълбичката, каквото и да е то, бавно и сигурно води и мен, и майка ми към момента, в който ще се напикаем в гащите. Не може да се оставим да ни свари в стаята. Много ми се ще да не беше така, но това е истината. Трябва да се добера до коридора и да направя така, че да стигнем до стълбите преди онова нещо да препречи изхода ни. Хващам ръката ѝ. Тя клати ожесточено глава, но аз започвам да я дърпам, сантиметър по сантиметър, към вратата, като държа камата пред нас като факла.

Анна. Ела, Анна, хвърли се в битката и ни спаси... но това е глупаво. Тя си стои на скапаната веранда и нищо не подозира, къщата е запечатана за нея, а това ще е голям майтап, ако си умра тук, накъсан на парчета и сдъвкан като недопечена пилешка пържола, докато тя стои безсилна отвън.

Добре. Две дълбоки вдишвания и излизаме в коридора. Нека да са три.

Когато прекрачвам прага, виждам ясно стълбичката за тавана и нещото, което слиза по нея. Само дете не искам да го виждам. Целият ми опит и всичките призраци, които съм убил, целият ми инстинкт и всичките ми умения се изпаряват на момента. Пред себе си виждам

убиеца на баща ми. Да се отприщи целият ми гняв. Би трябвало да съм готов да се нахвърля върху него. Вместо това съм ужасен.

Той слиза с гръб към мен и е достатъчно далеч от стълбището, за да можем да го изпреварим, стига да продължим да се движим. И стига той да не се обърне и да не се хвърли в атака. Защо си мисля такива неща? Освен това, той сякаш няма намерение да го прави. Докато ние се плъзгаме тихо към стълбите за долния етаж, той вече е на пода и дори се спира, за да вдигне пак стълбичката с вдървено побутване.

В началото на стълбите сме и аз се спирам и бутвам майка ми да мине пред мен. Фигурата в коридора сякаш не ни е забелязала. Той просто се поклаща напред-назад с гръб към мен, все едно слуша някаква мъртвешка музика. Облечен е в тъмно вталено сако, малко като фрак. Може да е черно, тъмносиво или тъмнозелено, не мога да преценя. На главата му има гнездо от расти, заплетени и мръсни, някои от тях са гнили и прокъсани. Не виждам лицето му, но кожата по ръцете му е сивкава и напукана. Между пръстите му е увито нещо, което прилича на дълга черна змия.

Побутвам леко майка ми надолу по стълбите. Ако успее да излезе при Анна, ще бъде в безопасност. Усещам лек прилив на смелост, поне полъх от завръщащия се предишен Кас.

Но разбирам, че се самозалъгам, когато той се обръща и ме поглежда. Тоест, не мога да кажа дали гледа мен. И как да съм сигурен, че нещо ме зяпа, когато очите му са били защити.

Защити са. Няма съмнение. Големи пресичащи се шевове от черен конец минават през клепащите му. И все пак няма и съмнение, че ме вижда. Майка ми говори и от името на двама ни, когато издава един малък скимтящ звук: „О“.

— Пак заповядай — казва той с онзи глас, гласа от кошмарите ми, сякаш дъвче вкоравени нокти.

— Няма за какво да ти благодаря — изсъсквам през зъби.

Той отмята глава. Не ми питайте как, но знам, че се взира в камата ми. Тръгва към нас, невъзмутим.

— Тогава нека аз да ти благодаря — казва той и акцентът си проличава.

„Г“-то му е почти „д“, а „г“-то е почти „х“.

— Какво правиш тук? — питам аз. — Как влезе тук? Как мина през вратата?

— Бях тук от самото начало — казва той.

Има яркобели зъби. Устата му не е по-голяма, отколкото на всеки нормален човек. Как отхапва такива големи парчета човешка плът?

В момента се усмихва, повдигнал брадичка. Ходи тромаво като всички други призраци. Сякаш ставите им са протрити или сухожилията им са изгнили. Чак когато те нападнат, виждаш какво могат. Няма да се оставя да ме заблуди.

— Това е невъзможно — казвам аз. — Няма как да минеш през заклинанието.

Няма как да съм спал в една и съща къща с убиеца на баща ми през цялото това време. Няма как да е бил един етаж над мен, да ме е гледал и да ме е слушал.

— Заклинанията, които държат мъртвите навън, са безполезни, ако мъртвите вече са вътре — казва той. — Влизам и си излизам, когато си поискам. Връщам тук неща, които глупавите момчета губят. И си стоя на тавана и ям котки.

„Стоя си на тавана и ям котки.“ Поглеждам по-внимателно черната змия, която увива около пръстите си. Това е опашката на Тибалт.

— Гад мръсна... изял си котката ми! — изкрещявам аз.

Благодаря ти, Тибалт, че ми направи една последна услуга — този прилив на адреналин. Сега поне съм бесен.

Изведнъж в тишината се разнася звук от тропане, Анна ме е чула да крещя и сега блъска по входната врата и пита дали съм добре. Главата на призрака пред мен се извива като змия с едно неестествено и стряскащо движение.

Майка ми не разбира какво става. Тя не знае, че Анна е отвън, затова се вкопчва в мен, като не е сигурна от какво да се страхува повече.

— Кас, какво е това? — пита тя. — Как ще излезем оттук?

— Не се безпокой, мамо — казвам. — Не се страхувай.

— Момичето, което чакаме, е пред вратата — казва той.

Започва да се тътри към нас. Майка ми и аз слизаме още едно стъпало. Протягам ръка над парапета. Камата проблясва и я вдигам на нивото на очите му.

— Стой далеч от нея.

— Нали за нея дойдохме.

От него идва леко, кухо шумолене, когато се движи, сякаш тялото му е една илюзия и съществуват само дрехите.

— Ние не сме дошли за нищо — казвам през зъби. — Аз дойдох да убия призрак. И смятам да си опитам късмета.

Хвърлям се напред, острието ми разсипа въздуха и сребърният връх одрасква копчетата на самото му.

— Кас, недей! — вика майка ми и ме дърпа назад за едната ръка.

Трябва да престане. Какво си мисли, че съм правил през всичките тези години? Че съм залагал сложни капани за мишки с пружини, дъски и колелца? Тази работа се върши в пряк сблъсък. Това знам, това правя.

Междувременно Анна тропа все по-силно по вратата. Сигурно ѝ причинява мигрена това да бъде толкова близо до заклинянето.

— Нали за това си тук, момче — съска той.

Замахва към мен. Доста вяло; пропуска с цял километър. Но не мисля, че пропуска заради защитите очи. Просто си играе с мен. Другото, което ми подсказва това, е, че се смее.

— Чудя се как ще напуснеш този свят — казвам аз. — Дали ще се съсухриш, или ще се стопиш?

— Няма да направя нито едно от тези неща — казва той, като все още се усмихва.

— А какво ще стане, ако отрежа ръката ти?

Правя скок нагоре по стълбите, вдигам ножа високо и после рязко замахвам надолу.

— Ще те убие само!

Той ме блъска в гърдите и с майка ми падаме през глава по стълбите и се приземяваме по задници. Боли. Много. Но поне вече не се смее. Всъщност мисля, че най-после успях да го вбеса. Вдигам майка ми на крака.

— Добре ли си? Счупи ли си нещо? — питам я. Тя клати глава. — Тичай към вратата.

Докато тя се препъва натам, аз се изправям. Той слиза по стълбите без помен от предишната призрачна вдървеност. Гъвкав е като жив младеж.

— Може пък просто да се изпариш, а — казвам аз, защото така и не се научих да си държа проклетата уста затворена. — Но аз лично се надявам да експлодираш.

Той поема дълбоко дъх. И после пак. И после пак, без да издиша. Гръдният му кош се пълни като балон, а ребрата му се разтягат. Почти чувам сухожилията вътре, опънати до скъсване. После, преди да се усетя, ръцете му се стрелват напред и е точно пред мен. Става толкова бързо, че едва го виждам. Ръката, в която е ножът ми, е притисната до стената и ме е сграбчил за яката. Удрям го по врата и рамото е другата си ръка, но ефектът е като котка, която удря с лапата си кълбо прежда.

Той изпуска въздух, през устните му излиза гъст сладникав дим, който се разнася по очите и ноздрите ми, толкова силен и наситен, че коленете ми се огъват.

Някъде зад мен усещам ръцете на майка ми. Тя крещи името ми и ме дърпа.

— Ще ми я дадеш, синко, или ще умреш.

Тогавя той ме пуска и аз падам в ръцете на майка ми.

— Тялото ти ще изгние. Мозъкът ти ще изтече през ушите.

Не мога да мръдна. Не мога да говоря. Мога да дишам и горедолу дотам. Чувствам се някак далеч. Вдървен. Леко объркан. Усещам, че майка ми скимти и се надвесва над мен, а Анна най-последно изкъртва вратата от пантите.

— Защо не ме вземеш сам? — чувам я да пита.

Анна, моята силна, страховита Анна. Искам да й кажа да се пази, да внимава, защото това нещо има скрити козове в изгнилите си ръкави. Но не мога. Затова майка ми и аз сме се вкопчили един в друг и само наблюдаваме в средата на този двубой между най-силните призраци, които някога сме виждали и които си разменят предизвикателства.

— Мини през прага, красавице — казва той.

— Ти мини при мен — отговаря тя.

Тя се бори със защитното заклинание; сигурно главата й ще се пръсне, точно както моята. Тънка струйка кръв потича от носа и се разлива по устните й.

— Вземи камата и ела, страхливецо — изкрещява Анна. — Ела и ме освободи от тази каишка!

Той кипи от ярост. Очите му са фиксирани върху нея, а зъбите му скърцат.

— Твоята кръв върху моето острие, или момчето ще дойде при нас до сутринта.

Опитвам се да стисна камата по-здраво. Но не си чувствам ръката. Анна креци нещо друго, но не мога да чуя какво. Ушите ми са като пълни с памук. Вече нищо не чувам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Усещането е като да си стоял под вода твърде дълго. Имал съм глупостта да изхабя всичкия си кислород и макар да знам, че повърхността е само на няколко тласъка от мен, не знам как ще изплувам през задушавашката паника. Но очите ми проглеждат към един размазан свят и поемам първата глътка въздух. Не знам дали съм задъхан. Имам чувството, че е така.

Лицето, което виждам, като се събуждам, е на Морфран и е твърде близо до моето. Инстинктивно опитвам да се отдръпна на безопасно разстояние от тази мъхеста брада и главата ми потъва в каквото и да е това, на което лежа. Устните му се движат, но звук не излиза. Тишината е пълна, няма дори жужене или звънтене. Ушите ми явно още не функционират.

Морфран отстъпва, слава Богу, и говори нещо на майка ми. После изведнъж се появява Анна, като доплава в зрителното ми поле и се настанява на пода до мен. Опитвам се да завъртя глава към нея. Тя прокарва пръсти по челото ми, но не казва нищо. Облекчение подръпва крайчетата на устните ѝ.

Слухът ми се завръща по странен начин. Първоначално чувам приглушени звуци, а после, когато най-после стават ясни, не носят никакъв смисъл. Мисля, че мозъкът ми е наясно, че е бил пръснат на парчета, и сега бавно опипва почвата, връзва скъсани нервни окончания и вика от единия към другия край на синапсовата пропаст между невроните, радостен, че всичко си е на мястото.

— Какво става? — питам аз, когато най-после мозъкът ми намира време да се заеме с говорния център.

— Божичко, пич, мислех, че си тотално изпържен — възкликва Томас.

Той се появява от другата страна на това, което сега виждам, че е същият антикварен диван, на който ме бяха сложили, след като ме нокаутираха в онази първа нощ в къщата на Анна. В магазина на Морфран съм.

— Като те докараха... — казва Томас.

Не продължава, но знам какво има предвид. Слагам ръка на рамото му и го разтърсвам.

— Нищо ми няма — казвам аз и ставам с минимално усилие. — Бил съм и по-зле.

Стойки в другата част на стаята с гръб към нас, сякаш има много по-интересни неща за правене, Морфран изсумтява.

— Едва ли — обръща се, тънките рамки на очилата му са се смъкнали почти до края на носа му. — И не е като нищо да ти няма. Жертва си на обиа.

Томас, Кармел и аз правим това, което се прави, когато някой говори на непознат език — споглеждаме се и в един глас казваме:

— А?

— Обиа, моето момче — казва Морфран с раздразнение. — Вуду магия от Карибските острови. Просто имаш късмет, че прекарах шест години на Ангила с Жулиан Бабтист. А той беше истински обиаман.

Раздвижвам крайниците си и изправям гръб. Като изключим, че гърбът и хълбоците ме наболяват, плюс това, че главата ми плува, се чувствам добре.

— Обиаман ми е направил обиа? Звучи ми като при смърфовете, за които всичко е смърфолитно смърфотно.

— Не се шегувай, Касио.

Това е майка ми. Изглежда ужасно. Плакала е. Става ми гадно.

— Още не мога да разбера как е влязъл в къщата — казва тя. — Толкова внимавахме, винаги сме внимавали. А и защитното заклинание работеше. Работеше при Анна.

— Беше страхотно заклинание, г-жо Лоууд — отговаря Анна внимателно. — Нямахме как да прекрача прага, независимо колко много ми се искаше.

Когато казва последното, ирисите ѝ стават с три тона по-тъмни.

— Какво се случи? Какво стана, след като изгубих съзнание?

Интересът ми се завръща. Облекчението, че не съм мъртъв, избледнява.

— Предизвиках го да дойде и да се изправи срещу мен. Той не прие. Просто се усмихна с тази ужасна усмивка. И после изчезна. След него остана само дим... — Анна се обръща към Морфран. — Какво е той?

— Бил е обиаман. Какво е сега, не знам. Всякакви ограничения, които е имал, са изчезнали с тялото му. Сега е само сила.

— Какво точно е обиа? — пита Кармел. — Само аз ли не знам?

— Това е просто друга дума за вуду — казвам аз и Морфран удря с юмрук по дървения ъгъл на плота.

— Ако мислиш така, значи все едно си мъртъв.

— За какво говориш? — питам аз.

Изправям се на крака, но залитам и Анна хваща ръката ми. Не смятам да вода този разговор легнал.

— Обиа е вуду — обяснява той. — Но вуду не е обиа. Вуду магията не е нищо повече от афро-карибско вещерство. Тя следва същите правила като магията, която всички ние практикуваме. Обиа няма правила. Вуду канализира силата. Обиа е сила. Обиаманът не канализира нищичко, той поема в себе си. Той става източник на силата.

— А кръстът... намерих черен кръст като твоя на Папа Легба.

Морфран маха с ръка.

— Сигурно е започнал с вуду. Сега е нещо много, много повече. Ти ни вкара в река от лайна.

— Какво искаш да кажеш с това „вкара ни“? Да не съм го повикал аз. „Ехо, пичът, дето уби баща ми, що не дойдеш малко да тероризираш мен и приятелите ми!“

— Ти го доведе тук — ръмжи Морфран. — Той е бил с теб през цялото време.

Той се заглежда в камата в ръката ми.

— Закачил се е за скапания ти нож.

Не. Не. Не може да е така. Знам какво има предвид и не може да е вярно. Камата тежи в ръката ми — тежи повече отпреди. Блясъкът на острието в периферното ми зрение сега ми се струва потаен и измамнически. Той казва, че този обиаман и камата ми са свързани. Мозъкът ми се бори с тази мисъл, въпреки че знам, че е прав. Защо иначе ще ми връща ножа? Защо иначе Анна ще помирише дим, когато беше порязана с него? „Свързан е с нещо друго“ — ми каза тя. Нещо мрачно. Тогава помислих, че просто е от силата, вградена в самия нож.

— Той уби баща ми — чувам се да казвам.

— Разбира се — казва Морфран остро. — Как мислиш, че се е свързал с ножа?

Не казвам нищо. Морфран ме гледа с поглед, който казва: „свържи точките, генийче“. На всеки се е случвало в един или друг момент. Но преди пет минути тотално ми отнеха това, което ме крепеше с години, така че имайте малко милост.

— Заради баща ти е — прошепва майка ми и после казва по-конкретно, — защото е изял баща ти.

— Плътта — казва Томас и очите му просветват. Поглежда към Морфран за одобрение и продължава. — Той поглъща плътта. Плътта е сила. Есенция. Когато е изял баща ти е приел силата му.

Поглежда камата ми, сякаш я вижда за пръв път.

— Това, което ти наричаше кръвната ти връзка, Кас. Сега и той е свързан с нея. От това се е хранил.

— Не — казвам отпаднало.

Томас ме гледа с едно безпомощно извинително изражение, опитвайки се да ми каже, че не съм го правил нарочно.

— Чакайте — намесва се Кармел. — Искате да ми кажете, че това нещо държи в себе си парчета от Уил и Чейс? Тоест, носи части от тях?

Изглежда ужасена.

Поглеждам камата. С нея съм отпратил десетки призраци. Знам, че Морфран и Томас са прави. Тогава къде съм ги изпращал? Не искам да мисля за това. Лицата на призраците, които съм убил, минават през затворените ми клепачи. Виждам израженията им, объркани и гневни, пълни с болка. Виждам изплашените очи на Стопадгията, който се опитва да се прибере при момичето си. Не съм мислел, че ги изпращам да почиват в мир. Надявах се, но не го знаех. Но със сигурност не съм си представял, че правя това.

— Не е възможно — казвам накрая. — Ножът не може да е свързан с мъртвите. Той трябва да ги убива, а не да ги храни.

— Това в ръката ти не е Свещеният Граал, хлапе — казва Морфран. — Този нож е изкован преди много време със сили, които отдавна са забравени, и то за добро. Само защото сега го използваш за добри дела, не значи, че е бил създаден с тази цел. Не значи, че може да прави само това. Каквото и да е представлявал, когато баща ти го е държал в ръката си, вече не е това. Всеки друг призрак, който си посякъл, е направил този по-силен. Той се храни с плът. Той е обиаман. Той е събирач на сила.

Всички тези обвинения ме карат да искам пак да съм дете. Защо майка ми не каже, че са гадни, долни лъжци? Много лоши лъжци, дете трябва да им се продупчат езиците? Но тя стои безмълвна, слуша всичко това и не се противопоставя.

— Казвате, че е бил с мен през цялото време.

Става ми лошо.

— Казвам, че ножът ти е като всичко друго в този магазин. Той е бил с него... — Морфран поглежда мрачно към Анна. — И сега иска нея.

— Защо не го направи сам? — питам с изтощение. — Той се храни с плът, нали така? Защо съм му аз?

— Защото аз не съм от плът — казва Анна. — Ако бях, щях да съм разложена.

— Ти май нямаш навика да увърташ — споделя наблюдението си Кармел. — Но тя е права. Ако призраците бяха от плът, щяха да са повече като зомбита, нали?

Залитам към Анна. Стаята малко ми се върти и усещам ръката ѝ на кръста си.

— Какво значение има всичко това в момента? — пита Анна. — Имаме да свършим нещо. Не може ли този разговор да почака?

Тя казва това заради мен. В гласа ѝ се усеща загриженост. Поглеждам я с благодарност, застанала до мен в бялата си рокля, която е свързвала с толкова надежди. Тя е бледа и крехка, но никой не би направил грешката да я помисли за слаба. За този обиаман тя сигурно изглежда като пира на века. Иска тя да бъде големият му удар преди пенсия.

— Ще го убия — казвам аз.

— Ще ти се наложи — казва Морфран. — Ако искаш ти самият да останеш жив.

Това не звучи добре.

— За какво говориш?

— Не съм специалист по обиа. За това трябва повече от шест години, със или без Жулиан Баптист. Но дори и да бях, пак нямаше да мога да извадя магията от теб. Мога само да ѝ се противопоставя и да ти спечеля малко време. Но не много. Ще си мъртъв до първите лъчи на зората, освен ако не направиш, каквото иска той. Или не го убиеш.

До мен Анна потръпва, а майка ми слага ръка пред устата си и започва да плаче.

Мъртъв до сутринта. Ами, добре тогава. Не чувствам нищо, поне не още, освен едно жужене на отпадналост по цялото ми тяло.

— Какво точно ще се случи с мен? — питам.

— Не знам — отговаря Морфран. — Може да изглежда като естествена, човешка смърт, а може да се прояви и като отравяне. Така или иначе, мисля, че може да очакваш някои от органите ти да започнат да сдават багажа през следващите няколко часа. Освен ако не го убиеш или ти не убиеш нея.

Той кима към Анна и тя стиска ръката ми.

— Дори не си го и помисляй — казвам й. — Няма да направя това, което иска той. А и този твой номер с призрака със самоубийствени наклонности започва леко да се изтъква.

Тя повдига брадичка.

— Нямахте да ти предложи това — казва тя. — Ако ме убиеш, това само ще го направи по-силен и след това ще се върне и ще те довърши така или иначе.

— И какво ще правим? — пита Томас.

Не мога да кажа, че ми харесва особено да бъда лидер. Нямам много опит и ми е много по-комфортно да рискувам само собствената си кожа. Но това е положението. Няма време за оправдания или съмнения. Въпреки хилядите начини, по които виждах този момент във въображението си, никога не бих могъл да си представя, че ще стане точно така. И все пак се радвам, че не се боря сам.

Поглеждам Анна.

— Ще се биеш на наш терен — казвам. — Първо ще го излъжем, че хвърляме пешкира.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

По-странна бригада не съм виждал. Караме в нервен конвой, натъпкани в очукани коли, които оставят черна следа от изгорели газове, и се чудим дали сме готови да направим това, което смятаме да правим, каквото и да е то. Още не съм обяснил каква точно ще бъде уловката. Но мисля, че поне Морфран и Томас вече подозират.

Светлината започва да става златиста, разлива се странично по нас и се приготвя да премине в цветовете на залеза. Отне ни сто години да натъпчем всичко по колите — натоварили сме половината окултни стоки от магазина във форда на Томас и в пикапа на Морфран. Все си мисля за номадските племена и как са били способни да натоварят цялата си цивилизация за един час в преследване на стадо бизони например. Кога хората са започнали да трупат толкова много боклуци?

Когато пристигаме пред къщата на Анна, започваме да разтоварваме, като всеки е наградил, каквото може. Тук имах предвид, като казах „на наш терен“. Моята къща е вече някак опетнена, а магазинът е твърде близо до останалото население. Споменах на Морфран за домашните духове на Анна, но той каза, че всички те ще се изпокрият в присъствието на толкова много вещици. Смятам да му се доверя.

Кармел отива до своето ауди, което е стояло тук през цялото време, взима училищната си чанта и изпразва съдържанието ѝ, за да може да натовари вътре връзки с билки и бутилки с масла. Чувствам се нормално засега. Още помня какво каза Морфран: че магията ще става все по-силна. Точно между очите ми започва да се оформя една болезнена точка, но може просто да ме боли глава от сблъсъка със стената. Ако имаме късмет, ще ускорим събитията толкова, че проклятието му да няма време дори да се превърне във фактор. Не знам колко полезен ще бъде, ако се гърча на пода в агония.

Опитвам се да запазя оптимизъм, което е странно, защото обикновено съм доста умислен. Може би се мъча да запълня тази лидерска позиция, която си самоналожих. Трябва да изглеждам силен.

Трябва да се държа уверено. Защото майка ми е толкова разтревожена, че всеки момент може да ѝ побелее преждевременно косата, а Томас и Кармел изглеждат твърде бледи дори за канадци.

— Мислиш ли, че ще ни намери тук? — пита Томас, докато водим цял сак със свещи от колата му.

— Мисля, че той винаги знае къде съм — казвам аз. — Или поне знае къде е ножът.

Той поглежда през рамо към Кармел, която все още внимателно пълни чантата си с бутилки с масла и буркани с неща, които плуват вътре.

— Може би не трябваше да водим и тях — казва той. — Имам предвид Кармел и майка ти. Може би трябва да ги изпратим някъде на безопасно място.

— Не мисля, че има такова място — казвам аз. — Но ти можеш да тръгнеш с тях, Томас. Ти и Морфран може да ги вземете и да се покриете някъде. Ако вие двамата сте с тях, ще можете да ги защитите.

— Ами ти? Ами Анна?

— Той явно иска нас — свивам рамене.

Томас сбърчва нос, за да тикне очилата нагоре по носа си. Клати глава.

— Никъде няма да ходя. А и тук сигурно са точно толкова в безопасност, колкото и някъде другаде. Може да попаднат на престрелка, но поне не са сами като патици на отстрел.

Поглеждам го е обич. Изражението на лицето му показва чиста решителност. Томас съвсем не е смел по природа. Коего прави смелостта му още по-впечатляваща.

— Ти си добър приятел, Томас.

Той се засмива.

— Да, мерси. А смяташ ли да ми споделиш плана си, който се очаква да ни спаси от изяждане?

Ухилвам се и поглеждам към колите, където Анна помага на майка ми с една ръка и носи цял стек минерална вода с другата.

— Всичко, което искам от вас с Морфран, е защитно заклинание, когато той се появи тук — казвам, докато продължавам да гледам. — А ако се сещате какво да направим, за да го примамим в капана, това също ще е от полза.

— Би трябвало да е лесно — отговаря той. — Има сума ти заклинания за призоваване на енергия. То е като да накараш някого, в когото си влюбен, да ти се обади. Майка ти сигурно знае десетки такива. Само малко ще ги променим. Може да използваме корда за защитен кръг. Можем също да модифицираме запечатващото заклинание на майка ти.

Веждите му са склучени, докато продължава да реди методи и изисквания.

— Ще свърши работа — казвам аз, макар че като цяло нямам представа за какво говори.

— М-да — казва скептично той. — Само трябва да ми намериш генератор за едно цяло и двадесет и два гавата и токоизправител и сме в играта.

Смея се.

— Тома Неверни. Не бъди такъв песимист. Ще видиш, че ще проработи.

— Откъде знаеш? — пита той.

— Защото трябва да проработи.

Мъча се да държа очите си широко отворени, а главата ми вече започва наистина да пулсира.

Два фронта се оформят в къщата, която не е виждала толкова народ от... сигурно никога не е виждала толкова народ. На горния етаж Томас и Морфран ръсят линия от тамян на прах в края на стълбите. Морфран е извадил собствената си кама и рисува с върха на острието ѝ пентаграма във въздуха. Неговата не е и наполовина толкова яка като моята, която е затъкната в кожената ножница и повесена през рамото ми. Сега лежи на гърдите ми. Опитвам се да не мисля за това, което казаха Морфран и Томас. Това е просто предмет; няма добра или лоша природа сам по себе си. Няма собствена воля. Не е като да съм подскачал наоколо и да съм го наричал „безценното ми“ през всичките тези години. А колкото до връзката му с обиамана, със сигурност тя ще бъде прекъсната тази нощ.

Горе Морфран шепне и се върти бавно в кръг, обратно на часовниковата стрелка. Томас взима нещо, което изглежда като дървена ръка с протегнати пръсти, и мете с него горните стъпала, а после го оставя там. Морфран е приключил с песнопенията си; кима

към Томас, който пали клечка кибрит и я пуска на пода. Стена от син пламък се издига на горния етаж и после се превръща в дим.

— Тук мирише като на концерт на Боб Марли — казвам, когато Томас слиза.

— Това е пачули — отговаря той.

— А каква е тази метла, дето прилича на ръка?

— Корен от зарасличе. Ще пази къщата.

Оглежда се наоколо. Виждам в погледа му, че прехвърля наум списъка със задачи.

— Всъщност какво правихте там горе?

— Оттам ще направим защитното заклинание — казва той и кима към горния етаж. — И там ще бъде подредена защитата ни. Ще запечатаме целия втори етаж. В най-лошия случай там ще се прегрупираме. Той няма да може да припари горе.

Въздъхва.

— Ами освен да почвам да рисувам пентаграми по прозорците — казва той.

От втория фронт започва да се чува дрънчене в кухнята. Там са майка ми, Кармел и Анна. Анна помага на майка ми с печката на дърва, на която ще се варят предпазващи отвари. Усещам и мирис на розмарин и лавандула — ще правят и лековити води. Майка ми е от типа хора, които „се готвят за най-лошото и се надяват на най-доброто“. От нея се очаква да измисли нещо, за да го примамим тук — в добавка към моя номер с хвърлянето на пешкира.

Не знам защо и наум говоря в шифър. Това с „хвърлянето на пешкира“. Сам се чудя какво точно имам предвид. Това е термин от бокса — когато треньорът хвърли пешкира, значи иска да прекрати мача. Аз по-скоро смятам да сваля гарда, да се облегна на въжетата. Да симулирам. Да го накарам да мисли, че губя мача. Това е известната стратегия на Мохамед Али. Остави го да се приближи и после го свали на земята.

А каква е моята симулация? Че ще убия Анна.

Май е най-добре да й кажа.

В кухнята майка ми кълца на ситно листа от някаква билка. На плота има буркан със зелена течност, която мирише на нещо средно между кисели краставички и дървесна кора.

Анна разбърква съдържанието на една тенджера на печката. Кармел се суети около вратата към мазето.

— Какво има долу? — пита тя и я отваря.

Анна потръпва и ме поглежда. Какво ще открие Кармел, ако слезе долу? Объркани влачеци се трупове. Едва ли. Появяването на духовете, изглежда, се предизвиква от чувството за вина у самата Анна. Ако Кармел въобще се натъкне на нещо, то сигурно ще бъде влага и прах, или най-много мистериозно да се затръшне някоя врата.

— Нищо, което да ни интересува в момента — казвам аз, отивам до нея и затварям вратата. — Горے върви доста добре. При вас как е?

Кармел свива рамене.

— Аз нищо не правя. Малко е като готвенето, а аз не мога да готвя. Но те май се справят добре — тя бърчи нос. — Малко бавно става.

— Добрата отвара си отнема време — усмихва се майка ми. — Ако бързаш, става нестабилна. А и ти много помогна, Кармел. Тя почисти кристалния сервиз.

Кармел се усмихва, но поглежда към мен и извърта очи.

— Мисля, че ще отида да помогна на Томас и Морфран.

Като излиза от кухнята, ми се ще да беше останала. Сега сме само аз, Анна и майка ми и в стаята се усеща странно напрежение. Трябва да си кажем разни неща, но не пред майка ми.

Анна се покашля.

— Мисля, че това е готово, г-жо Лоууд — казва тя. — Има ли какво друго да направя?

Майка ми ме поглежда.

— Засега не, мила. Благодаря ти.

Докато прекосяваме дневната на път към фойето, Анна вдига глава, за да надзърне какво се случва горе.

— Нямах представа колко е странно — казва тя. — Да има хора в къщата ми и да не ми се иска да ги разкъсам на парчета.

— Ще свикнеш.

Тя бърчи нос.

— Ти си... как го каза Кармел преди малко? — Поглежда в земята, после пак към мен. — Смешно магаре.

Смея се.

— Бързо учиш.

Излизаме на верандата. Закопчавам якето си. Така и не съм го свалял; къщата не е отоплявана от половин век.

— Харесвам Кармел — казва Анна. — В началото не беше така.

— Защо не?

Тя свива рамене.

— Мислех, че е приятелката ти — тя се усмихва. — Но това е глупава причина да не харесваш някого.

— Може и така да е. Но мисля, че Кармел и Томас са на път да се съберат.

Облягаме се на къщата и усещам изгнилите дъски зад себе си. Не изглеждат много здрави; като се отпускам на тях, имам чувството, че аз ги подпирам, а не те мен.

Болката в главата ми става по-настойчива. Започва да ме боли хълбокът, както когато си тичал прекалено дълго. Трябва да питам дали някой не носи болкоуспокояващо. Но това е тъпо. Едва ли магия се лекува с аспирин.

— Започва да те боли, нали?

Тя ме гледа загрижено. Оказва се, че неволно съм разтривал слепоочията си.

— Добре съм.

— Трябва да го подмамим да дойде тук, и то скоро — тя започва да крачи до парапета и обратно. — Как смяташ да направиш това? Кажи ми.

— Смятам да направя това, което винаги си искала — казвам аз.

Отнема й малко време да се досети. Ако е възможно човек да изглежда наранен и благодарен едновременно, то това е изписано на лицето й.

— Не се радвай предварително. Ще те убия само малко. Ще бъде по-скоро като ритуално пускане на кръв.

Тя се намръщва.

— Това ще свърши ли работа?

— С всички допълнителни призоваващи заклинания, които в момента се забъркват в кухнята, мисля, че да. Би трябвало да му подейства като на куче от детска анимация, което се носи след количка с хотдози.

— Това ще ме отслаби.

— Колко?

— Не знам.

Мамка му. Истината е, че и аз не знам. Не искам да я нараня. Но кръвта е ключът. Потокът на енергия през острието ми към и аз не знам къде, би трябвало да го привлече, както воят на водача на глутницата би привлякъл вълк. Затварям очи. Един милион неща могат да се объркат, но е твърде късно да мисля за друг план.

Болката между очите ми ме кара да мигам начесто. Виждам леко размазано. Дори не знам дали ще съм в състояние да работя с камата, ако се забавим още много с подготовката.

— Касио. Страх ме е за теб.

Засмивам се.

— Сигурно имаш право.

Стискам очи. Болката не е пронизваща. Това сигурно щеше да е по-добре, на приливи и отливи, за да имам време да се съвзема помежду им. Но тя е постоянна и побъркваща. Няма облекчение.

Нещо хладно докосва бузата ми. Нежни пръсти се плъзгат в косата над слепоочията ми и я отмятат назад. После усещам как тя докосва устните ми, много внимателно, и когато отворям очи, се вирам в нейните. Отново ги затварям и я целувам. Когато се отделяме един от друг — след известно време — се облягаме на къщата, допреди чела едно в друго. Ръцете ми обгръщат извивката на гърба ѝ. Тя продължава да гали слепоочията ми.

— Не мислех, че някога ще направя това — прошепва тя.

— Нито пък аз. Мислех, че ще те убия.

Тя се ухилва. Мисли си, че нищо не се е променило. Греша. Всичко се е променило. Всичко, откакто дойдох в този град. Сега знам, че ми е било писано да дойда тук. Че когато чух нейната история, разбрах, че тази връзка и този интерес са имали причина.

Не ме е страх. Въпреки парещата болка между очите ми, въпреки че онова нещо идва, за да ме унищожи, въпреки че е способно с лекота да извади далака ми и да го спуска като балон, пълен с вода, аз не се страхувам. Тя е с мен. Тя ми дава смисъл и ще се спасим един друг. Ще спасим всички. И после ще я убедя, че трябва да остане тук. С мен.

Отвътре се чува леко издрънчаване. Сигурно майка ми е изпуснала нещо в кухнята. Нищо особено, но Анна подскача и се отдръпва. Присвивам се и изохквам. Май обиаманът вече започва да

работи по далака ми, като го кара да омеква от рано. Всъщност къде точно е далакът на човек?

— Кас — възкликва Анна. Връща се, за да ме остави да се облегна на нея.

— Остани тук — казвам.

— Никъде няма да ходя.

— Остани завинаги — дразня я аз, а тя ми хвърля поглед, сякаш си плача да бъда удушен.

Целува ме отново, а аз не пускам устната ѝ; принуждавам я да се дърпа и тя започва да се смее. Но после пак става сериозна.

— Нека просто да се съсредоточим в това, което трябва да направим тази нощ — казва тя.

Това, което трябва да направим тази нощ. Но фактът, че тя ме целуна отново, говори много по-силно.

Готови сме с приготовленията. Лежа по гръб на прашния диван и притискам бутилка хладка минерална вода до челото си. Очите ми са затворени. Светът е много по-приятен в тъмното.

Морфран се опита да ми направи ново прочистване или противодействие, или каквото там се казва, но то изобщо не проработи толкова добре, колкото първия път. Мънкаше някакви напеви и драскаше по кремък, което създаваше приятни малки пиротехнически ефекти, после намаза лицето и гърдите ми с нещо черно, приличащо на сажди, което миришеше на сяр. Болката в хълбока намаля и спря да се опитва да се качи в ребрата ми. Болката в главата ми олекна до умерено пулсиране, но пак ми е доста гадно. Морфран изглеждаше разтревожен и разочарован от резултата. Каза, че щяло да се получи по-добре, ако имал под ръка прясна кокоша кръв. Макар че ме боли, все пак се радвам, че нямаше живи пилета наоколо. Щяхме да сме жестока гледка.

Още помня думите на обиамана: че мозъкът ще изтече през ушите ми, или нещо такова. Надявам се да не е имал предвид буквално.

Майка ми седи в един фотьойл до краката ми. Ръката ѝ разсеяно разтрива пиццала ми. Все още ѝ се иска да избягаме. Всичките ѝ майчински инстинкти казват да ме повие като бебе и да ме отнесе оттук. Но тя не е коя да е майка. Тя е моята майка. Затова сега седи и се готви за бой рамо до рамо с мен.

— Съжалявам за котката ти — казвам аз.

— Беше нашата котка — отговаря тя. — И аз съжалявам.

— Той се опита да ни предупреди. Трябваше да слушам по-внимателно тази малка топка косми. — Оставям бутилката с вода. — Наистина много съжалявам, мамо. Той ще ми липсва.

Тя кима.

— Искам да се качиш горе, преди да започне всичко — казвам аз.

Тя отново кима. Знае, че няма да мога да мисля трезво, ако се тревожа за нея.

— Защо не ми каза? — пита тя. — Че си го търсил през всичките тези години? Че си планирал да го подгониш?

— Не исках да те тревожа — казвам аз. Чувствам се леко глупаво. — И виж колко добре ми се получи.

Тя отмества един кичур коса над челото ми. Дразни се, че все я оставям да ми влиза в очите. Напрежение и загриженост се изписват по лицето ѝ и тя се навежда към мен.

— Какво? — питам аз.

— Очите ти са жълти.

Мисля, че пак ще се разплаче. В отсрещната стая чувам Морфран да псува.

— От черния ти дроб е — казва тихо майка ми. — И може би бъбреците ти. Спират да функционират.

Ясно, това обяснява усещането, че вътрешностите ми се втечняват.

Сами сме в стаята. Всички други са се пръснали, всеки в своя си ъгъл. Предполагам, че всеки си мисли нещо, може би казва някаква молитва. Надявам се Кармел и Томас да се натискат в някой килер. Отвън електрически проблясък привлича вниманието ми.

— Не мина ли вече сезонът на светкавиците? — питам аз.

Морфран отговаря от кухнята, облегал се е на вратата.

— Не е обикновена светкавица. Мисля, че нашето момче призовава някакви сили.

— Трябва да направим призоваващото заклинание — казва майка ми.

— Ще отида да повикам Томас.

Надигам се с мъка от дивана и се качвам тихо по стълбите. Горе гласът на Кармел идва от една от старите стаи за гости.

— Не знам какво правя тук — казва тя, изплашена е, но и малко се зъби.

— Какво искаш да кажеш? — отвръща Томас.

— Хайде, стига. Аз съм кралицата на бала. Кас е като Бъфи, убийцата на вампири. Ти, дядо ти и майка му сте вещици или вълшебници, или каквото там сте, а Анна... си е Анна. Какво правя аз тук? От каква полза съм?

— Не помниш ли? — пита Томас. — Ти си гласът на разума. Сещаш се за неща, които ние забравяме.

— Да, бе. Какво ще направя с някаква си алуминиева бухалка? Най-много да ме убият.

— Не, няма. Нищо лошо няма да ти се случи, Кармел.

Снишават гласове. Чувствам се като някакъв перверзен подслушвач. Не искам да ги прекъсвам. Майка ми и Морфран могат и сами да направят заклинанието. Ще оставя този момент на Томас. Затова отстъпвам тихо надолу и тръгвам да излизам навън. Чудя се какво ще бъде, след като всичко това приключи. Ако приемем, че всички оцелеем, какво ще стане? Дали всичко ще си тръгне постарому? Дали Кармел в крайна сметка ще забрави за приключенията си с нас? Дали ще разкара Томас и ще се върне към това да бъде център на внимание в „Сър Уинстън“? Не би постъпила така, нали? Но пък току-що ме сравни с Бъфи, убийцата на вампири. В момента мнението ми за нея не е в пика си.

Когато излизам на верандата, увивайки се по-плътно в якето, виждам Анна да седи, качила един крак на парапета. Гледа небето, а лицето ѝ, осветено от светкавиците, изразява в равни пропорции страхопочитание и тревога.

— Странно време — казва тя.

— Морфран казва, че не е само от времето — отговарям аз, а тя прави изражение тип „така си и помислих“.

— Изглеждаш малко по-добре.

— Благодаря.

Не знам защо, но се чувствам леко срамежлив. Не е сега моментът за това. Отивам до нея и обгръщам кръста ѝ с ръце. Тялото ѝ не излъчва топлина. Когато заравям нос в тъмната ѝ коса, не усещам аромат. Но мога да я докосна и някак си я опознах. Не знам защо, но мисля, че и тя би могла да каже същото за мен.

Замирисва ми на нещо лютиво. Поглеждаме нагоре. От прозореца на една от спалните на горния етаж излизат тънки стълбчета ароматен пушек, пушек, който не се носи по вятъра, а вместо това сякаш протяга неземни пръсти да призове нещо в далечината. Заклинанията са започнали.

— Готова ли си? — питам аз.

— Винаги и никога — отронва тихо тя. — Нали така се казва?

— Да — отговарям, заровил лице в косите ѝ. — Така се казва.

Какво да правя?

— Трябва да е някъде, където поне да изглежда като смъртоносна рана.

— Защо не на вътрешната страна на китката? Има си причини да е класика.

Анна седи в средата на стаята. Вътрешната страна на бледата ѝ ръка плува пред замъгления ми поглед. И двамата сме нервни, а предложенията, идващи от горния етаж, не ни помагат.

— Не искам да те нараня — прошепвам.

— Няма. Не много.

Цари пълен мрак, а гръмотевичната буря без капка дъжд се носи над хълма към нашата къщата. Острието ми, което обикновено стои сигурно и стабилно в ръката ми, сега трепери и се тресе, докато го прокарам през ръката на Анна. Черната ѝ кръв избликва в широка черта, стича се по кожата ѝ и пада по прашните дъски на пода на тежки капки.

Главата ми ще се пръсне. Трябва да задържа съзнанието си ясно. Докато с нея наблюдаваме как се оформя локвичка кръв, и двамата го усещаме — някакво трептене във въздуха, някаква невидима сила, която кара косите ни да настръхнат.

— Той идва — казвам достатъчно силно, за да ме чуят и на втория етаж.

Другите са застанали, надвесени над парапета.

— Мамо, влез в една от задните стаи. Ти вече свърши работата си.

Знам, че не иска, но все пак го прави — оттегля се назад, въпреки че може да напише цял роман с тревожните и окуражителните думи, които са на върха на езика ѝ.

— Лошо ми е — прошепва Анна. — И пак ме тегли нанякъде, както преди. Да не си ме порязал твърде дълбоко?

Протягам се и хващам ръката ѝ.

— Не мисля. Не знам.

Кръвта ѝ тече, както беше намерението ни, но вече изтече толкова много. Колко кръв има едно мъртво момиче?

— Кас... — Гласът е на Кармел и в него има предупреждение, но аз не поглеждам към нея, гледам към вратата.

Откъм верандата идва мъгла, процежда се през процепите и се вие по пода като змия. Не знам какво очаквах, но със сигурност не това. Може би очаквах да изкърти вратата от пантите и да застане в рамката на вратата, като силует в лунната светлина, като някакво злобно и нахакано привидение без очи.

Мъглата описва кръг около нас. Според стратегията ми падаме на колене, изтощени, за да изглежда все едно се предаваме. Само че Анна наистина изглежда по-мъртва от обикновеното. Планът може да се провали.

И тогава мъглата се събира и отново виждам пред себе си обиамана, който се вира в мен със защитите си очи.

Мразя, като нямат очи. Празни очни кухини или замрежени очни ябълки, или просто очи, които не са на мястото си — ненавиждам всичко това. Едновременно ми е гнусно и ме ядосва. Отгоре чувам началото на заклинанията, а обиаманът се смее.

— Може и да ме заключите — казва той, — но пак ще взема това, за което съм дошъл.

— Запечатайте къщата — викам към другите на горния етаж. Изправям се на крака. — Дано си дошъл да получиш нож в корема.

— Ставаш неудобен — казва той.

Но аз не се замислям. Хвърлям се напред, като се опитвам да запазя баланс, въпреки пулсиращата болка в главата си. Замахвам и се завъртам, въпреки тежестта, която изпитвам в хълбока и в гърдите си.

Той е бърз и е нелепо колко е гъвкав, имайки предвид, че няма очи, но в крайна сметка успявам да се докопам до него. Цялото ми тяло се изпъва като лък, когато усещам как острието на камата ми се плъзга по хълбока му.

Той се свива и отстъпва назад, като поставя мъртвата си ръка върху раната. Триумфът ми трае кратко. Преди да разбере какво се

случва, той се хвърля към мен и ме блъска в стената. Разбирам, че съм се ударил в стена, чак когато гърбът ми се свлича по нея.

— Заклучете го! Отслабете го! — крещя аз.

Но докато го правя, той се затичва, клатейки се като някакъв ужасен паяк, вдига дивана, все едно е надуваем, и го запраща към моя отбор магьосници на втория етаж. Чувам виковете им при сблъсъка, но нямам време да се чудя дали са добре. Той отново е при мен, вдига ме за рамото и пак ме блъска в стената. Когато чувам звук, сякаш някой чупи съчки, знам, че всъщност това са няколко от ребрата ми. А може би целият ми скапан гръден кош.

— Тази кама е наша — казва той в лицето ми, сладникав дим извира от гранясалите му венци. — Тя е като обиа, стремеж, и твоят, и моят в момента, а чий стремеж, мислиш, е по-силен?

Стремеж. Над рамото му виждам Анна, очите ѝ са станали черни, тялото ѝ се мята, покрито с роклята от кръв. Раната на ръката ѝ се е разширила и сега стои в средата на локва гъста течност, широка почти метър. Взира се в пода с празен поглед. Горе виждам обърнатия диван и чифт крака, заклещени под него. Усещам собствената си кръв в устата си. Трудно ми е да дишам.

И тогава една амазонка се появява от нищото. Кармел се премията през парапета и скача от средата на стълбището. Крещи. Обиаманът се обръща точно навреме, за да посрещне алуминиевата бухалка с лицето си, и този път ефектът е много по-голям, отколкото при Анна, може би защото Кармел е много по-ядосана. Той се свлича на колене, а тя продължава да го налага отново и отново. А досега се мислеше за кралицата на бала, която няма да може с нищо да помогне.

Не пропускам шанса си. Забивам камата в крака му и той надава рев, но успява да протегне ръка и да сграбчи крака на Кармел. Чува се мляскащ звук, а после изщракване и най-после разбирам как може да отхапва такива големи парчета плът: челюстта му се откопчава. Забива зъби в бедрото на Кармел.

— Кармел! — Томас крещи, докато куца надолу по стълбите.

Няма да стигне навреме, не и за да опази крака ѝ цял, затова се хвърлям върху обиамана и ножът ми влиза в бузата му. Ще му отрежа цялата челюст, кълна се.

Кармел пищи и се е вкопчила в Томас, който се опитва да я издърпа от захапката на този крокодил. Завъртам камата в устата му,

като се моля на Бога да не порежа и нея, и той освобождава захапката си с мляскащо изщракване. Цялата къща се тресе от гнева му.

Само че не е от неговия гняв. Това не е неговата къща. А той отслабва. Отворих му доста рани и сега се боричкаме в лепкава локва. Успял е да ме затисне по гръб, докато Томас издърпва Кармел настрана, затова не вижда това, което виждам аз, а именно, една рееца се във въздуха кървава рокля.

Ще ми се той да имаше очи, за да видя изненадата в тях, когато тя го хваща през кръста и го мята с трясък в парапета на стълбите. Моята Анна се е изправила от локвата кръв и се е облякла за битка, с гърчещите се кичури коса и изпъкналите черни вени. Раната на ръката ѝ още кърви. Не е съвсем добре.

Откъм стълбите обиаманът бавно се изправя на крака. Отупва се и оголва зъби. Не разбирам. Раните по лицето и крака му вече не кървят.

— Мислиш, че можеш да ме убиеш със собствения ми нож? — казва той.

Поглеждам към Томас, който е свалил якето си и увива с него крака на Кармел. Щом не мога да го убия с камата, не знам какво да правя. Има и други начини да се справиш с един призрак, но никой тук не ги владее. Едва се движа. Усещам гръдния си кош като снопче прекършени съчки.

— Не е твоят нож — отговаря Анна. — И никога повече няма да бъде. — Тя ме поглежда през рамо и се усмихва лекичко. — Аз ще му го върна.

— Анна — започвам аз, но не знам какво повече да кажа.

Пред погледа ми, пред погледите на всички ни, тя вдига юмрук и го забива в дъските на пода, като изпраща трески и парчета строшено дърво почти до тавана. Не знам какво прави.

И тогава забелязвам приглушеното червено сияние, като от жарава, което идва от дупката в пода.

Изненада се изписва по лицето на Анна и се превръща в щастливо облекчение. Идеята ѝ е била хазартна. Не е знаела дали ще се случи нещо, когато отвори тази дупка в пода. Но сега, когато то се случва, тя оголва зъби и извива пръсти.

Обиаманът започва да съска, когато тя тръгва към него. Дори отслабена, тя няма равен. Разменят си удари. Тя извива главата му, но

той я връща обратно като пружина.

Трябва да ѝ помогна. Нищо че собствените ми кости дерат по белите ми дробове. Обръщам се по корем. Използвайки ножа като пикел на алпинист, се надигам и се влача по пода.

Къщата се огъва и хиляди дъски и ръждиви пирони започват да скърцат във фалшив хор. После чувам звука, който идва от тях, като се сгромолясват заедно, звукът е толкова плътен, че чак аз се свивам. Изумен съм, че и двамата не се разпадат на кървави парчета.

— Анна! — Гласът ми е изпълнен с напрежение, но е слаб.

Не успявам да вдишвам много въздух. Те се борят един с друг, гримаси на свръхусилие по лицата им. Тя го мята наляво-надясно; той ръмжи и се опитва да я ухапе. Тя се извива назад и ме вижда да се приближавам.

— Кас! — крещи тя през стиснати зъби. — Трябва да се махнеш оттук! Трябва да изведеш всички навън!

— Няма да те оставя — викам аз на свой ред.

Или поне така мисля. Адреналинът ми е на изчерпване. Струва ми се, че светлините започват да мигат. Но няма да я оставя сама.

— Анна!

Тя крещи. Докато вниманието ѝ беше отвлечено от мен, копелето пак е откопчало челюстта си и сега е ухапало ръката ѝ и не пуска, като някаква гадна змия. Гледката от нейната кръв по неговите устни ме кара да викам. Свивам крака под тялото си и се отгласвам напред.

Сграбчвам косата му и се опитвам да го издърпам от нея. Там, където е минал ножът ми, сега бузите висят гротескно. Порязвам го още веднъж и с ножа се опитвам да разтворя челюстта му. Заедно, с последни сили, успяваме да го отблъснем назад. Той се удря в полуразрушените стълби и пада по задник, разкрячен и зашеметен.

— Касио, трябва да се махаш веднага — казва ми тя. — Моля те.

Около нас се сипе прах. Направила е нещо с къщата, като отвори тази горяща дупка в пода. Знам го, знам, че вече няма връщане назад.

— Ти идваш с мен.

Хващам ръката ѝ, но да я дръпна след мен е като да дръпам древногръцка статуя. Томас и Кармел ме викат от вратата, но имам чувството, че те са на хиляди километри разстояние. Те ще се спасят. Стъпките им отекват по верандата.

В средата на всичко това Анна е спокойна. Тя слага ръка на лицето ми.

— Не съжالياвай за това — прошепва тя.

Погледът ѝ е нежен. Но после става решителен. Тя ме блъска през стаята към входната врата. Аз се превъртам и усещам болезненото хрущене на ребрата ми. Когато вдигам глава, виждам как Анна се приближава към обиамана, който все още лежи проснат там, където го хвърлихме с нея. Тя го хваща за едната ръка и единия крак. Той се размърдва, докато тя го влачи към дупката в пода.

Когато поглежда със защитите си очи и вижда какво става, започва да се страхува. Сипе порой от удари по Анна, но юмруците му вече не са гневни. Изглеждат безпомощни. Докато върви назад, кракът на Анна пропада в дупката и потъва, светлина като от огън озарява пресеца ѝ.

— Анна! — изкрещявам аз, а къщата наистина започва да се тресе.

Но не мога да се изправя. Всичко, което мога, е да я гледам как потъва все по-надолу, как го повлича със себе си, докато той пици и драпа с нокти в опит да се освободи.

Хвърлям се по лице и започвам пак да лазя напред. Усещам вкуса на кръв и паника. Ръцете на Томас са върху мен. Опитва се да ме изтегли навън, точно както направи преди седмици, първия път, когато бях в тази къща. Но сега имам чувството, че е било преди години, и този път се противя. Той се отказва, пуска ме и се затичва към стълбите, където майка ми вика за помощ, докато всичко в къщата трещи и дрънчи. От всичкия този прах ми е трудно да виждам, трудно ми е да дишам.

„Анна, моля те, погледни ме пак.“ Но тя вече едва се вижда. Потънала е толкова надълбоко, че само няколко кичура коса все още се гърчат на пода. Томас пак идва, дърпа ме и ме влачи вън от тази къща. Замахвам към него с ножа, но не го правя съзнателно, колкото и да съм откачил. Когато ме издърпва до стълбичките на верандата, ребрата ми пицят, като подскочат по стъпалата, и тогава наистина ми се иска да го порежа. Но той успя. Успя да ме довлече при разбитата ни малка дружинка в края на двора пред къщата. Майка ми придържа Морфран, а Кармел подскача на един крак.

— Пусни ме — ръмжа аз, или поне така мисля. Не знам. Не мога да говоря ясно.

— О... — казва някой.

Надигам се и поглеждам към къщата. Тя е изпълнена с червена светлина. Цялата пулсира като сърце и хвърля сияние в нощното небе. После се спуква като балон с ужасяващ трясък, стените се засмукват една друга и се сричат, като вдигат гъба от прах и хвърчащи трески и пирони.

Някой ме покрива с тялото си, за да ме защити от ударната вълна. Но аз искам да гледам. Искам да я видя за последен път.

ЕПИЛОГ

Кой би си помислил, че хората ще ни повярват, че сме пострадали — по толкова невероятен начин — от нападение на мечка. Особено като се има предвид, че Кармел има следа от рана, която е едно към едно с раните, открити по жертвите на едно ужасяващо престъпление съвсем наскоро. Но май хората никога няма да спрат да ме изненадват с това, на което биха повярвали.

Мечка. Да, бе. Една мечка ухапа Кармел по крака, а мен ме удари в едно дърво, след като героично се хвърлих на помощ. А също и Морфран. И Томас. Никой, освен Кармел не беше ухапан, нито одраскан, а майка ми е напълно невредима, но какво пък — стават такива неща.

Кармел и аз все още сме в болницата. Тя се нуждаеше от шевове и ваксина против бяс, което си е гадно, но това е цената на нашето алиби. Морфран и Томас дори не ги пуснаха. Аз лежа в болнично легло, а гръдният ми кош е опакован и се опитвам да дишам нормално, за да не хвана пневмония. Взеха ми проба за ензимите заради черния дроб, защото като пристигнах, все още бях с цвят на банан, но се оказа, че няма увреждания. Всичко функционира нормално.

Майка ми и Томас се въртят на смени да ни посещават, когато е възможно, а Кармел я водят при мен веднъж на ден, за да гледаме „Стани богат“. Никой не иска да си признае, че чувства облекчение, че можеше да е и по-зле, че всички извадихме късмет, но аз знам какво си мислят. Мислят си, че можеше да е много по-зле. Може би са прави, но не ми се слуша това. А ако е така, то трябва да са благодарни само на един от нас.

Анна ни опази живи. Тя завлече себе си и този обиаман Бог знае къде. Не спирам да мисля какво друго можех да направя. Мъча се да се сетя дали имаше и друг начин да се развият нещата. Но не се мъча твърде много, защото тя пожертва себе си, моето красиво глупаво момиче, и не искам всичко да е било напразно.

Почуква се. Поглеждам и виждам Томас в рамката на вратата. Натискам бутона на автоматизираното легло, за да се надигна до седнало положение и да го посрещна.

— Хей — казва той и си придърпва един стол. — Няма ли да си ядеш желето?

— Мразя скапано желе — отговарям и го бутам по масичката далеч от мен.

— И аз мразя желе. Просто питам.

Засмивам се.

— Не ме карай да си движа ребрата, че боли, гъз такъв.

Той се усмихва. Наистина се радвам, че той е добре. Прочиства гърло.

— Много съжалявам. Мъчно ни е за нея, нали го знаеш — казва той. — И на мен, и на Кармел. Бяхме започнали да я харесваме, макар че беше супер странна. А и знаехме, че ти...

Той спира и отново прочиства гърло.

Че я обичах. Това щеше да каже той. Това е, което всички други разбраха преди мен.

— Това с къщата беше ненормално казва той. — Беше като в „Полтъргайт“. Не първия. Онзи със страшния старец.

Той не спира да прочиства гърлото си.

— Морфран и аз се върнахме, за да видим дали нещо е останало. Но нямаше нищо. Даже останки от духове нямаше.

Преглъщам. Трябва да се радвам, че са напуснали този свят. Но това значи, че нея наистина я няма. Това е толкова несправедливо, че почти се задавам от мъка. Най-после намирам момиче, с което наистина мога да бъда, може би единственото момиче в целия свят, и какво? Бях с нея два месеца? Не ми стига. След всичко, през което тя мина — през което аз минах — заслужаваме повече.

А може би не е така. Животът не е устроен по този начин, така или иначе. Животът не се интересува кое е справедливо и кое не. И все пак всичкото това време, прекарано в болничното легло, ми даде време да помисля за много неща. Най-вече си мислех за вратите. Защото реално това направи Анна. Отвори врата, от едно място към друго. А през вратите се минава и в двете посоки, доколкото знам.

— Кое е толкова смешно?

Поглеждам Томас стреснато. Осъзнавам, че съм се ухилил.

— Просто животът — казвам и свивам рамене. — И смъртта.
Томас въздъхва и се опитва да се усмихне.

— Предполагам, скоро ще стягаш багажа. Ще ходиш да правиш, каквото си правиш. Майка ти спомена за някакво уендиго.

Започвам да се смея, а после изохквам. Томас се присъединява към мен с половин уста. Прави всичко възможно да не ме кара да се чувствам виновен, че си тръгвам, да покаже, че му е все тая какво ще правя и къде ще ходя.

— Къде... — започва той, после ме поглежда внимателно, опитвайки се да бъде деликатен. — Къде мислиш, че е отишла?

Поглеждам моя приятел Томас, неговото искрено, сериозно лице.

— Не знам — казвам тихо. Сигурно има дяволито пламъче в очите ми. — Може би ти и Кармел ще ми помогнете да разбера.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.